

ANUL LXXXI

Nr. 49

4-10 decembrie
1991

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

PANTEONUL NAȚIONAL ÎN RUINĂ

pag. 4

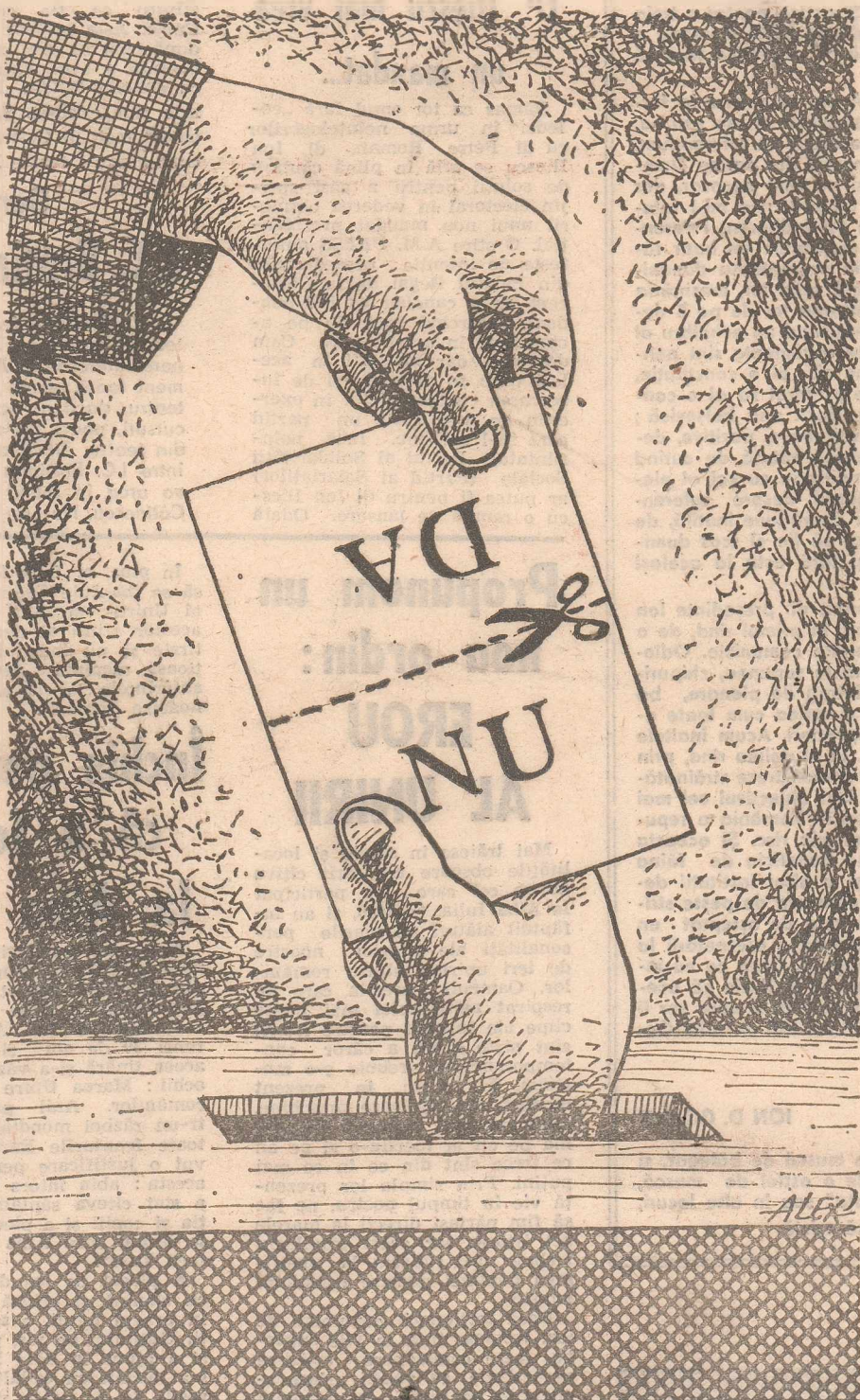
**Verișoara
spaniolă
a lui
Petre Roman
sub aripa
F.S.N.**

pag. 3

**PSIHOZA
BULGARĂ**

pag. 3

PEPSI

Desen de AUREL ST. ALEXANDRESCU

SĂ FIE REFERENDUM!

pag. 2

**CINE SÎNT
ȘI CE VOR**

„ROCKERII“?

pag. 8-9

Dacă vă interesează să câștigați un televizor color (oferit de firma „Adagiron S.R.L.”, un premiu de 50 000 lei (oferit de firma „Abtech”) sau un premiu de 25 000 de lei (oferit de firma „Delta Design”), participați la concursul nostru **Aflați cine-i criminalul!** ale cărui reguli le puteți afla în pagina 14.

concursul nostru cu mari premii:

AFLAȚI CINE-I CRIMINALUL!

TERORISTUL DE REZERVĂ

—|—

pag. 14

Un cadavru nici măcar fotogenic

pag. 13

PE LOC REPAUS, CADA?

pag. 5

Constituția pachet

Care dintre români - cu excepția, firește, a celor care se aprovizionau de la magazinele cu circuit închis - n-a acceptat, în epoca de aur, ca, pentru a-și procura un kilogram de făină, de brânză sau de carne, să cumpere și o conservă de pește ori de legume depreciată, cu termenul expirat? Asta era condiția, produsele respective nu se vindeau decît împreună, la „pachet”. Omul era obligat ca de hăturul lucrurilor utile, să le ia și pe cele inutile, ori chiar dăunătoare. De acest obicei România n-a scăpat, numai că el s-a mutat din sfera comerțului, în sfera politicii.

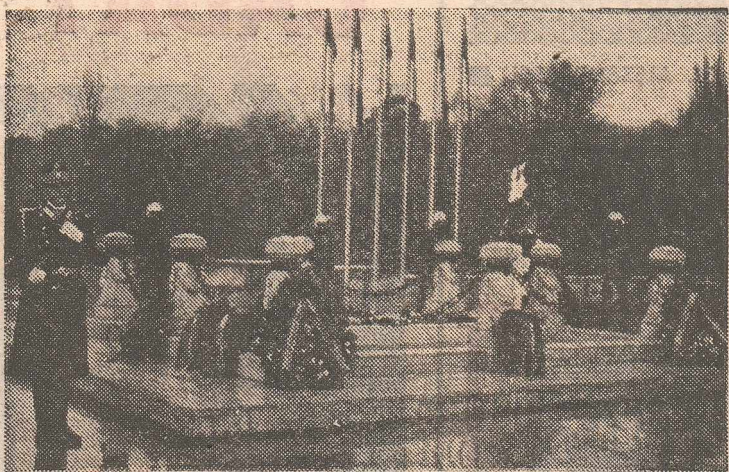
Aproape toate criticile care s-au adus Constituției române recent adoptate de parlament sînt întemeiate: și cele cu privire la absența proclamării explicite a principiului separării puterilor, și cele referitoare la prerogativele foarte mari ale președintelui, și cele privind posibilitățile de modificare a legii fundamentale, și multe altele. Esențială rămîne însă obiecția care se referă la forma de guvernămînt. Pentru că dacă în toate celelalte probleme se poate admite că parlamentarii constituantei aveau cădere să se pronunțe în numele țării, în ceea ce privește forma de guvernămînt numai țara trebuie să se pronunțe. Am arătat cu alte prilejuri de ce, în condițiile cînd republica este la noi ilegală, un referendum nu-și are rostul. Însă între a scrie pur și simplu în constituție că România e republică și consultarea plebiscitară a electoratului, această a doua soluție se împunea ca obligatorie. Dar stăpînirea noastră fesenistă s-a temut foarte tare de verdictul urnelor și, în consecință, s-a ferit ca de foc de plebiscit, proclamînd senin - pe ce bază? - că în România monarhia nu se bucură de sprijin popular. Și astfel, pentru a treia oară - după 1947 și după legea electorală de tristă memorie a răposatului CPUN - românii se trezesc că au republică fără să fi fost întrebați.

Dar iată că vor fi întrebați duminică. A, nu cu privire la forma de guvernămînt, ci la Constituție în ansamblul ei: da sau ba. Dl. Iliescu, după ce a arătat cite milioane costă un referendum, a înfățișat această consultare ca pe o concesie din partea Domniei sale, adică, eu cred că referendumul nu este necesar, dar intrucit unii au vrut acest lucru, poftim, faceți-l, mie mi-l totuna. În realitate însă Puterii nu-i este de fel indiferent referendumul, iar organizarea acestuia nu este nicidecum un hătur făcut românilor. Căci, ce cîștigă românii din prezentarea duminică la urne? Ei nu cîștigă nimic. Cu sau fără votul lor, mașinăria merge la fel. Și aceasta pentru că pronunțarea lor de pe 8 decembrie nu va avea caracter dilematic, neexistînd un echilibru al posibilităților. Este clar că cele mai multe argumente sînt pentru DA. Mai întîi, fiindcă e mult mai bine să ai o constituție, decît să n-ai nici una: apoi, fiindcă e de preferat să ai o constituție care se bazează pe parlamentarism, decît una bolșevică; în sfîrșit, pentru că numărul prevederilor valoroase, pozitive, democratice cuprinse în Constituția românească votată de curînd de parlament, este mult mai mare în comparație cu cel al elementelor criticabile. De aici, pentru alegători, despre referendum, sentimentul de prestație gratuită, de operațiune inutilă, de act pur formal. Românul se întreabă de ce să fie el scos duminică din casă cînd stăpînirea ajungea și fără asta la același rezultat?

Pentru Putere însă, și în primul rînd pentru dl. președinte Ion Iliescu, lucrurile stau puțin altfel. E vorba, în primul rînd, de o reminiscență a setei de aplauze din timpurile comuniste. Odiosul lui singur toate hotărîrile, dar pe urmă le supunea, chipurile, aprobării ba c.p.ex.-ului, ba unui șir întreg de plene, ba marii adunări naționale, din plăcerea de a vedea cum toate aceste foruri se întreceau în a da înalte aprecieri. Acum înaltele aprecieri se solicită de la corpul electoral. În al doilea rînd, prin referendumul de duminică Puterea vrea să demonstreze strălucirea democratismului regimului din România. Dar obiectivul cel mai important este de ordin practic: impunerea în România a republicii, prin sufragiu universal, fără cel mai mic risc. Și aceasta datorită sistemului „pachet”. Ca să poată beneficia de făina unității naționale, a parlamentarismului și a altor instituții democratice, românii trebuie să cumpere și conserva de pește stricat a republicii. Și cu toate că duminică este de așteptat un absenteism foarte mare, datorită lipsei de mixă a prezentării la urne, nu încapă îndoială că DA-ul va fi obținut. Ceea ce nu înseamnă că diriguitorii de azi pot să se lege de iluzia că acele prevederi ale constituției care au stîrnit obiecții și care vor fi impuse națiunii numai datorită „pachetului” vor trăi cît zidul Goliei și Cetatea Neamțului.

ION D. GOIA ■

P.S. Nu se poate intra în polemică cu o muscă de bălegar, și nici un președinte nu poate fi epărat de o astfel de muscă, oricît de tare ar bîzîi musca, în „Dimineața” sau în alte locuri, spurcînd mediul inconjurător, ca să arate că există.

Mormîntul Eroului Necunoscut, 1 Decembrie 1991

Fotografie de ELENA GHERA ■

SLTVR în Piața Revoluției

Vă mai amintiți? În urmă cu un an, în seara zilei de 6 decembrie, la emisiunea „Actualități”, inegalabila fesenistă Gabriela Neagu a fost bruiată de membrii Sindicatului Liber din Radioteleviziunea Română, strigîndu-se, din studio, „Ați mințit poporul / Cu televizorul”. În acele zile, dl. Dumitru Luga, liderul SLTVR se afla în greva foamei. Anul a trecut, dar n-a adus ceea ce ar putea aduce și ceasul, adică punerea TVR sub control public. În sprijinul acestui deziderat, tradus în plan legislativ printr-o Lege a audio-vizualului (două proiecte ale acestei legi zac la parlament de aproape 1 an), SLTVR organizează, în Piața Revoluției, o manifestație de 24 de ore, începînd de vineri, 6 decembrie 1991, ora 8. Va fi Parlamentul atît de sensibil? Dar partidele politice? Dar bucureștenii?

Dl. Iliescu mai vrea un mandat...

Rămăs ca tot omul fără „coledzi” în urma neînțelegerilor cu dl. Petre Roman, dl. Ion Iliescu se află în plină căutare de soluții pentru a găsi sprijin electoral în vederea obținerii unui nou mandat prezidențial. O știre A.M. PRESS amintește de intenția președintelui din Palatul Regal de la Cotroceni de a candida ca independent, încercînd încă de pe acum liste, în acest sens. Cam devreme, dar merită! În același timp se vorbește și de încercarea președintelui în exercițiu de a-și căuta un partid care să-l sprijine. Încă neînființatul Partid al Solidarității Sociale (Partid al Salariaților) ar putea fi pentru dl. Ion Iliescu o rampă de lansare. Odată

Propunem un nou ordin: EROU AL UNIRII

Mai trăiesc în satele și localitățile obscure ale țării cîteva dintre cei care au participat la Alba Iulia. În 1918, și au înfăptuit alături de marile personalități ale istoriei noastre de ieri unirea tuturor românilor. Oamenii aceștia care au respirat aerul celei mai înalte clipe ale întregii noastre istorii sînt niște sfinți a căror contemporaneitate trebuie s-o merităm. Ei trăiesc în prezent modest, din ajutoare meschine, inumane, sînt nebăgați în seamă pe cît ar merita-o și pe a_n ce trece sînt din ce în ce mai puțini. Prin simpla lor prezență vie în timpul nostru, ne fac să fim părtași direcți la marele act istoric, iar acest privilegiu trebuie să-l ridicăm la înălțimea deplinei noastre conștiințe istorice.

Dacă torționarii comunisti de ieri locuiesc încă în vile superbe, între capodopere artistice sechestrare, cu pensii uriașe asigurate pe viață, ca răsplătă tocmăi pentru că au vrut să sugrume, în primul rînd, identitatea istorică a neamului românesc, e o nedreptate strigătoare la cer ca participanții supraviețuitori ai actului Unirii, tîrîți prin închisori doar pentru vina de a fi participat ca delegați la Alba Iulia, să fie ignorați de acest timp și această Românie care își datorează ființa sacrificiului lor.

O comisie parlamentară (îngă atitea altele!) ar trebui să afle cît mai repede cu putință cîți dintre cei care au participat la Alba Iulia mai sînt în viață în întreaga țară și puținilor supraviețuitori ai Marii noastre Uniri să li se asigure cei puțin condițiile de viață pe care le au în prezent torționarii comunisti prosoviețici Nicolșchi și Drăghici.

La închiderea ediției!

înființat, se spune, oamenii președintelui ar goli acest partid de personalitățile care s-ar putea opune: dr. Constantin Cojocaru, Claudiu Iordache, liderii de la „Alfa”. Și abia atunci acest partid ar fi pe măsura domnului Ion Iliescu, adică Partidul Muncitoresc Român (PMR).

Constituția dată în judecată

Mai multe ligi și partide din opoziția extraparlamentară au depus la Curtea Supremă de Justiție o contestație la Constituția FSN pe care va trebui s-o votăm sau nu duminică, 8 decembrie. Memoriul - bine întocmit din punct de vedere juridic - cere un răspuns dat în urma unei întruniri de urgență a Curții Supreme. Este posibil ca textul actualei Constituții să fie contestat de Curte. Asta în teorie, deoarece, după cum se știe, instituția este bînuită a avea strîns legături cu actuala Putere. Deci surprizele sînt excluse. Atît de „excluse” încît dl. Corneliu Coposu, cunoscîndu-i foarte bine pe pu-

1 Decembrie la Mitropolie. Fotografie de GIG MOTOIANU ■

ternicii zilei, e în stare să deprecieze procentul de la referendum, plic și să parieze pe o sumă foarte mare că așa va fi. De altfel dl. Coposu n-a fost surprins de procentajul obținut de partidul său în alegerile din 20 mai. Aflase dinainte acest procentaj (2,5 la sută) și ar trebuit să fie în urma unui partid al țiganilor. Asta ca ridiculizarea să fie completă...

Senzațional cu orice preț

I. C. Brătianu distribuit la „Tănase”

I.C. Brătianu (comicul nostru parlamentar) i-a căutat zilele acestea pe cei de la Teatrul „Constantin Tănase”. Le-a făcut o propunere interesantă. A observat și el că de cite ori vorbește în Parlament toată lumea ride. Mulți îi zic „Bufonul”. I-a întrebat pe cei din teatru, dacă ar accepta să vină și pe scenă, să zică aceleași discursuri, poate are succes. „Cum să nu!” au exclamat interesații cei din teatru. Zilele acestea este posibil să se perfecteze un contract între I.C. Brătianu și Teatrul „Constantin Tănase”. Parlamentarul va urca în scenă chiar în următoarea premieră, alături de Pușcină Călinescu. Nu este o glumă! (Aurelia Boriga).

În plus, ar fi la fel de firesc să se instituie Ordinul de Erou al Unirii și să li se atribuie acestor sfinți ai neamului, ca tirze și nu îndeajuns de prețioasă răsplătă pentru toate suferințele lor și ale chinutei noastre Românii.

Închis pentru că a fost la Alba Iulia

Am avut privilegiul să-l cunosc pe bătrînul Pop Gheorghe din Săpînța, născut în 1888 și participant la Alba Iulia, în 1 Decembrie 1918. Avea pe atunci 30 de ani și la vîrstă aceea tînră și-a văzut visul cu ochii: Marea Unire a tuturor românilor. Anii petrecuți într-un război mondial purtat pe toate fronturile Europei au avut o justificare pentru omul acesta: abia întors din război, a stat cîteva săptămîni cu soția și copiii și a plecat din nou la drum, spre Alba Iulia, „să facă Tara”.

A plecat pe jos din Săpînța, cu slănină și brînză în traistă, în pragul iernii, a trecut munții Gutîiului pe jos, prin păduri și a ajuns la Baia Mare, unde s-a întîlnit cu ceilalți delegați sosiți de pe toate văile Maramureșului. Au urcat într-un tren ciuruit de gloanțe și au plecat spre Alba, dar au ajuns abia peste cîteva zile pentru că trenul se oprea din loc în loc și, neîntîlnind cărbuni, focul locomotivei era alimentat cu lemne adunate din sate și de pe cîmp, cu coceni de porumb și ce mai găsea în cale. Împlinirea marelui vis al românilor a fost clipa de vîrf a vieții lui Gheorghe Pop, care a mai trăit după aceea pînă aproape de o sută de ani. Dar ceea ce s-a întîmplat după aceea n-ar mai trebui să se numească istorie.

Cum s-au schimbat vremurile și au venit comunistii la putere, bătrînul Pop Gheorghe - pentru că avea acum peste 60 de ani! - s-a trezit într-o noapte că-l ia securitatea din așternut, îl urcă într-o dubă

și-l duce la Canal, fără să obțină nici o judecată, sau să-l avertizeze cu o vorbă care să-l lămurească ce s-a întîmplat. A stat la Canal într-o baracă spartă cu încă 70 de oameni, doi ani de zile, aproape fiindu-i rușine de ceilalți că nu știa de ce a fost adus aici: el n-a făcut nici odată altă politică decît orice țaran din România care a scăpat viu din două războaie mondiale și s-a întors acasă să-și lucreze pămîntul și să-și așeze copiii la rosturile lor.

După vreo doi ani l-au dat drumul de la Canal, unde s-a fost mai greu decît în două războaie în care a luptat. S-a întors totuși cu un mare cîștig: a stat în baracă numai cu profesori universitari și foști miniștri. „Acolo mi-am făcut facultatea”, mi-a spus rîzînd țaranul Pop Gheorghe Pop. Abia la întoarcere a reușit să afle de ce l-au arestat: pentru că a fost la Alba Iulia și a participat la Unire. O asemenea faptă nu i se putea lerta țaranului Pop Gheorghe din Săpînța la cei 62 de ani ai săi, deși trecuseră mai bine de 30 de ani din 1918! A fost dus, deci, la Canal să facă INCHISOARE CORECȚIONALĂ. Să se învețe altădată minte, să nu mai facă Unirea!

Cei care l-au arestat în 1950 pe țaranul Gheorghe Pop, pentru simplul fapt că a fost la Alba Iulia, trăiesc și fac continuarea politica acestei țări și în clipa de față. Cei vinovați pentru criminalele excese comuniste de ieri sînt exact cei ce provoacă excesele și anomalie naționaliste de azi. Cei care au dus oamenii în închisori pentru că au participat la Unire sînt cei ce nu vor azi cu nici un chip unirea Basarabiei cu România și duc aceeași politică de supușenie umilă față de anacronicele soviete.

Nu mai oamenii Țării, țaranii de felul lui Gheorghe Pop din Săpînța, au mers întotdeauna pe drumul de mijloc: ei au dus greul războaielor, au suferit și îndurat în închisori, au muncit pămîntul și si-au crescut copiii sperînd că într-o zi va veni și timpul, iluminat de suferințe, pe care Țara îl așteaptă încă și îl merită.

ION ZUBAȘCU ■

NIȘTE TÎMPIȚI!

Un general imi explica zilele trecute că armata noastră trebuie să vegheze foarte activ — în ce-i privește pe unguri — ca nu cumva să se întâmple și la noi ce se întâmplă în Iugoslavia. Se știe că generalii nu gînesc în funcție de capacitatea lor craniană, ci numai conform cu numărul de regimente, de tancuri, tancuri și avioane aflate la dispoziție. Militarul fără pușcă încețoșă de a gîndi. Ca militar, vreau să zic. El începe să pugete ca om normal, ca un om mare, neavînd cu ce se bate, caută și, de regulă, găsește soluții de om normal. Dacă e să acceptăm logica generalilor, rezultă că strungarii trebuie să fie și ei foarte activi în relațiile cu ungurii, devreme ce pot arunca, ca o adică, strungurile în capul vecinilor, că orice român, care ceva de azvîrlit, de tăiat sau lovit e obligat să fie pregătit să rezolve radical problema maghiară. De cealaltă parte a Tisei există desigur un număr egal de generali care văd chestiunea tot atât de soldătește.

În marea lui înțelepciune Dumnezeu a împărțit prostia egal: la un timp român îi corespunde un timp ungur. Altfel cum ar porni războaiele!

Pentru că discuția problemei mă face patriot și realizez că ungurii trebuie potoliti odată pentru totdeauna sint de acord să înceapă războiul. Cu obiectivul să eu să nu particip în mod direct. Sint de acord ca la război să se prezinte numai cei care vor să se bată între ei. Dacă Vadim pofteste răzbel, să se lupte cu Vadimul unguresc. Peste Tisa există, fără îndoială, umul. Să nu-mi ceară să mă lupt cu Tudorul maghiar fiindcă mă înfur și-i dau cu strungul în cap poetului național. Cele câteva mii de istorici, care ne explică în ce chip sint ungurii de vină, pentru absolut tot ce se petrece în România, au datoria sacră să se adune pe o cîmpie unde să înfrunte istoricii huni.

Recunosc că patriotismul meu nu merge mai departe. Cauza trebuie căutată în genealogie. Nu-s român, ca Ceaușescu, suta la sută. Partea proastă că nu știu foarte clar ce sint. Cum cobor

de bunici, cum dau de greci, basarabeni, turci și italieni. În Brăila aflu greci români puri. E posibil să existe, pe o ramură bătrînă a arborelui, niscăiva unguri. În Brăila totuși e posibil. Eu însă cu propriu-mi arbore genealogic nu iupt. De fapt, nu am chef să mă bat cu nimeni. Azi, războaiele se poartă prin procură. Rușii s-au măsurat cu americanii în Kuweit. Chinezii, rușii și americanii își reglează conturile vechi în Vietnam. Ungurii, cehii și românii sint în război de cîteva decenii, numai că tunurile, tancurile și mitralierele fabricate în cele trei țări beligerante trag pe fronturi din lumea a treia. Deșteptii îi pun pe proști să se căsăpească în contul lor. Dacă asta e regula, iată, o deleg pe Carolina Ilica să-i scoată ochii unei poete din Ungaria. Cit despre graficianul retor, pe care l-a dat talentul afară din casă și l-a așezat în parlament, îi sortesc un grafician suprarrealist din Budapesta.

Oameni buni, nu-i credeți pe artiști! Poeții și graficienii halucinează și cînd își beau cafeaua. După revoluții, ies în față certăreții, vizionarii, laconii, cei care vor să se lepede de trecut, militarii. Soldatul român dă rezultate excelente la culesul porumbului. Nu trebuie întors din destin. Armata trebuie să-l ajute pe ostaș să se redescopere ca plugar, nu ca ucigaș de unguri. Generalii români, ca și cei maghiari, de altfel, sint complexați de ideea că de patruzeci de ani primesc solda degeaba. Poeții, de cînd lumea, văd cu ochii minții ce nu există. Un poet realist e o grozăvie tot atât de mare ca un general poet. Nu întîmplător la revistele generalilor, care caută vini istorice la granițe, scriu poezii naționaliste. Iar la revistele barzilor naționalisti se îngheșuie să combată gradații. În Europa, însă, chiar și războaiele comportă o planificare. Ne vom bate cu ungurii doar cînd vor socoti americanii și rușii că e utilă încăierarea. Vă fi un război de cîteva săptămîni, în care nu vor muri nici poezi, nici graficieni și nici generali, ci numai cîteva mii de cătane și rezervești care iau de evanghelie ziarele. Cînd își vor da duhul, le va fi egal dacă au cîștigat „România Mare” sau „Flacăra”, „Europa” sau „Adevărul”, poeziile Carolinei Ilica sau versurile poetului de război maghiar Atila, buricul lui Dumnezeu, timpului de geniu.

TUDOR OCTAVIAN ■

PSIHOZA BULGARĂ

Combinatul Chimic din Giurgiu face parte din așa-numita „moștenire a vechiului regim”, o moștenire care, în acele timpuri „străbătute de elanuri revoluționare”, asigura locuri de muncă, locuințe, „o plină mai bună”, dar un mediu toxic. Poluarea conta mai puțin, important, se știe, era îndeplinirea planului. Autoritățile bulgare au protestat și după multe demersuri româno-bulgare la nivel înalt (Ceaușescu — Jivkov), partea română a hotărît închiderea, începînd cu 20.06.1988, a Platformei 1, adică Uzina de sodă și produși clorurați Investiția a costat statul român 12-14 miliarde lei. Întreaga platformă giurgiuveană este în fapt o „expresie a gîndirii marelui cîrmaci în domeniul industriei”, utilă ca agregate învechite, cu tehnologii de fabricații depășite, dar, de bine de rău, în actualul context socio-economic, combinatul, cu secțiile care mai funcționează, asigură „o plină” pentru cîteva mii de localnici.

În perioada imediat următoare închiderii Platformei 1, s-a desfășurat un experiment comun între specialiștii din cele două țări, avînd drept rezultat concluzia clară că în zona Giurgiu-Ruse a fost eliminată poluarea atmosferei cu clor și acid clorhidric. După Revoluție, chiar în luna ianuarie 1990, reprezentanții autorităților din orașul Ruse s-au deplasat la Combinatul Chimic, împreună cu televiziunea lor, și au constatat că platforma este abandonată, locul arătînd ca un decor dintr-un film SF. Orașul Giurgiu cu o populație de 80 000 de oameni are 6 puncte de supraveghere a calității aerului, în timp ce Ruse, cu o populație de 300 000 de locuitori are patru puncte de acest fel. La solicitarea părții bulgare, numai în timpul anului trecut, au avut loc peste 20 de înfrîngeri între specialiștii români și bulgari, iar cu începerea din luna august 1990 s-a trecut la schimburi lunare de date privind calitatea aerului. Aceste date, deși nu coincid (instalațiile de înregistrare sint diferite), ele sint foarte apropiate și sint sub valorile admisibile. Astfel, pe intervalul ianuarie — octombrie a.c. din 3 415 probe, niciuna nu depășește concentrația maximă admisibilă. La clor, valoarea concentrației maxime de 0,1 mg/m³. Partea română a înregistrat un maxim de 0,08 în luna septembrie, iar partea bulgară 0,06

mg/m³ pe aceeași lună. Deși înainte de planul concert analizele de laborator atestă concentrațiile noxelor sub limitele admisibile, partea bulgară a acuzat în continuare Combinatul Chimic (între timp economia de piață „Roman” l-a botezat VERACHIM S.A.) de poluare a mediului cu clor și acid clorhidric. Chiar și atunci cînd combinatul nu a funcționat din cauza lipsei de carburanți și materii prime, bulgarii ne-au acuzat că îi poluăm!

La inițiativa părții bulgare, în perioada 16.07-15.08.1990, a funcționat o comisie guvernamentală mixtă de experți, în scopul analizei probelor de poluare a mediului din zona Giurgiu-Ruse, ale cărei concluzii au fost expuse într-un protocol. Dar nerealizîndu-se un „consens” s-a organizat o expertiză internațională care a demonstrat același

lucru: Combinatul chimic nu mai poluează. Protestele ecologistilor bulgari au culminat cu organizarea unui concert ECO-ROCK chiar în Vama Ruse, cu participarea unor vedete internaționale. Concertul a blocat unilateral punctul de trecere între orele 6-21 în acea zi. Surprinzător a fost modul cum vecinii noștri ne-au anunțat de această manifestare. Cu o zi înainte de planul concert noul primar al orașului Ruse a sosit la Giurgiu și a anunțat autoritățile de intențiile bulgare. Deși a fost condus pe platforma defăectată și i s-a arătat tabloul degradat al „moștenirii”, domnul primar a declarat că, în ciuda inexistenței factorului poluant, concertul rock se va desfășura în semn de protest la adresa poluării provenite din Giurgiu!

Cazul ecologic al Combinatului din Giurgiu este fals. Neînțelegerile și neîncrederea la nivelul celor două ministere ale mediului, presa bulgară care alimentează diferendul cu tot felul de catastrofe ce se întîmplă zilnic pe platforma giurgiuveană și temerea bulgarilor că într-o zi s'aromana românească va sări în aer, fac ca relațiile dintre cele două țări să capete accente de tensiune. Frica bulgarilor de norii de clor românesc este nejustificată. Datele puse la dispoziție de specialiștii români și bulgari o dovedesc. Bine că se înțeleg specialiștii! Dacă se înțelegeau și fotbalisții la Sofia...

PETRE BARBU ■

Clarificări în scandalul Maria Mendez

Ultimul scandal de proporții, relevat atît de presa română cît și spaniolă, este cel în legătură cu afacerea „exportului” de copii români către Spania. Așa cum reiese din articolele apărute în ultima vreme („Filiera spaniolă. Diplomați și mafioți”, din săptămînalul CUVINTUL, nr. 47 noiembrie 1991 și „Filiera spaniolă”, în nr. 533 din 20 noiembrie a.c. al cotidianului ROMANIA LIBERĂ, precum și tangential — în revista noastră, nr. 45/6 noiembrie a.c.), în România au fost constituite două filiere spaniole de vânzare-cumpărare a copiilor, avînd ca destinație Spania, în vederea adopției lor de către diverse familii spaniole.

Una dintre filiere, cea „diplomatică”, îl are drept principal organizator pe dl. Manolo Mateu, atașat cu probleme turistice la Ambasada Spaniei la București. Rămîne un semn de întrebare dacă ar fi existat vreo legătură între acesta și sora dlui ex-prim-ministru Petre Roman, Carmela, în calitate ei de angajată a ambasadei, în preajma acestui Manolo Mateu, în ceea ce privește transformarea actului umanitar al adopției într-o filieră oneroasă de afaceri.

Cealaltă filieră spaniolă îl are ca inițiator pe Maria Mendez de Valdivia — profesoară (după cum susține) la Universitatea din Madrid, Catedra de Știință politică și Administrație și consilier al dlui Petre Roman (în perioada în care acesta a fost prim-ministru) și pe Corneliu Gavaligov, membru fondator al PUNR și deputat FSN în Parlamentul României.

Carierea românească a Mariei Mendez se arată a fi cît se poate de „încărcată”. Conform afirmațiilor ei și actelor vînturate pe sub ochii interlocutorilor cu diverse ocazii — ciudat acest „hobby” de a colecționa tot felul de acte și a-și întări spusele cu înscrisuri oficiale! — ea a fost delegată la de Crucea Roșie spaniolă, la de UNESCO, la de către Universitatea din Madrid... În România a activat într-o groază de domenii, beneficiînd de tot felul de funcții, care de care mai înalte. Între calitatea de specialist sociolog pe lingă Casele de copii handicapați din județul Prahova și funcția de consilier prim-minis-

terial al dlui Petre Roman, iată că — aflăm acum — a avut și o carieră universitară, fiind numită profesor de sociologie a tranziției (de la dictatură la democrație), atît la Facultatea de Științe Politice, cît și la Facultatea de Comunicații de masă. Acest lucru a demarat pe la începutul lunii iulie 1991, cînd Maria Mendez a cerut să i se

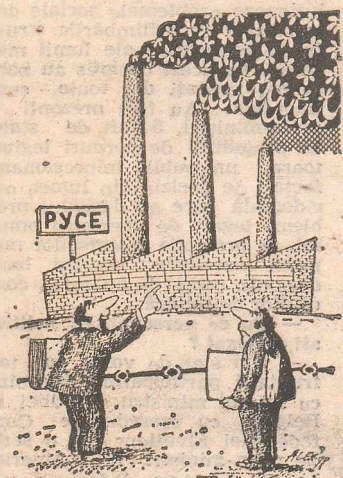
erau prea corecte, apoi, datorită „subțiririi” conținutului. Cel care îi facilitase expozeul și, ulterior, numirea în funcția de profesor nu a fost altul decît dl. Vasile Secăreș, pe atunci decanul facultății și vice-președinte al Biroului director al FSN, actualul rector al facultății. Recomandarea pe care fostul decan a făcut-o în sprijinul numirii Mariei Mendez a avut la bază considerentul că această era consilier al primului-ministru.

Dispunînd de o asemenea carte de vizită, este interesant totuși de știut că la Guvern există un departament special pentru structuri socio-politice în care domnișoara Mendez nu a lucrat și, numai dl. Dorel Șandor ne-ar putea spune dacă a colaborat sau nu cu tinăra spaniolăică.

Numită în funcție deci, l-au fost programate două cursuri săptămînale (lunea și marțea), însă modul în care ea a înțeles să își satisfacă obligațiile universitare ce îi reveneau, la început, a nedumerit, apoi a atras nemulțumirea legitimă a studenților. Fiindcă stimabila profesoară nu își prea ținea cursurile, mai mult absentînd, lăsîndu-și cursanții de izbeliște. În luna octombrie nu s-a prezentat la cursuri decît o singură dată, plecînd în Spania fără a anunța pe nimeni de la facultate. Ultima dată cînd a întîrziat, în noiembrie, i-a explicat reținută datorită unui scandal secretarei facultății că a fost de presă.

Cheia carierelor — atît cele desfășurate la lumină, cît și cele subterane — Mariei Mendez a fost funcția de consilier ministerial, acreditată de ex-prim-ministrul Petre Roman. Avînd astfel un post eminamente politic, avînd la dispoziție un întreg aparat administrativ de putere și beneficiînd de relații sus-puse, Maria Mendez și-a văzut nestingherită de afacerile ei personale — nu tocmai curate — pozînd, din cînd în cînd, în suflet caritabil, profesoară universitară sau înalt consilier al primului ministru. Cine ar trebui să răspundă pentru toate astea? Nu cumva chiar dl. Petre Roman?

PAUL VINICIUS ■

Desen de ALEX. ■

PANTEONUL NAȚIONAL ÎN RUINĂ

Anul 1992 va marca pentru actuala generație împlinirea a 75 de ani de la glorioasă epopee a luptelor de la Mărășești — Mărăști și Oituz, cînd înaintașii noștri au înfrînt „dusmanul” cel plin de trufie ce vroia să ducă în robie frumoasa noastră Românie”, și cînd — prin jertfă — s-au pus bazele întregirii neamului românesc. Va marca! Dar cum?

Această întrebare m-a urmărit încontinuu și aceasta cu atît mai mult cu cît eram martorul neputincios al uitării aproape totale a celor ce cu trupurile lor, cu viața lor, au arătat lumii întregi că, aici, la poalele Carpaților, trăiește un neam de oameni ce-și iubesc trecutul și pămîntul străbun cu acea iubire nefărmurită de care sînt capabile puține popoare.

Și cum acest măreț eveniment se apropie, am vrut să am răspunsul. Și l-am avut. Dureros!

Beneficiind, după aducerea Ostașului Necunoscut la București, de înțelegerea ministrului Apărării Naționale — generalul locotenent Spiroiu Nicolae, am făcut la începutul lunii noiembrie o vizită pe locurile unde s-a scris, cu sînge, mărețul act al realizării visurilor milenare ale poporului nostru de unire între aceleași hotare.

Rezultatele...

Pe Valea Susiței, acolo unde au avut loc luptele crîncene de la Mărășești, își odihnesc rămășițele pămîntului zeci și zeci de mii de eroi. Imediat după primul război, Liga „Culturii Eroilor” a construit două mausolee, Mărăști și Soveja, a ridicat monumente spre glorificarea eternă a celor căzuți pe cîmpul de onoare și a înfrumu-

Din cimitirul de la Varnița au mai rămas doar două monumente. Restul — pășune și teren de fotbal.

șetă cimitirele amenajate în timpul războiului.

Acuma?!

Mărășești. Un mausoleu impresionant unde își odihnește somnul de veci, alături de cei pe care l-a condus în luptă, maresalul Alexandru Averescu.

Dacă îl privești, înainte de a intra în incintă și cunosti ce reprezintă, simți un sentiment de admirație și mîndrie că ești urmașul celor ce au luptat acolo. Dacă îl cercetezi cu atenție începi să ai, însă, deziluzii.

Vulturul din bronz (peste 100 kg fiecare), de la porți, sînt căzuți jos în iarbă (unul are și o aripă ruptă). Placa de beton ce acoperă osuarul prezintă fisuri prin care anele se infiltră în osuare, iar plăcile de marmură, pe care sînt inscrite numele celor ce odihnesc acolo, prezintă destule stersături. Și cînd te gîndești că toate acestea le vezi după remanșele ce s-au făcut în 1988—1989!

Soveja. Un alt mausoleu din piatră, care adăpostește de asemenea osemintele a mii de eroi, rezistă vremurilor numai datorită construcției sale masive. De cum te apropii, vezi că a fost și el dat uitării. Ba ceva și mai mult. În noaptea de 8—9 octombrie a.c. a fost jefuit. S-au furat din el uniforma generalului-erou Dimitrie Mehedințu, o panoplie pe care se găseau două arme, două baionete cu tecile respective, o baionetă simplă, două grenade, statuia în bronz a caporalului erou Constantin Mușat, o statuie din lemn a unui soldat

român și au fost sparte icoanele. Poliția are dosar de cercetări și caută, caută. De ce a fost posibil așa ceva? Mausoleul este lipsit de grație la febrele și uși, nu are instalație de iluminat electric și nici sistem de alarmare!

Tot pe Valea Susiței am mai vizitat un fost cimitir al eroilor din acei ani de glorie, aflat în satul Varnița. Din el n-au mai rămas decît două monumente din piatră ridicate în amintirea lt. francez Richard Henry Jean și plutonierului român Petre Cudum, căzuți la datorie la 22.03.1917. În rest, loc de pășunat și parte dintr-un teren de fotbal sînt. Ba, uitasesem și molizii plantați în jurul cimitirului prin anii -30?! În schimb, la Coasta Răchitașului și la Podul Calului au dispărut și cimitirul, la primul, și monumentul cu vulturul din bronz la cel de al doilea. Pădurarul Ticoi Nicușor, care lucrează acolo de 30 de ani, ne spunea cu durere că în copilărie se juca lîngă monument și privea cu admirație acest vultur care a dispărut prin anii 1947—1950.

Și cite situații de felul acesta mai sînt oare acolo în Vrancea, pe Valea Susiței?

Am trecut pe Valea Tazlăului și am mers la Cotofenesti unde a funcționat marelui spital de front „Regina Elisabeta” patronat și condus de Regina Maria, supranumită Mama Răniților. Și aici aceeași situație, ba ceva și mai rea. Nu mai există nimic. Nici urmă de spital și nici din cele două cimitire — cel de la Capul Poienii și cel de lîngă fosta uzină electrică a spitalului.

Așa cum îmi spunea domnul Emanoil I. Ion (fost deținut politic), conducătorii locali din cei 45 de ani de teroare comunistă au distrus totul pentru a nu mai rămîne nici o urmă din trecutul nostru glorios. Tot acolo cetățenii comunei ridicaseră, în fața primăriei, o troiță din lemn căreia un fost activist de partid i-a tăiat, în anii cei negri, bratele. Anul trecut, la insistențele preotului năroș și ale altor cetățeni, vinovatul a fost obligat să o repare.

Cu inima amară am pornit spre OITUZ unde minunatii noștri înaintași au lansat acrișul strigăt de martiri al neamului — PE AICEA NU SE TRECE. Și așa a fost. Nici în toamna anului 1916 și nici în primăvara și vara anului 1917, pe acolo nu s-a trecut.

Primul cimitir vizitat a fost acela de la Bogdănești, aflat pe șoseaua principală. Cimitirul se află în vatra satului. Ca aspect: neîngrijit, lăsîndu-ți impresia unui dezinteres total. Cruci din piatră rupte și înnegrite de vreme, bătălii în partea din spatele monumentului. Aici se află și mormîntul caporalului erou Constantin Mușat căruia cu greu îi descifrezi numele de pe cruce. Dacă monumentul mai este în picioare, aceasta se datorește numai construcției sale robuste care acum înfruntă cu greu vitregiile timpului.

Osuarul de la Oituz unde se află osemintele a mii și mii de eroi, un monument masiv din piatră, vulturi mari din bronz la intrare, plăci din marmură cu numele celor căzuți și identificați și cîteva zeci de mormînte individuale pe care, cu greu, descifrezi numele celor ce se odihnesc aici. Ca aspect: abandonare!

Aici am stat de vorbă cu dl. Stelian Prahoveanu care ne-a spus că în aceeași stare precară se găsesc și cimitirele de război de la Poiana Sărătă, Fundul Oituzului, Ciresoaia etc. Și acest mare osuar se află tot în vatra satului.

După ce am vizitat și alte locuri istorice aflate în situații similare, am trecut pe lîngă cimitirul ostașilor sovietici de la Onești. Cîtă deosebire! Deși a fost amenajat în anii '50, se prezintă în condiții excepționale.

Oare nu se putea acorda aceeași atenție, sau cel puțin pe jumătate și cimitirelor, osuarilor și monumentelor eroilor noștri? Ne-am uitat oare trecutul? Este timpul să ne trezim cel puțin acum în ceasul al doisprezecelea!

Pe o vreme cînoasă am ajuns la Schineta în județul Vaslui, acolo unde-și odihnește somnul de veci maresalul Constantin Prezan, fost comandant al Grupului de armate de Nord și apoi șef al Marelui Cartier General al Armatei Române, comandate de marelui nostru rege Ferdinand cel Loial. În fostul conac se află un azil de copii, iar sus, pe deal, la umbra unor arbori bătrîni se găsește cavoul. Te îngrozești cînd îl vezi. Crucea din piatră de la capul maresalului este dispărută. Se spune că pe timpul colectivizării a fost doborâtă și

Crucea de la căpătîiul cavaler al Ordinului M. Viteazul s-a prăbușit den-

dusă undeva. În sat și în treaptă de scară la o clădire Lanțurile dintre stîlpi au dispărut și ele. Totul pare părăsit dat uitării. Anul acesta venit urmașii și au pus acolo cruce de lemn. De ce o Doamne, atîta ingratitude! Nu a fost moșier, ci un făcător al întregirii neamului românesc! Moșia ce o avea a era o improprietăre de boi primită din partea neamului pentru tot ce a făcut pentru țara sa acest minunat fiu meleașurilor de pe Neajlov Muntelui.

Și pentru că tot vorbim despre ingratitude trebuie arăt că și mormîntul doamnei Elena Cuza de la Sălești, același județ, se prezintă în situație înimaginabilă. Și din fostul conac se află o școală

Situațiile nu sînt întregi. Ele sînt o urmare a că a regimului de demență ne-a terorizat viața atîta de vreme și ne-a impus ca niște trădători ce au condus distrugerea sau deteriorarea tot ce aveam noi mai sfînt trecutul nostru glorios.

Este timpul să redevenim am fost pentru a putea de mai departe existența acestui popor atîta de obidit de vîruri. Este timpul să redăm urmașilor noștri încrederea destinului neamului nostru și întru aceasta trebuie să lucrăm cu cunoașterea și cinstirea înaintașilor noștri care, cu mină pe nlug și alta pe am nu au uitat legea sacră a Să mîșcîm urechile care îți cerea tu să mori pentru ca patria trăiască.

Col. (r) inginer POPESCU N. MARIN

— Vă rog să-mi vorbiți despre importanța reuniunii la care ați participat de curînd în Italia.

— Am fost în Italia invitat de către Internaționala Creștin-Democrată, la un congres internațional privind libertatea și demnitatea omului după doctrina creștin-democrată. Congresul, transformat în forum, a fost determinat de aniversarea a 100 de ani de la Enciclica Papală Rerum Novarum, primul manifest politic care a căutat să soluționeze problemele sociale determinate de schimbările structurale economice ale lumii moderne. La acest congres au participat invitați din toate continentele. Au fost prezenți 9 prim-miniștri, 5 șefi de state, 16 președinți de corpuri legislative, un public impresionant, factori de decizie din lumea occidentală care au dezbătut probleme legate de libertatea omului, de protecția categoriilor mai puțin înzestrate: invalizi, handicapați, copii, de apărarea condițiilor de muncă.

— Cu ce personalități politice ați dialogat?

— Am stat de vorbă cu toți fruntașii participanți, începînd cu primul ministru al Italiei, al Belgiei, cu președintele Confederației Elvețiene cu o serie de prim-miniștri din America Latină, din Asia. A fost un prilej binevenit pentru înnoirea legăturilor de colaborare cu partidele creștin-democrate de pretutindeni. Am prezentat un referat care a fost apreciat de către cei prezenți; au urmat discuții la care ne-am adus și noi colaborarea. Am avut ocazia să eueg opiniile reprezentanților autorizați cu putere de decizie din lumea occidentală, privind situația din România. Din nefericire, concluziile acestor dialoguri nu sînt optimiste pentru România. Occidentul ne consideră o țară în care instabilita-

tea continuă, în care reprezentanții puterii politice sînt lipsiți de credibilitate și care trebuie să mai aștepte pentru a intra în atenția lumii civilizate. Am înregistrat și o prognoză destul de defavorabilă pentru noi. După ce Ungaria, Polonia și Cehoslovacia vor fi acceptate în 1992 în Comunitatea Europeană, vor urma Bulgaria și Albania. Rîndul nostru la intrarea în C.E. va veni abia în 1994. Am încercat să pledez, în fața interlocutorilor mei, necesitatea strîn-

făcută această distincție. Cel care are nevoie de ajutor este poporul român. Replica ce a venit automat, a fost că criza noastră a fost accentuată nu numai de guvernul comunist, ci și de greșelile făcute în ultimii doi ani. Reproșuri se fac în continuare României pentru că nu ia măsuri serioase de democratizare și de privatizare, că nu asigură proprietatea și nu oferă investitorilor străini suficienți garanții. Am făcut tot posibilul să spulber aceste în-

țări au fost selecționați 20 de reprezentanți ai diferitelor formații creștin-democrate și prezenți la Sanctitățile Sale Papei. I-am prezentat omagiul din partea noastră. Am fost întîmpinați cu multă bunăvoință de Papa Ioan Paul al II-lea și cu un scurt cuvînt de compasiune pentru țara noastră. Au fost și momente solene. A fost oficiată liturghia solemnă de secretarul de stat al Vaticanului, Cardinalul Angelo, care a ținut cuvîntările în cinci limbi. Inter-

am reușit să stabilim relații foarte bună colaborare cu toate partidele creștin-democrate funcționează în Occident. Toate eforturile și stăruințele puse nu am putut să obțin ameliorare a imaginii prășite a țării noastre în Occident.

— De cîte ori un opozant regimului Iliescu pleacă în străinătate, presa extremistă îl zăcă se vinde strîniilor și că ne banii poporului. Nu dați publicității dacă dl. Iședinte Iliescu și-a plătit bîtul de avion la Paris din sala domniei sale. Pentru a recalomniile, v-aș întreba din bani v-ați plătit avionul Roma?

— La sosirea mea în Roma-am prezentat la un ghișeu care mi-a restituit valoarea bîtului de avion pe care l-am plătit. Am fost cazat, prin grija organizațiilor, în condiții excepționale la Hotel Hilton, unde mi s-a asigurat un apartament excepțional și toate mesele. N-am cheltuit nici un leu în această călătorie. Partidul nostru e atît de sărac, încît nu ne permite o călătorie cu avionul pînă la Timișoara. Toate aceste deplasări care se fac invitații forurilor internaționale sînt pe cheltuiala organizațiilor. Prețul unei camere la Hotel Hilton e de 300 de dolari noaptea. Aici dacă dăm cu avionul, nu găsim 300 de dolari tot partidul. Iar în ceea ce privește calomniile, sînt obișnuite încă din ianuarie 1990. La toate aceste calomnii se adaugă unele recepționate de opoziția blică neinformată, retransmise la huzur și disponibilități financiare de care se bucură P.N.T.-C.D. Din păcate, partidele sărace. Ne lipsesc mijloace de propagandă. În preajma gerilor vom fi confrunțați în infinite dificultăți.

PETRE BARBU

„OCCIDENTUL NE CONSIDERĂ O ȚARĂ ÎN CARE INSTABILITATEA CONTINUĂ”

— interviu cu dl CORNELIU COPOSU, președintele P.N.T.-C.D. —

gentă de a fi ajutat România ca să treacă peste acest impas economic apropiat de catastrofă. Trebuie să spun că nu am reușit pentru că reproșurile adresate României erau de natură de a dezarma orice argumentare. Printre invinuirile concrete, a fost ultima mineriadă și măsurile legate de încercarea de convertibilizare limitată a leului. Mi s-a spus că atîta vreme cît un guvern se pretează la naționalizarea unor depozite de valută, nu ne putem aștepta ca țara noastră să fie credibilă. Am accentuat că Occidentul se grăbește atunci cînd confundă poporul român cu guvernul provizoriu care conduce astăzi destinele României și că trebuie

vinului, dar trebuie să recunoască că nu am reușit să schimb opinia interlocutorilor mei.

— Politicienii înfrînți au făcut referiri la Constituția recent adoptată?

— Nu. Nu s-a făcut referire decît tangențial, pentru că în timpul cît eram la Roma apăreau scurte știri în gazete ce vorbeau despre terminarea votării Constituției. Am găsit la unii specialiști cuvinte bune privind proiectul Constituției întocmit de partidul nostru, proiect care a fost difuzat cu un an de zile în urmă în străinătate, după ce a fost tradus în cinci limbi de circulație mondială.

— Ați fost primit de Papă?

— Din rîndurile participan-

ventile laice au fost făcute în toate limbile participanților prezenți. Am apreciat calitatea excepțională de diplomat a secretarului de stat al Vaticanului, care e o personalitate proeminentă.

— La întoarcere, pe Olopeni, ați fost așteptat de reporterii Televiziunii Române?

— Nu.

— V-ați întors descurajat de imaginea României pe care ați găsit-o în Occident?

— M-am întors cu o notă de pesimism, datorită faptului că toate eforturile mele de schimbare a imaginii țării au fost infructuoase. Partidul nostru, însă, a fost întîmpinat cu multă bunăvoință și căldură. Noi

Nu, armata nu este o mare mută. E drept că ofițerimea nu-i deloc omogenă. Din fericire. Asta mai lipsea, ca ofițerii, toți să fi fost soldați credincioși ai partidului până la orbire, cum li se pretindea. Dinastia roșie ar fi ajuns la Ceaușescu al III-lea. Brrr. Dar lecțiile de învățămînt politic n-au îndobitocit pe cit raportașii sforăitor politrucii că se-ntimplă.

Criteriile politice de admitere în învățămîntul militar, de promovare ne-au adus la stadiul de azi cînd, de pildă, un locotenent de armată este arestat de poliție în centrul Bucureștiului fi-

indcă încerca să vîndă pistoale furate din unitate. Dar forța armatei stă în ofițerii cinstiți, stăpîni pe meseria lor, nu în pătura neacrisită a speculanților de oportunități politice, a mi-auctorilor de sfori, a profitorilor legați între ei ca firele unui păienjenis. Adevărata armată n-a rupt încă, dar nici mult nu va mai amina, cred, pînă să rupă această plasă de păianjen a necinstei și minciunii. Care mai ține încă în stare de funcționare armele de vînat posturi, lefuri, grade, pile.

mau și încă mai primează do-sarele de cadre. Nu „precum în cer, așa și pe pămînt“, ci sim-plu, pe înțelesul tovarășilor: acum — ca și altă dată.

Nu vă mai mirați atîta! Fos-tul secretar adjunct cu proble-me organizatorice la C.S.P.A., adjunctul numărul unu al lui Ilie Ceaușescu, a fost numit după Revoluție — i se desfiin-tase postul — comandant al Li-ceului Militar de Marină „Ale-xandru Ioan Cuza“. Este vorba de distinsul contraamiral Geo-rge Petre. Nu vă repeziți să zi-ceți că mai bine barcagiu decît contraamiral cu funcție mai mică decît Cico: viața merge înainte și poate o să avem, în-tr-o zi, compensația unui con-traamiral Pepsi. Sau ceva mai neaș, ca pentru Tara de Jos a lui boier Toma Alimoș: ami-

mult pe creștinescul „Mult al iubit, mult ti se va ierta“. În interpretare proprie. Cum dic-tatorul era ateu, nici gînd să-l ierte. Dar l-au iertat, după Re-voluție, noii stăpîni care au in-cepuit brusc să se-nchine. Si-asa a ajuns băiatul, în umbra cru-cii, șeful Departamentului Cul-tură din M.Ap.N. Iar — colonel pe ditamai funcție. Are înalte studii de partid, iar în subor-dine, pe post de negrisori — așa își zic și ei înșiși — are li-cențiat — deh, dosarul! — doar la facultăți de stat.

Încă o dată, însă, vă rog să nu vă mirați. Fiindcă nu v-ați mai mira dacă ați ști că la A-cademia de Înalte Studii Mili-tare, doi sefi de catedră se dau de ceasul morții să obțină cite o biată diplomă care să le jus-tifice posturile. În memoria dis-părutei circumscripții din vecinătate știută sub numele „La doi co-loneli“, domnii Emil Bărbulescu și Ion Juncu, ambii beneficiari ai acestui grad, conservă ceva din originalitatea binomului cu un renume de mahala și de tuici „rase“ la botul calului. In-comodati amîndoi de noile funcții — primul comandă Ca-tedra de Istoria României, iar secundul are în subordine Ca-tedra de Psihologie și Sociolo-gie — si-au dat vreo 12 sau 13 examene pregătite în pas aler-gător, pentru a li se asimila timpul petrecut la „Stefan Gheorghiu“ cu o facultate din învățămîntul de stat. Cu una de profil. Și fiecare vrea să se-mene numele facultății cu al catedrei ce i s-a dat. În nici un caz invers. Doamne, păzește!, că doar n-o să schimbe cate-drele între domniile lor cum schimbau paharele nașii birtu-lui cu epoleții. Încă se mai duc tratative pentru obținerea celor două diplome strategice de la Universitate. Între timp, cei doi coloneli au în subordine stimu-lativă tot felul de licențiat în învățămîntul de stat. De specia-litate. Cu lucrări publicate.

Nu mai întrebați cîți din se-fii de catedre și dintre decanii de aici au titlul de doctor ori sint măcar doctoranzi. Mai mult de jumătate n-au de-nici-une-le. Însă nici să se ieneze nu poți să te aștepti, atîta vreme cît șeful tuturor, comandantul Academiei, domnul general ma-ior Mircea Agapie abia de a-cum înainte poate se va gîndi să susțină vreun doctorat. Să nu uităm însă că în Academie se obțin doctorate, iar în ase-menea situații diploma trebuie semnată de comandant. Hilara organizare ori a fost făcută pe un calculator inamic, ori este bătută în cuie de neocizmari, fiindcă altfel există și specia-listi cu doctorat în știința mi-litară. Chiar în incintă.

Imi cer iertare că n-am dat decît citeva exemple, și acelea cu nume prea puțin cîrmuite. Dar iată un nume arhicunoscut. Am deplină încredere în dum-neavoastră, încît nici nu vreau să mă gîndesc măcar că v-ar putea trece prin minte cum că dl. colonel Pircălăbescu, cele-brul personaj din scena morții misterioase a generalului Milea, ar fi o figură exemplară a tipu-lui alunecos cu cozoroc. Doamne apără! Sigur, azi nu mai este, sărăcutul, sef peste gărziile pa-triotice, ca în epoca de aur. Stupefiant — chiar fără barbă albă — de luteală cu care au ajuns în puscărie sau la zid se-fii săi de altădată, pînă la ur-mă s-a recules. Si-a regăsit li-nistea. Își relace viața. Cum ou cîne? Cu noii sefi. Domnul Pir-călăbescu s-a scirbit de dirijat analize politice, cum făcea to-varășul Pircălăbescu. Domnul a găsit un post cu ieafă bună și a acceptat o muncă grea: dom-nul gîndește. De zor. Profund. Și nu orînde. Nuuu. Păi se poate?! La M.Ap.N. Elaborează. Regulamente. Și o nouă doc-trină. Poate iese chiar militară. Nu stim. Deocamdată e secret cu pistol. Se va afla peste 90 de ani.

talul Poșircă. Dar să revenim la dl. Petre, care de tînră a av-ut funcții de general. Încă de cînd era șeful U.T.C.-ului din Armată și membru în biroul C.C. al U.T.C., în vremea cînd prim-secretar al C.C. al U.T.C. era un tînră de mare viitor în partid, mîi dragă, devotat, cum e și azi, „nobilelor idealuri ale socialismului“.

Succesorul lui George Petre în acest post a fost Nicolae Ma-teescu. Pe care Revoluția l-a apucat „dizident“. Adică așa s-a considerat el și fix la fel l-a considerat cine trebuia. În realitate numai persecutat po-litic n-a fost sub dictatură. După ce urcase pe linie de par-tid pînă în subordinea nemij-locită a lui Ilie Ceaușescu — unde stătea colonel, bine-mer-si, pe funcție de general — a fost trîntit pe o funcție cît gradul său. A uitat oare de ce? Pentru imoralitate. Sigur, o ni-mica toată, doar că mizase cam

Admirație și la beluză și-n tri-bună: „Ce stomatologi trebuie să aibă Internele, domnule!“

Si mai zice cite un destabilil-izator că multe lepre și lichele — scuzati cuvintele, dai trebuie să fie vreun „parazit de la o-raș“ — au părăsit sobolănește

nul n-o duce prost. Așa este. Iar în jurul lui nu sint orbi.

Alt caz plin de minunție este al actualului general Dragomir. Nu a strălucit în școlile pe care le-a urmat. Faimă și-a făcut prin vocea tunătoare și lustrul bombeurilor. Apoi prin goso-

Pe loc repaus, CADA?

Gușteri cu cozoroc

corabla M.Ap.N., căutînd la în-terne și S.R.I. o viață de ne-sfîrșit s.r.l. cu lefuri grase! Dar s-au trezit cu noii sefi că pretind să facă fiecare ce stie. Auziți, domniile voastre! După atîtea speranțe! Păi, mai bine un par în cap! Putine împertil-nente li s-ar fi părut atît de lîngitoare. Destul asemenea no-mazi cu nasturi de metal s-au întors la armată. Unde nici u-

lănia cu care își trata elevii, cît a fost comandant de subu-nitate la Școala de Ofițeri „Mi-hail Viteazul“ din Pitești. A-proape la toate vizitele făcute de dictator în Argeș, a coman-dat garda de onoare și i-a dat „cu insufletire“ raportul. Așa s-a remarcat. Că, de scris, n-a scris nimic în calitate de pro-fesor. Drept recompensă, a fost numit comandantul Liceului Militar „Dimitrie Cantemir“ din Breaza. Iar la Breaza — ca-labreaza! Sub comanda sa bă-toasă au proliferat între elevi jocurile de noroc, betille, bă-țiile. Pînă s-a ajuns la răniri deosebit de grave. A făcut to-tul să musamalizeze tărăsenia. S-a aflat însă pînă sus. Sigur, nu din vina lui, că el n-a rapo-rtat. A fost mutat disciplinar la Roman. Și „uitat“ acolo o vre-me. Să i se steargă „petele“. Apoi — readus la școala piteș-teană. Unde l-a prins Revolu-ția. Dar unde si diavol l-a prins pe noul comandant suprem în-tr-o vizită de lucru. Ce-l dădu-se el raportul despotului intu-necat, dar să fi văzut ce raport l-a plesnit celui luminat! A mizat pe gusturi și pe macaz. Si a avut dreptate. Se gusta ce se gustase și înainte, macizul stîlt nu fusese afectat de nici o schimbare. S-a depășit pe si-ne. Și, într-o săptămînă, cetă-teanul era general, cu decretul prezidențial semnat. Festivita-tea avansării a fost urmărită la televizor de toți fostii dom-niei sale colegi, subordonați și elevi. Vă dați seama cu cită mindrie. Imaginați-vă ce vor fi gîndit fostii sefi de promoție din școlile prin care a trecut. Pentru că la noi generalii nu sint fosti sefi de promoție din școli și din Academie. Pe dru-mul spre asemenea rang pri-

Furt statistic de copii

Reîntors, nu de mult, de la Cernăuți, dl Mircea Duzineanu, Președintele Asociației Române a Victimelor Represiunii Stali-niste, povestește:

„E dezolant. Familii de ro-mâni, de români adevărați, atașați cu trup și suflet cauzei noastre naționale, își vîd copiii cum învață limbile rusă și ucraineană în dauna limbii ro-mâne. Ucrainenii pretind să vorbești bine rusă și ucrainea-na. Românii sînt bucuroși s-o lași de-o parte, chiar să nu mai spu-i că te-ai născut român, din părinți români. Și, pentru mulți copii, limba lor maternă rămîne destinată doar unei folosințe extrem de limitate, stingace. Dacă nu chiar pentru un fel de uz clandestin.

„Vezî ziare în limba româ-nă. Din țară se aduce cite unul pe furis. Dacă ești văzut cu el, ești privit chiar de tot felul de funcționari de care poți avea nevoie. Și al. Așa că te fe-rești.

Apoi, mai este ceva: tot mai des, de multă vreme, copiii de

români sînt înregistrați în acte ca ucrainenii. Așa s-a ajuns că, în regiunea Cernăuți, statisti-cile oficiale să spună că doar în proporție de 20 la sută popu-lația este românească. Acolo unde, la ocuparea tîlhărească din vara anului 1940 a acestei părți din trupul României, lo-cuitorii erau 85 la sută ro-mâni“.

Statistica stalinistă, în func-țiune încă pe acele locuri, este instrument de furt. Furt de copii. Un furt destul de negli-jent înmănușat. Și, culmea! înconjurat de legi. Care nu nu-mai că nu-l pedepsesc, dar îl protejează. Îi cultivă. Modern. Civilizat. Harașo-merci, nu-i așa? Ce ne mai trebuie nouă Bolșevicorusia stalinistă dacă vom avea alături o Neorusie kievană?! Mai lipsește doar un tratat de amicitie între pre-sedintele liniștii noastre și ad-ministratorul Satrapiei Cernăuți.

DORIN GHERGHINESCU ■

Cei ce se extenuază ca să ridice asemenea garnitură de com-petente și valori au parcurs, la vremea lor, același ceremonial.

Fiecare sef își cultivă subordonații după chipul și asemănarea lui.

Parcă ai fi în fața unui fericit colț de natură. Cu gușteri de toate mărimile.

Tara are însă nevoie de o armată curată. Care să jure numai pe idealurile României eterne. O armată în care nimic să nu se mai măsoare prin activitatea politică. De nici o coloratură! O ar-mată dezinfectată de incompetență și corupție, de minciună și de frică.

Cele arătate mai sus ar putea da impresia că ne apropiem de stadiul în care un colonel onest, ce nu vrea să treacă drept corupt sau incompetent, va refuza orice avansare. Credeți că îi vor lecu-i de onestitate cei ce îl plătesc mai prost decît pe sereist?

Mie mi se pare că se vede clar ce e de văzut. Nici în armată, nici în jurul ei nu trăiesc doar orbi, domnilor emanați! Orbi sint puțini. „O anumită parte“ a lumii sint ceilalți. Incomozî. Ca și C.A.D.A. Aveți ambiția să rămîneți „detășamentul de avangardă“ al nevăzătorilor? Atunci luați-l, să vă asigure flancurile, pe surzii domnului Verdeț.

DORIN GHERGHINESCU ■

CURIER JURIDIC

Sanționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice (I)

Pentru asigurarea climatului de ordine și liniște publică necesar desfășurării normale a activității economice și social-culturale și promovarea unor relații civilizate în viața cotidiană, cetățenii sunt obligați să aibă un comportament civic, moral și responsabil, în spiritul legilor țării și al normelor de conviețuire socială.

Conform legii nr. 61/1991, constituie contravenție săvârșirea oricăreia din următoarele fapte, dacă nu sunt comise în astfel de condiții incit, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni:

- a) săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora sau a instituțiilor publice;
- b) aruncarea asupra unei persoane, construcții sau asupra unui mijloc de transport, cu obiecte de orice fel, cu substanțe inflamabile, iritant lacrimogene sau cu efect paralizant, corosive sau care murdăresc, dacă nu s-au produs vătămări ale integrității corporale sau sănătății ori pagube materiale;
- c) organizarea, îngăduirea sau participarea la jocuri de noroc, altele decât cele autorizate potrivit legii, de natură să lezeze bunurile moravuri;
- d) portul, fără drept, al cuțitului, pumnalului, șifului, boxului, castetului ori altor asemenea obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, împungere sau lovire, precum și folosirea armelor de tir cu aer comprimat, în locuri și împrejurări în care s-ar putea primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor;
- e) alarmarea publicului, a organelor specializate pentru a interveni în caz de pericol ori a organelor de menținere a ordinii publice, prin darea semnalelor de pericol sau, după caz, prin solicitarea intervenției la fața locului, fără motiv întemeiat;
- f) întreruperea curentului electric sau stingerea, fără drept, a lămpilor ce servesc la iluminatul public pe străzi, în parcuri, săli de spectacol sau în alte locuri publice;
- g) pătrunderea, fără drept, în sediile organelor centrale și locale de stat, ale instituțiilor publice, ale partidelor sau altor formațiuni politice sau apolitice, precum și refuzul de a părăsi, de îndată, aceste sedii.

CORNELIU OLTEANU

Vor invada și școala?

Mă numesc Alexandru A. Popa din satul Rimești, com. Susani, jud. Vilcea și mă adresez dumneavoastră în numele mai multor persoane, pentru a vă cere sprijin în rezolvarea unor nedreptăți.

În primăvara lui 1990, un număr de 10-12 săteni, influențați de un

pensionar, pun stăpînire, într-o noapte, pe locul școlii, ocupându-l și împărțindu-l pentru vetre de case, unde, rapid, s-au turnat și temelii. Directorul școlii a încercat zadarnic să se împotrivescă. Nu a găsit sprijin nici la conducerea Primăriei care s-a prefăcut că nu vede nici ocuparea abuzivă a izlazului comunal de către alți îndrăzneți ai satului, tot în vederea ridicării de case. Îndrăzneala lor se bucură de ocrotirea

binevoitoare a primarului. Buteliile se dau pe ochi frumoși. Adeverințele de proprietate nu corespund Registrului agricol. Mașinile C.A.P.-ului s-au vîndut la prețuri derizorii, dar nimeni n-a avut grijă ca pensiile celor care au lucrat pămîntul să se plătească la timp. (Popa A. Alexandru).

Ce spun medicii cu diplomă

Am citit articolul din „Flacăra” nr. 47, intitulat „Cel mai bogat om din lume” și doresc să fac unele remarci la afirmațiile d-lui (terapeut) Boris Culache din Jriceni, pe care sper că i le veți transmite. Aceste observații sînt:

1. pierderea capacității de adaptare a organismului n-are doar cauze fizice (acumulare de toxine); îi recomand d-lui Boris Culache să se documenteze despre patologia psihosomatică;
2. o serie de boli grave au etiologie (cauză) psihică (diabetul, hipertensiunea, ulcerul);
3. alte boli au etiologie sexuală (bolile venerice în frunte cu SIDA);
4. apoi există categoria bolilor genetice a căror cauză e greu de elucidat (boli ce apar la urmașii unor persoane complet sănătoase).

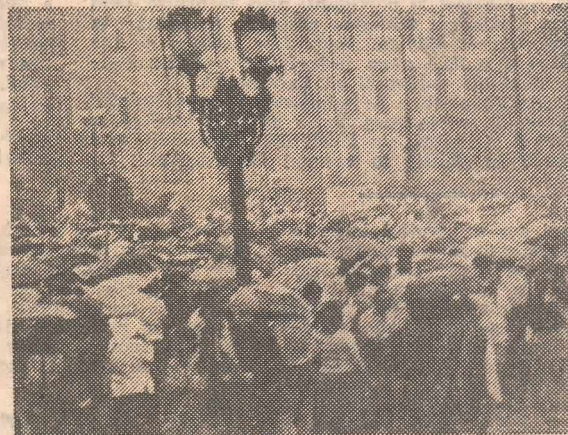
Deci, patologia umană nu se reduce doar la bo-

lile digestivo-metabolice, iar terapia doar la terapia naturistă. E lăudabil faptul că dl. Culache s-a preocupat 35 de ani de medicină, însă cu metodele dînsului nu cred că a putut vindeca decât boli digestive (o parte din ele, cele cu cauze organice), ceea ce constituie un capitol limitat din medicină. Terapia naturistă pe care a folosit-o dînsul a avut efecte benefice prin mecanism indirect, de întărire a rezistenței organismului, prin călire fizică. Așadar, dînsul poate continua cu aplicarea metodelor terapeutice proprii, însă acestea au în efect limitat în timp. Apoi să nu uităm că chiar și afecțiunile digestive cauzate de germeni patogeni nu se vindecă prin dietă sau ceaiuri (terapie naturistă), ci cu antibiotice.

Deci, din punct de vedere medical, afirmația dînsului că poate vindeca prin medicină naturistă „toate bolile” e exagerată și incorectă.

P.S. Sint un medic (dr. Visarion Bitea, medic specialist, Constanta n.n.) care a dorit să-i explice d-lui Culache „limitele” tratamentelor sale, limitate cauzate de o necunoaștere temeinică a medicinei. Dacă medicina ar fi așa simplă, s-ar putea ca „terapeuți” nediplomați să ne-nlocuiască pe noi, medicii veritabili. Probabil, astea au fost cauzele care-au determinat refuzul dialogului de către unii colegi ai noștri.

Toamnă lungă

POȘTA REDACȚIEI

Pentru o înțelegere exactă a situației, publicăm integral răspunsurile pe care le-am primit din partea Ministerului Poștelor și Telecomunicațiilor.

DAN SANDULESCU — București, str. Horbotei, nr. 3, bl. M2, sc. 1, et. 4, ap. 17, sector 3: „Urmare sesizării adresate conducerii revistei „Flacăra”, vă facem cunoscut că postul dvs. telefonic a fost defect în cablu telefonic. Întîrzierea repunerii în funcțiune s-a datorat, greutăților cu care ne confruntăm în aprovizionarea cu materiale și cabluri telefonice. Pentru perioada de nefuncționare, Direcția de telecomunicații București va acorda scăderea de abonament în facturile următoare.”

CONSTANTIN BRÎNZĂ — Constanța, str. Teodor Burada nr. 60: „Urmare sesizării dvs. adresate revistei „Flacăra” sub nr. 456/1991, vă comunicăm următoarele: La data de 20.04.1990 unitatea noastră a primit o cerere prin care dădeți accept de cuplare rudei dvs. — Brînză Marin —, în vederea instalării la domiciliul acestuia a unui post telefonic. Conform instrucțiunilor de serviciu s-au întocmit formele pentru realizarea lucrării, însă la prezentarea personalului autorizat ați refuzat executarea. Aceasta a determinat retragerea formelor de instalare a postului telefonic la dl. Brînză Marin. Nefuncționarea postului nu s-a datorat refuzului dvs. de a permite executarea lucrării, ci unui deranjament în cablu telefonic, înregistrat în perioada 24.04—26.04.1991, anterioară lunii iunie 1991, cînd au fost întocmite formele de instalare a postului telefonic la dl. Brînză Marin. Sumele facturate în avizul lunii iulie 1991 sînt corecte, neavînd nici o legătură cu perioada de nefuncționare.”

ION CRISTESCU — com. Racovița, jud. Timiș: Am primit din partea Direcției Generale a Penitenciarelor un răspuns parțial în legătură cu cazul dvs. Deoarece nu ni s-a returnat scrisoarea pe care ne-ați trimis-o, nu putem acționa în continuare. Ca atare, trebuie să vă adresați dvs. personal Ministerului Justiției — Direcția Instanțelor Militare care deține evidența foștilor condamnați politic. Adresa Ministerului Justiției este: B-dul Kogălniceanu nr. 33.

Pagină realizată de ELENA GRECESCU

Cui îi e frică de metrou?

Odată instalat ca șef de echipă la Palatul Victoria, fostul tovarăș de drum al antecesorului său ne-a declarat cu candoare că nu-i vreme să calculăm costul guvernării Roman.

Vom asista, deci, la mîmarea agramată a uimirii că prețul pentru România al guvernării petricănești, oricum, iese la iveală, și fără avizul domnului Stolojan. Se vorbește tot mai insistent despre titlul cu care înaltul romanofecior „astăzi domn cu multă carte”, și-ar fi tăiat folioare și calupuri dintr-un tort cu cirotit închis sub legea tăcerii. Nu-i de mirare, dacă a venit mincînd, pofta de a sta în capul primei mese a țării. Doar ne-a spus că se simte foarte bine „în țara asta”.

Plecarea precipitată din cauza maladii Miron Cosma a lăsat destul de prost acoperite unele acte guvernamentale. Ar urma oare să le revăruiească fațada la o a doua venire?

Iată, de pildă Hotărîrea nr. 1168 din 2 noiembrie 1990, privind majorarea cu sută la sută a dobînzilor care se acordă populației de Casa de Economii și Consemnațiuni. Stă scris că Guvernul României hotărăște, la articolul 1 exact ce spune și titlul, iar la articolul 2 că intrarea în vigoare a noilor dobînzii, evident, dobînzii către populație, nu? „se face cu data de 1 ianuarie 1991”. Dar hotărîrea are în total trei articole. Art. 3: Se autoriză Banca Națională a României să stabilească nivelul dobînzilor la disponibilitățile din conturi și la creditele acordate în economie.

Veți zice că acest articol nici n-are legătură cu titlul. Ce contează!

Să fi semnat primul ministru de atunci în poliglotă necunoscută de cauză? Sau avem în față o coțcărie ordinară cu ifose și antet?

Fiindcă iată la ce minunății economice — juridice — indicațional — filozofice se ajunge. Unei societăți comerciale i se dau trimestrial din cont milioane bune peste dobînda stabilită la contractarea unui împrumut. Firma — S.C. Autotransport București S.A. — trimite o ce-

rere de reconciliere către Banca Agricolă S.A. Sucursala Municipiului București, „ca urmare a adresei din 7 februarie 1991 prin care ne majorați în mod unilateral dobînzile bancare la creditele acordate, în disprețul dispozițiilor pe care le conține legea civilă și care interzice pe planul efectelor contractului civil modificarea unilaterală a acestuia”. Contractul, datînd din 1988, — credit pentru activități de investiții — stipula dobînda de 3 la sută pe an rambursarea fiind egalată pînă în 1998.

Societatea beneficiară nu a fost consultată. I s-au luat bani și apoi a fost anunțată.

Zadarnic — deocamdată — în-

cearcă să arate în detalii ceea ce se vede de la distanță: nepermisa zburdălnicie a unor „legiuitori” ale căror opere complete nu par să se limiteze la 1001 articole.

În cererea de reconciliere scrie clar: „Se încalcă art. 969 din Codul Civil (contractele legal făcute au putere de lege între părțile contractante; contractul nu poate fi modificat în mod unilateral). Vă rugăm să observați că executivul nu a interve-

țirea Guvernamentală din 1990 Banca Națională este imputernicită să majoreze dobînzile la creditele acordate, începînd cu data de 1 ianuarie 1991 și se aplică la soldul contului indiferent de data acordării creditului. Astfel că, în baza adresei nr. 1/66 din 29 ianuarie 1991 a cabinetului Guvernatorului B.N. pentru creditele de refinanțare acordate de B.N. băncilor comerciale acestea plătesc o dobînda de 8 la sută. La creditele

prie inițiativă, ci la indicația expresă a Băncii Naționale care are la bază o hotărîre guvernamentală. Or a invoca prevederile art. 969 al. 1 și 2 din Codul Civil, ignorînd prevederile Hotărîrii Guvernamentale nr. 1168/90 înseamnă că Banca Agricolă să lucreze în pierdere, ea plătiind către B.N. dobînda 8 la sută și încasînd, la rîndul ei, doar 3 la sută.”

Cu asemenea gesticulații penibile în loc de probe juridice veți spune că nu se poate câștiga un proces. La fond, se poate. Cite nu se pot în democrația fesenistă? Mai sînt judecători și la instanța de recurs: să cuțeze ei! Deși ați văzut ce argumente inteligente se aduc în sprijinul utilizării unei hotărîri nelegale, mulți așteaptă să se creeze un precedent, fiindcă vă dați seama cite astfel de litigi sînt amefite cvasijudecătorești în așteptarea spargerii gheții.

Hotărîrea nr. 1168 din 1990 încalcă flagrant Legea nr. 15/1990, apărută anterior, și Codul Civil. O asemenea ilegalitate nu este tolerabilă și nu poate fi scuzaată. Ce fel de stat de drept vreți să construiți domnilor judecători care nu vedeți atîta lucru? Ați uitat că statul acela de drept care numai de noi depinde cit de tirziu îl vom avea va fi, în fond, Statul Român adică nu numai patria altora, ci și a domnilor voastre?

care se acordă agenților economici pe termen lung, Banca Agricolă S.A. Sucursala Municipiului București percepe o dobînda de 11 la sută limita maximă. Așa s-a procedat și în cazul reclamantei și al altor unități economice aflate în aceeași situație. Lesne se poate observa că Banca Agricolă S.A. S.M.B. nu a modificat dobînda din pro-

nit cu o reglementare în baza prerogativelor acordate prin Decretul-Lege nr. 104 din 3 martie 1990, ci a autorizat Banca Națională să modifice dobînzile, invitîndu-vă într-un fel să încălcați dispozițiile art. 969 al. 1 și 2 Cod Civil.”

Li se reamintește destinatarii lor că, oricum, modificări de felul celei operate nu pot produce efecte retroactive, „cel mult putîndu-se aplica la viitoarele credite ce se vor acorda”.

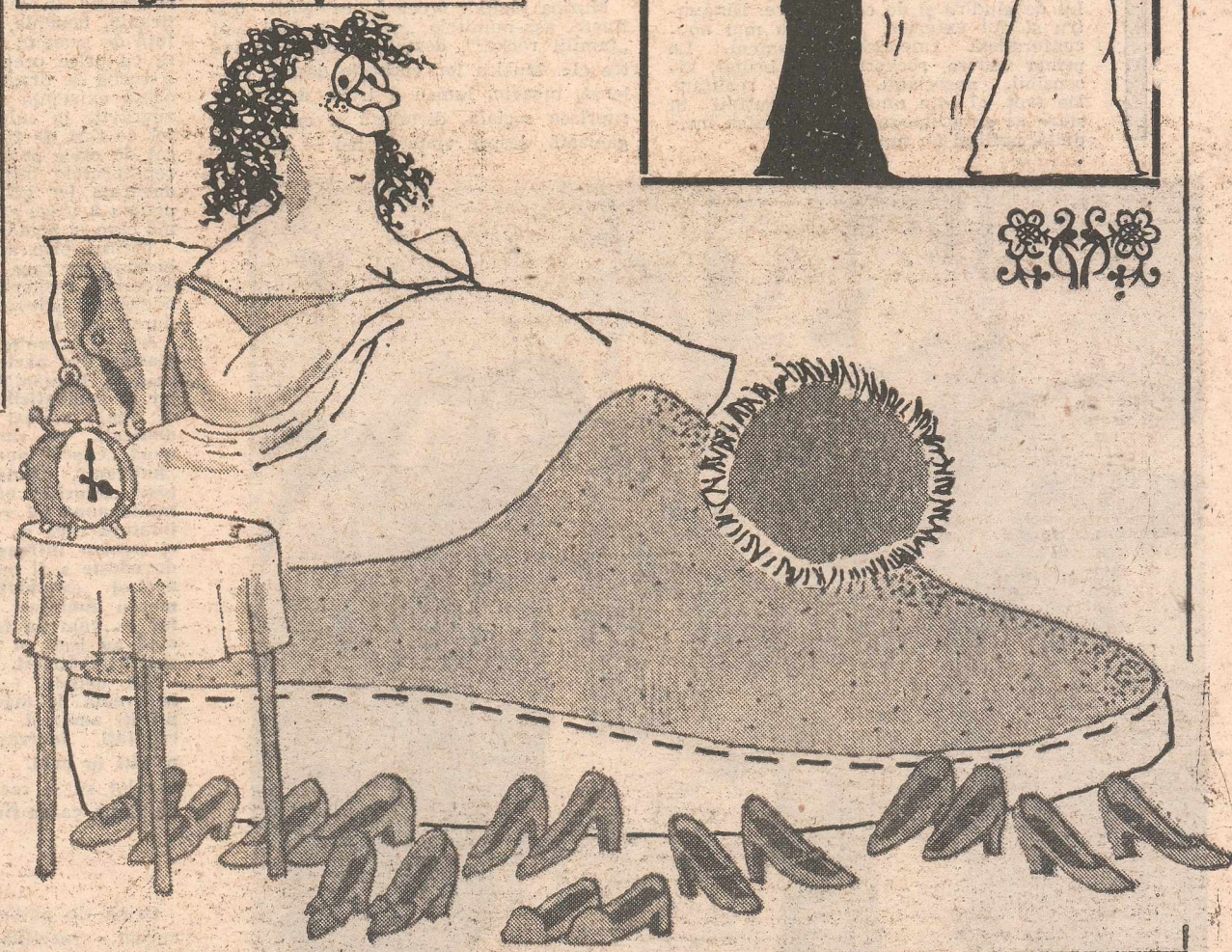
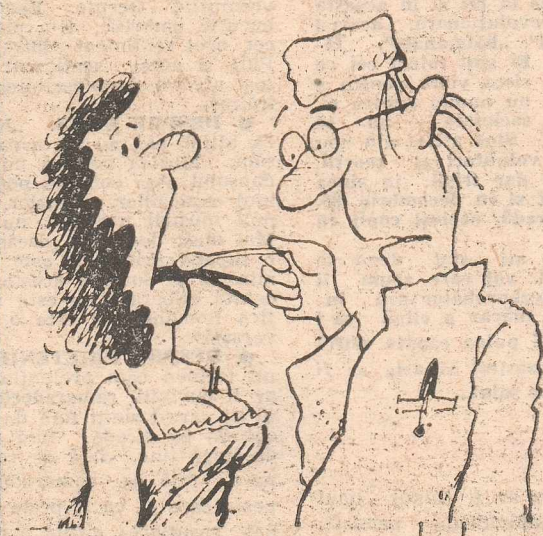
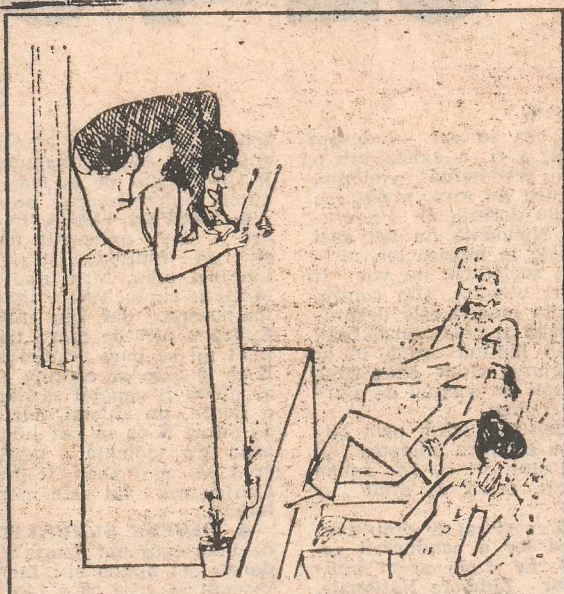
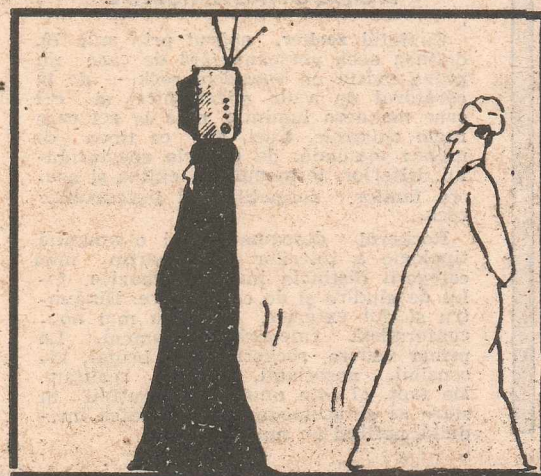
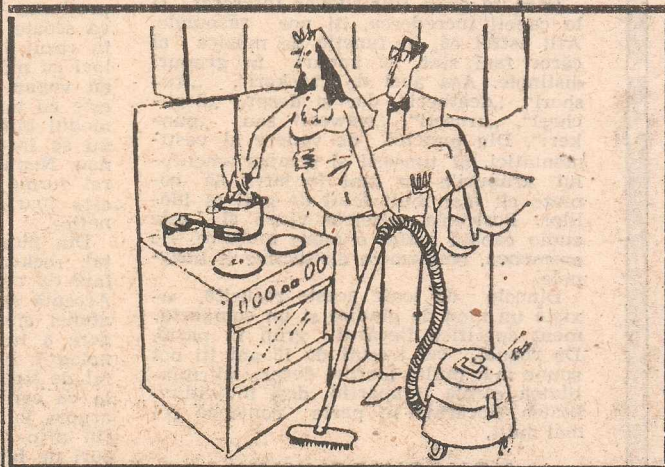
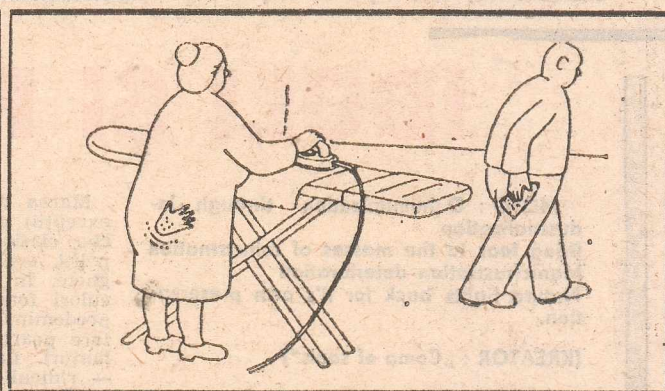
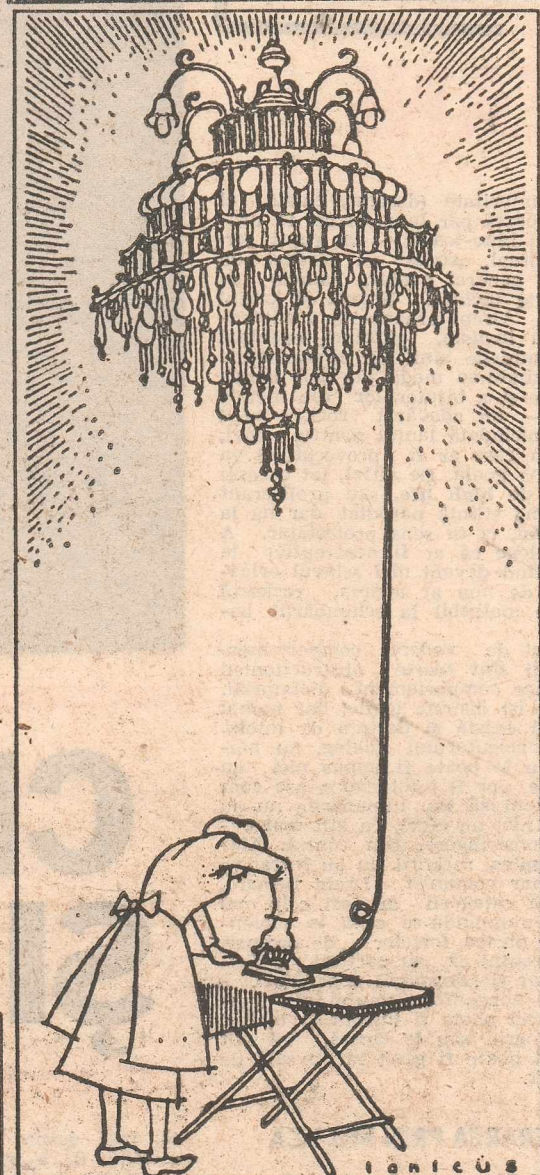
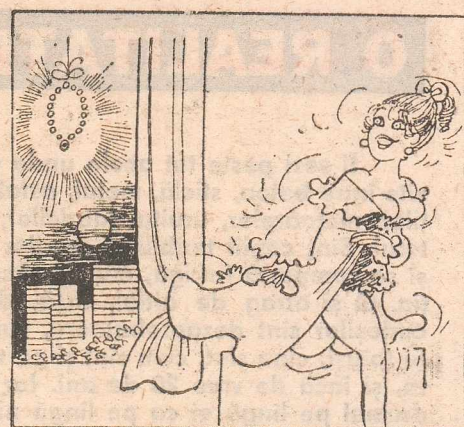
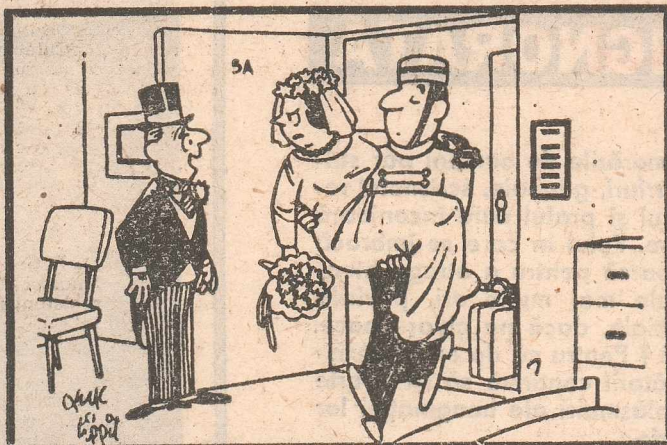
Pentru că nu s-a putut altfel, s-a apelat la justiție. Așa se face că într-o adresă a Băncii Agricole, trimisă Judecătoriei Sectorului 3, se poate citi: Prin Ho-

Hotărîrile guvernamentale din soiul acesta hibrid vor intra probabil în istoria dreptului sub titlul de reglementări petricănești. O contribuție de inestimabilă valoare teoretică și practică adusă din politica fluidelor de genialul libero-național al selecționatei fesenelilor.

DORIN GHERGHINESCU

SÎNTEM SIGURI CĂ VĂ INTERESEAZĂ Hotărîrea Guvernamentală nr. 1168 ESTE ILEGALĂ!

...CU EA SĂ NU TE PUI, CĂCI, FRAȚILOR, FEMEIA, E DATĂ...

O REALITATE IGNORATĂ

Li vezi peste tot acolo unde aglomerările de oameni par strivite între beton, sticlă, metal, asfalt, mărfuri, gunoarie, scrișnetul roților, motoarelor, uruitul fabricilor, fumul și praful care înconjoară totul. Sint copiii teribili ai marilor orașe. Felul în care se îmbracă și se comportă intrigă, anume făcute parcă pentru a atrage atenția. O și atrag de altfel, însă, de cele mai multe ori, privirile curioșilor sint dezaprobatore, superficiale, dacă nu chiar opace. Și totuși, cine sint, cum sint și ce vor ei? Pentru că de existat există, și încă de vreo 20 de ani. Iar trecătorii continuă să își poarte drumul pe lângă ei ca pe lângă niște plăsmuiri ale imaginației lor exacerbate, fără a putea depune mărturie...

IDOLI ȘI FANI

MOTO: Dehumanization through industrialization
Bring fear to the masses of reincarnation
Manicfrustration deterioration
Nature fights back for it's own preservation.

(KREATOR: „Coma of souls“)

Dacă te arăți într-adevăr interesat și le capeti încrederea, îți vor răspunde. Afi astfel că, în funcție de muzica ai căror fani sint, se impart în grupuri distincte. Așa auzi de „rockeri“, „trasheri“, „deatheri“, dar și despre „depecheri“, „broseri“, „waveri“ sau „punkeri“. Din punctul de vedere al vestimentației, al tunsorii și comportamentului, grupurile de fani încearcă să copieze cit mai mult felul de a fi al idoloilor. Posterele, casetele video și cele audio capătă astfel o mare prețuire. De asemenea, emblemele distinctive și insigne-

Dincolo de toate aceste recuzite, există un mod de gândire și un comportament specifice fiecărui grup în parte. De regulă, cei trecuți de 18 ani îți pot spune mai multe lucruri despre spiritualitatea căreia îi aparțin, deși individualitatea fiecăruia în parte contează cel mai mult.

NONCONFORMISMUL

Cuvintul **rock**, apărut prin anii '70, definea acea persoană fără de care nu putea exista un spectacol rock — de la cârătorul de scule (electronice) și cel care manevra luminile, până la cel care regla chitarele. Deci, tot ce ținea de munca manuală, de culisele spectacolului. Ulterior, termenul s-a extins și asupra fanilor, formațiilor și interpretilor rock.

Rockerul desemnează azi o anumită tipologie a tinerilor care aparțin unei categorii distincte incluzind muzica, felul de gândire și de comportare. Dinăuntru și din exterior, sint cea mai nonconformistă categorie de oameni. La prima vedere, rockerul pare brutal, insensibil, nesociabil, rupt de realitate. De fapt, el este unul dintre puținii în stare să se acomodeze la realitatea imediată, nefiind un superficial.

Marea majoritate (desigur, există și excepții) poartă păr lung, cercei în ureche, clasicii blue-jeans — dar rupți, jerpeliți, eventual, „scriși“ —, bocanci sau ghete. În general preferă hainele de culori foarte închise. Negrul și kakiul predomină. Drept ornamente vestimentare poartă insigne, ghinturi, eventual lanțuri. Lanțurile sint pur ornamentale — ridiculizându-se moda purtării lanțurilor fine și a bijuteriilor din metale prețioase —, un adevărat rocker nu și va scoate niciodată lanțul pentru a lovi, în cazul în care ar fi provocat, ci va lovi cu mîna goală. De altfel, tot ce este en vogue, de high life, sau proliferant este cu bună știință parodiat, dar nu la modul bufon, ci în sens protestatar. A nu se înțelege că ar fi nereceptivi la nou. Neputînd deveni nici sclavul oricărei forme de nou ar apărea, rockerul este foarte maleabil la schimbările benefice.

Din punct de vedere comportamental, rockerii sint foarte obstructionisti față de orice comportament dictatorial. Acceptă să își dispute ideile, dar numai atunci cînd există și dorința de înțelegere a interlocutorului (dialog, nu monolog!). Nu le poate fi impus nici un fel de tipar, vor fi întotdeauna așa cum le va conveni să fie. Impunerile nu au asupra lor nici un efect, cu atît mai puțin prin constringere. Din contră. Alături de hippies, rockerii nu au intrat în nici un tipar comunist. Drept urmare, aceste două categorii au fost cele mai repudiate, ajungîndu-se pînă la violentarea din partea forțelor „de ordine“, pe considerentul că „au pactizat cu Vestul“ și că ar fi „dușmanii poporului“.

În ciuda nonconformismului său funciar, rockerul poate fi întîlnit la teatru, la cinematograful sau la Operă, tot atît de bine cît poate fi găsit într-o sală de muzică rock.

ELIBERAREA PRIN MUZICĂ

Muzica idoloilor creează categorii distincte, așa-numitele „găști“ de fani, sau „familii rocker“, destul de distincte între ele. Muzica lor vorbește despre violență, moarte, lumea a treia, despre aspirarea socială, dictatură și crimă organizată, despre viața în iad — niciodată,

însă despre cea în rai —, despre condiția de a trăi, a fi, a exista într-o societate în care predomină violența, tirania, nebunia, ura de rasă, nepăsarea față de semen, sau dorința de a parveni cu orice preț. Niciodată nu vei auzi o vorbă de dragoste în muzica lor, niciodată existența și societatea nu vor fi zugrăvite în culori vesale. Din contră, tot ce ține de ființa umană este dezbrăcat de orice podoabă și orice fard, fiind reprezentate într-o lumină crudă în adevărata lor goliciune, chiar exagerînd, pentru a trage astfel un semnal de alarmă care să poată fi auzit.

Tocmai prin această muzică, prin eliberarea pe care o produce tristețea ei excesivă, rockerii sint cei ce vor spune adevărul adevărat, oricît de mult ar dura acesta.

Așa se și explică acest val de contestare masivă din partea lor a conducerii actuale a României. În ciuda promisiunilor și trandafirilor Zimbete Naționale, ei rămîn aceiași marginalizați și stigmatizați. Au rămas la fel și în această nouă „epocă“ postrevoluționară, aceiași „huligani“, „golani“, „haimanale“, „lățoși“, „aiurii“ etc. Ei sint totuși cei ce întotdeauna își vor risca viața pentru a înlătura ceea ce — nu numai pentru ei, ci pentru întreaga societate — nu se dovedește a fi bun. Sint astfel din nou aceiași candidați voluntari ai morții, mereu zimbitori — dar tristi — în sinea lor —, cum au fost și în decembrie '89, cînd au ieșit în stradă, aceiași copii cu suflet îmbătrînit.

Voi, ceilalți, care ați stat deoparte la vreme de mîcel, voi care acum îi priviți amuzați, dezaprobat sau încrunțați, încercați măcar o clipă să-i priviți în ochi. Ați putea căpăta astfel curajul să îi recunoașteți și asta ar fi de ajuns, ca un firesc salut...

AGENIE PERSONALĂ

Oricît de puternic ar fi fluxul unui curent, reacțiile individuale persistă. Dar și perspectiva obținută prin suprapunerea individualităților generează un

CINE SÎNT ȘI CE VOR

spațiu specific ce amplifică ideea ansamblu. Astfel, răspunsurile pe care le-am obținut de la mai mulți întelcutori concretizează un teritoriu.

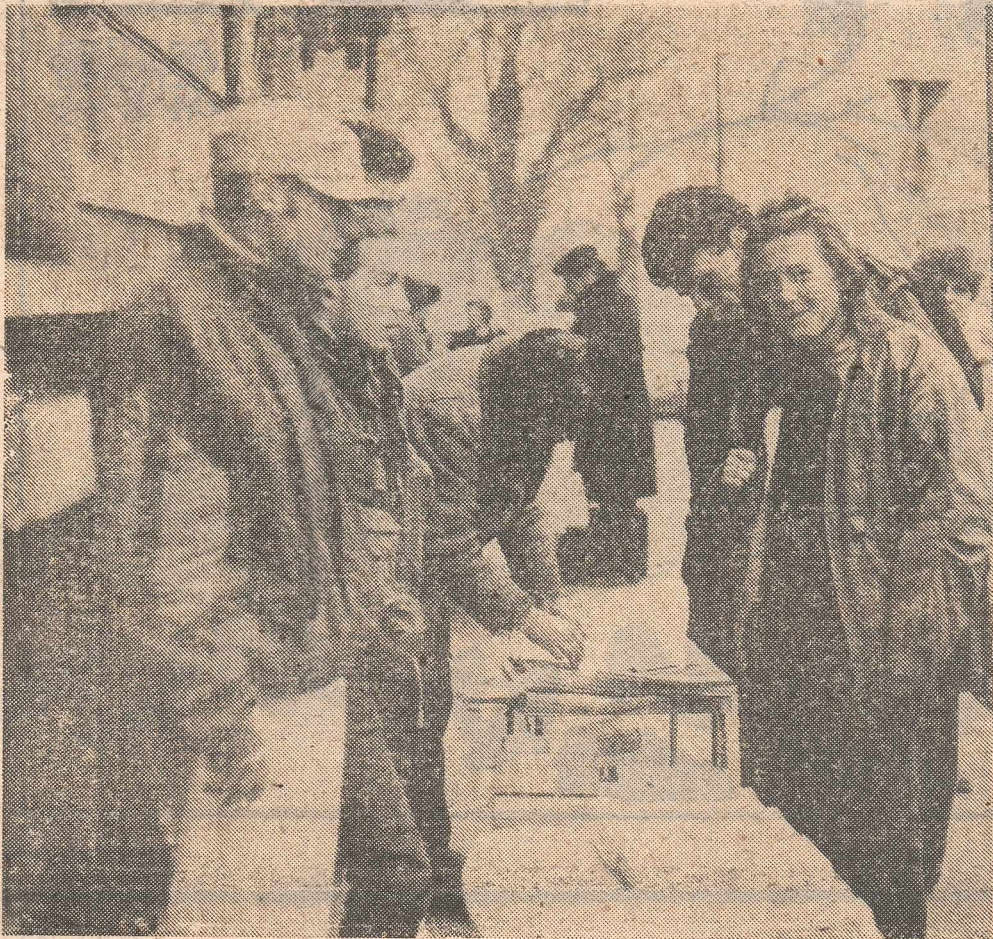
● **DESPRE VIAȚA ÎN DOI.** „Nu are o idee personală despre asta. sint un individualist și un închis lăuntru meu. Mi-e mai greu să accept id-eea de cuplu. Prefer tipul de „prieten temporar“, dar „cu cărțile pe masă. Există o atît de mare tristețe în suflet încît mi se pare artificial verbul a iubi. E ca și cum ar conține mai mult decât as putea fi capabil să dăruiesc. Pot iubi o floare, un animal, dar cît de puternic as putea fi ca să pot iubi un om? În atîta ură, violență și nepăsare, a iubi cred că mai poate fi întreg, adevăr Conjugarea lui este mereu mai aneioasă“.

● **DESPRE SEXUALITATE.** „La de bine cum pot spune: respir, mîni dorm, pot spune și: fac dragoste. Început să cred că-a face dragoste a venit o bucurie mai neîntregă decît vremurile trecute. Exact senzația bucurie umbră. S-a pierdut, încet- cet, acel sentiment întreg al contopi. Pînă și acest sentiment primordial, fost afectat de rapacitatea lumii în care trăim“.

● **DESPRE DANS.** „Noi nu dansăm. De altfel, nici nu am avea pe ce să dansăm. Muzica noastră nu are un ritm dansabil. Așa cum nu poți dansa în timpul exploziilor, vaietelor, violurilor, mul muzicii noastre nu este dansa. Mai mult decît atît, această muzică e o supapă prin care este ejectată to mizeria și durerea acestor timpuri. Această eliberare nu este neapărat specifică României, ci este o problemă universală“.

● **DESPRE PRIETENIE.** „Mi se pare un termen cam pretentios. Mai cor ar fi cuvintul camaraderie. Este feelingul pe care-l simți față de omul născut de pe stradă, față de muribund de lîngă tine, față de cel fără de supapă, față de camaradul din tranșee peste care — ca și peste tine — se bate răsufierea gîfîită a morții“.

PAUL VINICIUS

UMINA PE TOBE

O: Omul care n-ascultă muzică
n care ar trebui salvat.

(SIMONA, 16 ani)

I-FUN RADIO și FANII SĂI

La sediul UNI-FUN-ului în amiază de miercuri. Pe culoajului 12 ale hotelului MODER, mulți de multă agitație: un grup ai UNI-FUN-ului se adunaseră în spațiul al holului de așteptare al celor câteva studiouri de emisie care întrețineau atmosfera și citiva disc-jockey: i-am recunoscut pe D.J.Z. și Bagheera. Se discută noul preț în valută al aparatelor „talkie” și „walkman”-uri. Despre și despre „tarifele” de intrare în discotecă. Băieții, majoritatea adolescenți, plingeau că „intrarea” ajunge 300 de lei: nu mai punem că ești și cu o „tipă” cu tine. Mai în discotecă mai sînt și baruri, băieților le mai vine chef să iasă „ceva”. Și băuturile sînt foarte ieftine, iar buzunarul de elev, adolescent, destul de strîmt, că și unde băga mina. (Am aflat, cu ocazie, că, pe post, taxa pentru cuvînt de la anunțuri sau dedicaționale este de 25 de lei). Am făcut o rație, în gînd, cu „tariful” de intrare în discotecă din Străinezia. La rue du Faubourg-du-Temple, o englezească, „Vibrators”, de re punk, printre ghiurlande și sercare dau o „atmosferă de spîrre”, cîntă de la ora 23.00 pînă la 01.00. „Intrarea” și două pahare de ie în consumație, 150 de franci citinzei. La „Zénith”, pe o scenă pa-avenue Jean-Jaurès, scara după 130, intrarea costă 180 de franci.

SH-METAL și DEATH-METAL

cu căderea zidului Berlinului, o de formați de toate calibrele, de „Schmann” la Pink Floyd, au cona prohodul „cortinei de fier”. Una

„Rocker”, nu mai apar din cauza banilor, a finanțării. Nici celelalte posturi de radio nu au prea multe emisiuni rock. Cred că îi definește violența. De fapt, sînt mai multe categorii (generații). La concertul PHOENIX a fost o reuniune de generații. Unii refuză rockul clasic, alții nu. În discotecă, rockerii nu prea merg; nu prea se dă muzică rock. Singura care mai practică și programe de rock e cea de la Clubul Arhitecturii. Acolo „tariful” de intrare ni s-a spus că ajunge la 200 de lei. D.J.-ul care lucrează în Clubul de la Arhitectură se cheamă Raul Rusu. Concertele se țin foarte greu. Cele de la ECRAN, unele, au fost organizate de Petre Magdin, care, după părerea celor mai sus intervievați, nu face altceva decît să discrediteze ideea de rock.

FALIMENTUL CONCERTELOR ROCK

Proasta mișcare a finanțelor face ca și concertele să fie greu posibile. După o relatare autorizată, la Sala Polivalentă, la concertul de rock românesc, la care au participat Iris, Krypton, Accent, Met-rock, din 3000 de spectatori, numai 1800 au fost plătitori. Tot așa, la concertul susținut de celebra trupă a PHOENIX-ului, din 20000 de spectatori, numai vreo 12000 au fost plătitori. Prețul unui bilet la asemenea spectacole se învîrte între 100 și 250 de lei. Festivalul FUN-ROCK, după destăinuirea disc-jockey-ilor a fost finanțat de postul de radio UNI-FUN. Înainte de Revoluție, tinerii veneau la concertele ca la ceva interzis. Acum nu mai e așa: se pot prinde concerte rock și prin satelit. O parte a rockerilor, care au o altitudine, ținînd de linia protestatară, anti-și aici ar putea urma o lungă listă de atribute din lumea socialului, politicului, etc.), sînt suspectați de a fi protestatari numai de dragul protestului. Însă ar trebui să simplificăm grobian: muzica nu ține numai de protest. În ce privește rockul românesc, autohton, aici se menține același lant al slăbiciunilor: formațiile au o dotare extrem de slabă, concertele, după cum am văzut, nu le prea oferă garanții de existență care să le în-

(cu un top alcătuit din 10 melodii și numeroase dedicații) este așa-numita V.N.D.: „Vineri Noaptea în Direct”. Emisiunea muzicală este difuzată pe Programul „România—Actualități”, de la 23,10 la ora 5,00 dimineața, în fiecare vineri, cu informațiile din topuri, date ale concertelor planificate, anunțuri de gen, invitații-surpriză. Unul din cele mai asaltate concerte de rock a fost cel al formației IRIS, ținut de curînd la Clubul I.S.B. din strada Berzei. Sala a fost arhiplină. Majoritatea tineri, aproape toți rockeri. Idoli a fost, bineînțeles, în primul rînd, Cristi Minculescu. La finalul concertului, fanii au mers cu cîntec, surle și trîmbițe spre stațiile de autobuz și metrou, scandînd numele IRIȘILOR.

O COMUNIUNE SPIRITUALĂ

Pentru cei (probabil destul de mulți) care și doresc să ajungă disc-jockey, s-a organizat și un curs de specialitate, cu durata de 6 luni, la Centrul de Creație din Piața Lahovari. Dar pînă la disc-jockey să vedem ce gîndesc „simplicii rockeri”. Am reușit să-i găsesc, într-un grup de 35-45 de tineri, în Parcul Herăstrău, la întîlnirea lor săptămînală, sîmbăta la ora 14.00, la „Expo-Flora”. Grupul din care mulți fumau și discutau, fie liniștit, fie amorsați de exuberanța vîrstei, „în aer liber”, mi s-a părut cu totul lipsit de violență. Mulți dintre ei ascultau în căști diferite „bucăți în vogă”, cineva avea o chitară, unii veniseră aici pentru prima dată. Comuniunea se încheiea imediat și noul-venit era asimilat cu repeziune. Dacă generațiile „tinerilor-furioși”, „generația beat”, apoi hippies, cu a lor „power-flower”, punkiștii sau studenții 68-iști ai „insurgentei franceze” (taxați chiar de unii ca „anarhiști”) aveau o ideologie proprie „în spate”, originală, „rockerii” au imprumutat ceva de la fiecare, încercînd o hibridizare care să-i caracterizeze. Am notat, cu franchețe, declarațiile lor:

● **RALUCA POPA, 16 ani:** „Cred că e greu să începi. S-ar putea să fie și o influență a părinților. Am fost „indoctrinați” de părinți cu „rockul-vechi”. Am citit un interviu în care cineva spunea, undeva, că „sufletul tinerilor e același”. Generația bătrînă a rămas la „rockul vechi”. Cred că fenomenul depășește sfera muzicii. Înainte de a cunoaște grupul în care sînt, cred că mă simțeam margi-

ză pe nimeni, ori îl copiezi bine și nu-l mai ascultă nimeni, fiindcă ascultă originalul”.

● **ȘTEFAN, 19 ani:** „E un conflict între generații. Ai mei nu prea concep muzica. I-am luat ușor, cu Metallica... Nu-i interesează deloc muzica. Relațiile între mine și ai mei sînt foarte tensionate. Conflictul e grefat doar pe muzică, școala am terminat-o. Ar mai fi și o altă chestie: ruptura între stiluri”.

„DEPEȘISTI” ȘI „ROCKERI”

Există, însă, în cadrul fanilor, mai multe „familii”. Două „familii” rivale sînt cele „tradiționale”: ale „depeșiștilor”, admiratorii formației DEPECHE MODE, ale „rockerilor” propriu-zisi, adepții rockului „pur”. Între ei sînt și deosebirii vestimentare: depeșiștii se aranjează

ROCKERII“?

este formați a declarat că „muzice, finalmente, singurul limbaj cîntre tinerii europeni”. S-ar părea să confirme această intuiție viteze fenomenul „rock-rockerii”, a-mai întîi în Occident, cuprinde a noastră. Bineînțeles, pînă la un „a fi rocker” este apanajul tinerii mediile urbane. Însă o suspectă de sincronizare face ca mulți i rockului să apară și în comuna ni (Ilfov), Tîrnăveni, Salonta, Cîs-Roman. Pe tema „ce fac, cine sînt, u apărut rockerii”, am încercat o iune printre disc-jockeyii de la UN.

IANA SINGER, D.J. rock: „Por-in Vest, muzica rock a luat o mare are. De cînd au apărut și la noi izarea, șomajul, a existat o mișca-tinerilor spre muzica mai dură, mai cată și mai greu de înțeles pentru trash-metal și death-metal. Cred ckerii” și apariția lor este și o re-a social”.

OGDAN ȘERBU, D.J. profilat pe metal: „Îi vîd puțin cam limitați portament și gîndire, în special pe chiar extremiști. Mai ales în coment. Limbajul lor nu-l cunosc bine. Extremismul mi se pare necat. Primesc scrisori de la ei, în emnează cu pseudonime ciudate. Templu, unul se autointitula „spînrul de depeșiști”. Tot pe la 14—15 n început și eu să mă apropiu de a, dar nu cred că m-aș fi apropiat zica asta”.

DEFINEȘTE VIOLENȚA?

n întrebare pe Bogdan Șerbu care ocurile preferate în care se adună torii rockului”. Mi-a răspuns așa: spondența adresată mie, de la ro-m, este din cale-afară de bogată. unea „Rock by request”, de la ora este un prilej de a face cunoștință u alții, disc-jockey cu rockeri. Ei riu scrisori între ei, și, deja, fac lîntă unii cu alții. Se adună la Club, ca și la Clubul I.S.B., mai ind se țin concerte acolo. Ceea ce mai trist e că revistele „Puls”,

bunătațeașcă dotarea. De aici și incapacitatea formațiilor românești de a progresa mai mult. D.J.-ii au mai completat că rockerii bătrîni, generația „părinților”, „jethro-tullistii”, nu prea ascultă posturile de radio axate pe muzică. Și pe unii nici nu-i interesează rockul neaș.

DE LA JUDAS PRIEST LA ALICE COOPER

Să vedem și spre ce se îndreaptă preferințele unei rockerite (care ascultă cu religiozitate posturile de radio și chiar corespundează cu ele): IRON MAIDEN, JUDAS PRIEST, VAN HALEN, LED ZEPPELIN, ALICE COOPER. Mulți fani și-au făcut și formațiile SODOM și SLAYER. Nu mai vorbim de adevărații deschizători de drumuri, cu curente de suporteri înfocați ca în cazul formației Metallica. Prin topurile altor preferințe, pe primele locuri: Roxette, Sepultura, S.O.D., Napalm Death, Danii, M.nogue. În ce privește gustul unui „bătrîn”, el rămîne invariabil reglat pe eternii „monștri sacri”: Beatles, Rolling Stones, Who, Simon & Garfunkel, Creedence Clearwater Revival.

Că posturile de radio ar transmite puțin rock, iarăși e discutabil: de exemplu, RADIO NOVA 22 are, marțea, „topul de fier-heavy”, la ora 19.00, la ora 20.00, o emisiune „death-metal”, sîmbăta o emisiune de „hard & heavy”.

POP ROCK & SPORT ȘI V.N.D.

Pentru cei care se dau în vînt după rock au apărut și publicații specifice, exclusiv muzicale. Una din cele mai cunoscute, care se vinde la „Grădinița” (lîngă Piața Romană), este „Pop Rock & Sport”, pe scurt P.R. & S., ajunsă la nr. 44, co-ordonată de Andrei Partos. Revista, în 12 pagini, la tirajul de 3000 de exemplare și prețul de 5 lei, rezistă eroic la cele 25% reduceri care i se anunță (mai mult sau mai puțin „trucate”). S-a constituit și un FAN-CLUB POP ROCK'N'SPORT, cu corespondenți în Baia Mare, Sinaia, Turnu-Severin, dar cu puțini membri încă. Una din cele mai ascultate emisiuni

nalizată. Este și o comunicare spirituală între noi”.

● **SIMONA, 16 ani:** „Cred că muzica are legătură cu religia. Cred în Dumnezeu-Creatorul, dar într-un alt fel de Dumnezeu, al meu, și pentru asta nu trebuie să mă duc la biserică sau să ascund luminări. Cred că lumea e un vis al lui Dumnezeu. Cînd Dumnezeu se va trezi, lumea se va năru. Aș putea să mă împrietenes cu cineva căruia nu-i place muzica, dar aș încerca să-l schimb. Omul care n-ascultă muzică e un om care ar trebui salvat”.

„AȘ FI ÎN STARE SĂ FAC ORICE PENTRU MUZICĂ”

● **MIHAI-LUCIAN LOJEWSKI, 16 ani:** „Am abandonat școala. Am studiat un an și jumătate violoncelul. Am vrut să „fac pianul”. Compun muzică. Muzica este toată viața mea. Aș fi în stare să fac orice pentru muzică. În privința reproducerii muzicii, îmi vine în minte ceea ce a zis cineva: „Dacă vrei să copiezi un lucru, ori îl copiezi prost și nu interesea-

după modelul „idolilor”; tunși scurt, cu perciunii tăiați, ca și cei din formație, altfel de tricouri decît cele ale rockerilor, îmbrăcăminte agrementată neconvențional, blugi foarte strîmți și nu neapărat uzați. Sînt conflicte, uneori, între depeșiști și rockeri. Rockerii pretind că moștenesc de la hippies cultul pentru libertatea neîngrădită de nimic și încearcă să completeze ideologia hippy cu ceea ce ar fi putut să le lipsească acelor „strămoși”. Mulți dintre fanii „Depeche Mode” sau „Milli Vanilli” se convertesc la rock. Transformarea are loc mai puțin în sensul invers.

● **RALUCA P.:** „Noi sîntem săraci material și bogați spiritual”.

● **MIHAI L.:** „Mie îmi place foarte mult și literatura. Sufăr că nu pot să scriu”.

● **LUDMILA (LILIANA) POTOP, 18 ani:** „Pentru depeșiști, muzica înseamnă miîni și picioare, pentru noi, muzica e suflet”.

Și pentru noi muzica e suflet. Atît cit pu-em avea fiecare.

MIHAIL GĂLAȚANU ■

Primăria sectorului 6 a deliberat: un „nu” hotărât inițiativei private!

Pe Cornel Bibiri l-am reînținat oare într-un timp. Cu ani în urmă l-am văzut în repetate rânduri rădăcinii și deasupra capului prețioasele cupe cistigate a curile de automobilism la care obișnuia să participe. Pe vremea aceea era mai senin, mai optimist. Zilele trecute, la o ceașcă de cafea, în micul său apartament din M. Iari, unde locuiește împreună cu soția și cei doi copii, l-am ascultat pasul și, vrînd-nevrînd, trebuie să recunosc, am rămas șocat. Nu știam că e șomer din primăvară, că soția sa are aceeași perspectivă. Firește, cei doi copii cresc, cer și pun tot mai des întrebări. Nu știam nici de calea sinuoasă pe care pornise plin de așteptări și pe care păienjenisul măsurilor administrativ-edilitare a reușit să o prelungească într-un adevărat calvar.

Furcile caudine și doborîesc dinții

Povestea lui Cornel Bibiri — din rădăcină, departe de-a fi o simplă poveste — a început imediat după ce spectrul șomajului l-a adăugat acestuia pe cel al grijii și nelipsitei înșomării. O perioadă a încercat să se descurce cumva, însă după ce mașina proprie a rămas ajunsesse pe butuci s-a văzut silit să renunțe la taximetria particulară. A căutat de lucru și n-a găsit. Apoi și-a propus să supraviețuiască investindu-și toate economiile (circa 150 000 lei) într-o afacere. Auguriile erau par însă să fi marcat intențiile soților roși de îngrijorare. Cornel povestește: „M-am gândit să încep ceva pe cont propriu. Cunoșteam o firmă care se ocupa de producerea și livrarea rulotelor de automobil adaptabile activităților comerciale. Mi-am zis că dacă toți cei dornici de a se privatiza au probleme insolubile vizavi de spații și de capitalul de pornire, eu aș putea reuși practicînd genul de comerț mobil. Sint cazuri celebre în lume în care unii au izbutit să se extindă teribil, pornind așa. Nu aveam nevoie de foarte mulți bani pentru a demara. Rulota m-a costat vreo 120 000 și pentru marfă mă și gândisem cum să obțin un împrumut. Trebuia să găsesc o soluție să trăiesc cumva și eu și familia. Am apelat la asistență juridică și după vreo două luni am reușit să legalizez societatea în nume colectiv (S.N.C.) sub denumirea de „Bibiri Mobil Trading S.N.C.". Nu mai spun că toată teavatura — taxe, onorarii, mici „atenții" — m-au mai scuturat de alte câteva zeci de mii. Speram că odată ce obținusem Certificatul de înmatriculare în 12 august să pot să respir și eu mai ușurat. Numai că..."

Numai că dinții furcilor caudine s-au îndesit, rinjind hidos, precum în filmele de coșmar. La data de 15 august, Direcția Generală a Finanțelor Publice a atestat înregistrarea firmei. Din acest moment lucrurile păreau mai mult decît simple; ar fi urmat ca firma să primească aprobarea de amplasare și staționare din partea Administrației domeniului public a sectorului 6. Chiar așa. Doar că elanul tinărului întreprinzător s-a frînt dintr-o dată de obtuzitatea „aparatorilor" serviciului „sistemizare" (la vremuri noi, termeni noi) din cadrul vajnicei primării sectoriale.

Pravile sau stavile?

Răspunsul dnei arh. Cristina Milea, șefa serviciului „sistemizare-urbanism" al Primăriei sectorului 6, a fost dezarmant: „Primăria noastră nu este de acord cu nici un fel de autorizări pentru chioșcuri, ghere, rulote...". Asadar, stupora! Din data de 22 august, a.c., Consiliul de Administrație al respectivei primării și-a exprimat fără nici un fel de echivoc acest inexplicabil „veto", care face K.O. din start orice inițiativă privată! Ce s-ar pu-

tea adăuga? Legile postrevoluționare, dulcele noastre versiuni nebuloase ale justiției de facto, dezbatute, paralele și parapromulgate, stau bine-merci să se bată cap în cap. După Legea 31/1991, fiecare cetățean sau grup are dreptul de a se constitui într-una din formele de societate scrupulos stipulate în textul legii, ste ceea ce a făcut, practic, și „Mobil Trading S.N.C.". Grijiulii nevoile mare, parlamentarii noștri au dat mină liberă noilor administratori locali, adăugîndu-le puteri discreționare prin prevederile art. 1, lit. b, din Legea 42/1991: „vinzarea ambulanță a oricăror mărfuri în alte locuri decît cele autorizate de primărie sau prefecturi se constituie activități ilicite și ele atrag răspunderea contravențională sau penală (amendă între 30 000—60 000 lei sau închisoare de la 3 la 6 luni)" (!!!). Situația e clară: pe de o parte reușești să „te privatizezi", iar pe de altă... mori înainte de-a face primul pas! Curat-murdar... După explicații și interminabile parlamentări pro-domo, dl. primar Neculai Bănică a încercat să justifice atitudinea refractară a serviciului în speță făcînd referire la o altă lege, Legea 50/1991 care — atenție! — vizează... „autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor"! I s-a mai comunicat dlui Bibiri faptul că se duce o luptă asiduă împotriva „fenomenului de dughenizare" a Capitalei. Care „dughenizare" cu aprobarea cui s-a produs? Cine va suporta sumele investite de particulari? Ori poate tot acestia vor fluiera a pagubă? Și-apoi, fără „dughene" (ne referim la chioșcurile cu adevărat civilizate) cum ar putea demara cetățenii obișnuiți, alții decît foștii secu-activiști?

Orele astrale ale administrației

Cornel n-a găsit înțelegere nici la primăria de sector, nici la cea a municipiului. Dl. viceprimar Gabrea s-a grăbit să-l pună la punct, precizîndu-i sentențios că „se acționează hotărît pentru asanarea comerțului de dughene" și că „s-au solicitat deja fonduri guvernului (subl. n. — !!!) pentru construirea acelor platforme". Care platforme, dincolo de inutilitatea și cumplita lor concepere, nu vor lăsa nici o șansă de a prospera celor dornici să se realizeze. La urma-urmei, cum adică: comerț pe colauri? De ce nu în yirf de munte; poate așa s-ar învrednici vreun rătăcit, odată pe an să vină să cumpere un pachet de țigări!

Nici nervii, nici banii risipiți, nici falimentul artificial nu-l îngrozește pe încă tinărul Cornel Bibiri. Spaima cea mare vine însă odată cu sentimentul de neputință în fața aceluiași oribil birocratism. Trec zilele și lunile, iar iluziile de început pălesc irevocabil. În fond, ce-i rămîne micului întreprinzător? Spații? Nu. Capital? Prea puțin. Nici măcar dreptul de a porni. Rămîn în schimb legile care se încăleacă una pe alta și, deasupra lor, tocmai sus, îndrituiții zilei, chiuind năprasnic în șel. Dați-i bice, măi, dragă!

CRISTIAN PAVEL

RANK XEROX

COMPACT și VERSATIL XEROX 5 017 este o soluție compactă, eficientă și avansată tehnologic pentru problemele dv. de copiere. Operarea este simplă și ușoară. Facilitățile automate vă economisesc timp. Inovațiile din proiectare, cum ar fi tăvile de hirtie ce se încarcă frontal, vă economisesc spațiul din birou și vă asigură un acces mai simplu la copiator.

PE SCURT, CUMPĂRAREA UNUI ALT COPIATOR CONSTITUIE UN RISC INUTIL.

REPREZENTANȚA PENTRU ROMÂNIA

Complex Hotelier București — Corp D
Telefon : 12 00 53.
Fax : 12 00 54

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Bd. Republicii nr. 64
Telefon : 14 81 25
Fax : 14 98 34

ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
București, Str. G-ral Berthelot nr. 35
Telefon : 13 43 73
Fax : 15 33 36

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Brașov, Piața Teatrului nr. 2
Telefon : 921—1 95 63
921—1 90 52
Fax : 921—5 02 64

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Zalău, Str. Tudor Vladimirescu nr. 34
Telefon : 996—1 58 81
Fax : 996—1 58 81

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer
Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8, etaj 2
Telefon : 931—4 66 42

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Ploiești, Str. Maramureș nr. 12
Telefon : 971—2 47 17

Fax : 971—2 68 68

TOP EDGE Engineering S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Craiova, Str. Constantin Brâncuși nr. 5
Telefon : 941—7 65 30
Telex : 4 12 84

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Tirgu Mures, Piața Teatrului nr. 12
Telefon : 954—1 66 44
Fax : 954—1 66 44

APEL S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Arad, Str. Dragalina nr. 2
Telefon : 966—1 52 31
Fax : 966—1 89 28

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Hunedoara, Str. Revoluției nr. 5
Telefon : 957—1 25 38/132.1 19 19
Fax : 957—1 19 19

UNIVERSAL L.D.S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Iasi, Sos. Păcurari 34, bloc 555
Telefon : 981—6 47 69
Fax : 981—5 50 43

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer
Suceava, Bvd. 1 Mai nr. 10

RANK XEROX

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

Distribuitor autorizat pentru
România al firmelor

Tandon

COMPUTERS — SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

TANDON COMPUTERS

- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486;
- MONITORE alb-negru sau color VGA;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
- IMPRIMANTE cu laser;
- REȚELE de tip NOVELL.

GARANȚIE 1 AN.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii

AEG — OLYMPIA

- MAȘINI DE SCRIS;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
- aparate de FOTOCOPIAT;
- TELEFAXURI;
- MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
- aparate TELEFONICE;
- CONSUMABILE diverse.

A apărut

„FLACĂRA BIS"

- Corina Chiriac
- Psiho-test
- Cadrilaterul
- Europa Liberă
- Prea mulți suspecti

În curînd:

**Cel mai iubit almanah
dintre almanahuri
ALMANAHUL
„FLACĂRA"**

Așteptăm la redacție comenzile difuzorilor, pentru ca la sfîrșit de an în mina cititorilor noștri să se afle o bibliotecă într-o carte, oferită de „Publicațiile Flacăra".

A fost constituit

CONSILIUL NAȚIONAL AL UNIRII

Consiliul Național al Unirii își propune întemeierea primului instrument al conștiinței societății românești, prin intermediul căruia să poată fi întreprinse acțiuni publice în vederea accelerării procesului istoric de reintregire națională a României, constituită într-un stat european

unitar la 1 Decembrie 1918.

Consiliul Național al Unirii ia ființă ca act de voință al parlamentarilor din România și Basarabia, urmînd ca această instituție să rămînă deschisă cetățenilor din Basarabia, nordul Bucovinei, ținutul Herța și România, precum și formațiuni-

lor politice și apolitice care înțeleg să lupte pentru aspirațiile reintegrării naționale.

Consiliul Național al Unirii va funcționa în conformitate cu legile care ocrotesc interesul național la Chișinău, Cernăuți, Ismail și București.

Semnează membrii-fondatori :

PARLAMENTARI DIN BASARABIA : Lidia Istrati, Mircea Druc, Gheorghe Slabu, Mihai Ghimpu, Petru Poiată, Petru Munteanu, Ilie Bratu, Andrei Cabac, Elisei Secieru, Andrei Bastovoi, Valeriu Matei, Marin Beletu, Mihai Dimitriu, Ștefan Măimescu, Ion Neagu, Tudor Negru, Alecu Reniță, Vasile Năstase, Ion Tănase, Valentin Mindicanu, Elena Bălan, Constantin Tănase, Ion Mărgineanu, Ion Madan, Mihai Patraș, Sava Piaton, Vasile Șoimaru.

PARLAMENTARI DIN ROMÂNIA : Claudiu Iordache, Dan Lăzărescu, Ioan Alexandru, Mancaș Mihai, Ardelean Ioan, Balaban Mariu, Popa Dan, Simescu Nicolae, Preot Andreescu Constantin, Bălan Gheorghe Pavel, Paraschivoiu Romulus, Teaci Dumitru, Răduceanu Dumitru, Gavan Aurel, Sorin Botez, Tudor Marius Mihail, Stoica Mihai, Popescu Florin, Berechet Constantin, Gabriel Marinescu, Școarță Gheorghe, Cănaheș Constantin, Valeriu Butulescu, Gabriel Tepelea, Gavra Ion, Vasile Diacon, Diaconescu Ion, Gionea Vasile, Banu Constantin, Petrișor Morar, Nae Bedros, Otto Weber, Dîjmărescu Ionică.

1 Decembrie 1991, Chișinău - București.

DECLARAȚIA

Frontului Popular din Moldova
cu prilejul aniversării Marii Uniri

Astăzi se împlinesc 73 de ani din ziua cînd poporul nostru, scuturînd jugul imperiilor tariste și habsburgice, a realizat unirea tuturor pămînturilor strămoșești într-un Stat Unitar Român, astfel împlinind aspirațiile noastre naționale dintotdeauna.

În pămîntul țării noastre zac generații de români basarabeni, bucovineni, ardeleni, care s-au stins timp de sute de ani sub dominație străină, fără a ajunge să vadă ziua libertății. Ei au fost răsplătiți pentru jertfa lor de generația de la 1918, atunci cînd am revenit cu toții acasă.

Comemorînd actul istoric al Marii Uniri, sintem cu gîndul la destinul nemilos care ne-a lovit din nou în 1940, atunci cînd noi, cei din Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herța am fost ruși din trupul țării de către imperiul sovietic. Spectrul bolșevismului i-a făcut pe mulți din-

tre frații noștri să-și părăsească locurile natale. Din cei rămași, sute de mii au fost uciși, aruncați de vii în gropile cu var, deportați în masă în Siberia, îndurînd acest calvar nu mai pentru că se născuseră români. Supraviețuitorii acestui măcel au încăput pe mina comisarilor roșii, care au venit să izgonească din sufletele lor pe Dumnezeu, memoria și speranța într-un alt viitor. Dar cea mai odioasă crimă pe care a săvîrșit-o regimul de ocupație a fost izolarea și instrăinarea noastră de Țară, inocularea urii față de propriul neam.

Și totuși, diabolicul experiment a eșuat. Memoria poate fi ucisă doar odată cu exterminarea întregii națiuni. În noi geme glasul morților noștri care n-au apucat ziua de azi. Orice sacrificiu pentru Țară este infim în raport cu suferințele celor de pînă la noi. Și sfîntă rămîne

rostirea adevărului, iar lupta pentru reintregirea neamului nostru este cea mai nobilă misiune care ne-a revenit ca un dar ceresc nouă, celor vii. Un alt titlu de glorie pentru un român decît a fi unionist nu există. Și este păcat ca idealul unirii să fie un pretext de discordie între frați.

Unirea nu este un vis ce ar ține de un viitor îndepărtat și incert, dar nici nu va avea loc imediat. Unirea se va produce prin însuși mersul firesc al istoriei, prin libera exprimare a voinței întregului popor.

Luminați de credința în Dumnezeu și de încrederea în izbîndă, uniți într-o singură suflare, să ne facem datoria de oameni și de români.

Așa să ne ajute Dumnezeu.
Chișinău, 1 Decembrie 1991.
Piața Marii Adunări Naționale

De la U.R.S.S. la U.S.S.,
sau ce mi-i baba Rada...

Pentru salvarea U.R.S.S. au fost utilizate toate mijloacele, toate sforările de culise și toate trucurile. Ultimul dintre ele - schimbarea numelui. Da, de cîteva zile pe harta lumii nu mai există U.R.S.S. Mai exact, rîu mai există numele de U.R.S.S. Fiindcă, altminteri, imperiul continuă să ființeze, chemîndu-se însă altfel: Uniunea Statelor Suverane, în prescurtare românească, U.S.S. Dar, după cum cu o rîndunică nu se face primăvară, așa și aici, cu o literă (în minus) într-o denumire nu se face libertate și independență pentru teritoriile din fosta U.R.S.S.

Firește, se poate glosa foarte mult pe diferite teme: cum să fie în viitor structurile unionale, dacă Gorbaciov va mai avea sau nu post, dacă Elțin va înghiți tot ce avea U.R.S.S. pînă acum ori va mai lăsa ceva și pentru „comunitate”, dacă pentru păstrarea echilibrului pe glob nu-i mai bine ca U.R.S.S. (să-i zicem de acum înainte pe noul nume, U.S.S.) să nu se destrame, dacă va fi lichidată perestroika și se va trece la programe de „capitalisticizare” la fel ca în celelalte țări foste socialiste, cine va stăpîni uriașul arsenal nuclear al U.S.S.-ului, dacă vor mai fi și alte puciuri, dacă vechea gardă bolșevică și noul partid bolșevic (al Ninei Andreeva) reprezintă o amenințare serioasă pentru cei ce sunt acum la cîrmă ș.a.m.d. Aici ne interesează un singur lucru: cîte parale face „independența” pe care și-au proclamat-o, în serie, republicile unionale, după ce-au semnat „Acordul cu privire la Comunitatea Economică”? Pentru că, în cazul cînd parlamentele din republicile respective nu vor respinge aderarea la Acord, vasalitatea lor, pe toate planurile, față de Moscova (indiferent de forma pe care o va lua „Centrul”) va fi hotărîită pentru cine știe cît timp de acum înainte. Și odată cu aceasta va fi menținut în viață și monstrul. Șifonat puțin, sulimenit puțin, dar în esență intact.

Pe unii, și în primul rînd pe americani, smecheria cu menținerea imperiului sovietic prin intermediul „Comunității Economice” probabil că-i va aranja. Pe alții, îi va lăsa indiferenți. Însă pe noi, românii, nu poate să nu ne revolte. Fiindcă noi avem acolo, sub ocupație rusească, o bucată mare de Românie. Și rușii vor acum să-și „implementeze” în pămînt românesc ocupația pentru vecie. Cu largul concurs al unor lideri de la Chișinău și în condițiile indiferenței și imobilismului Bucureștilui.

Ostilitatea lui Valeriu Muravșchi față de revenirea Basarabiei la România este veche, cunoscută de toată lumea. Tocmai această ostilitate a lui l-a propulsat în fruntea guvernului după înlăturarea lui Mircea Druc. El a putut deci să iscălească senin actul de menținere a Moldovei în robia Moscovei. Corespundea vederilor sale. Mai complicat a fost cu Mircea Snegur. El a lăsat să se înțeleagă că ar fi favorabil înlăturării urmărilor pactului Ribbentrop - Molotov, adică reunificării României. De aceea el a și fost simpatizat în țara noastră, mediile de informare l-au lăudat. Totul a durat pînă ce și-a consolidat poziția. După care a început să se pronunțe cu consecvență împotriva revenirii Moldovei la România. Este lozinca lui preferată acum. În aceste condiții, vîzînd prevederile înrobitoare ale Acordului de Comunitate Economică, independența proclamată a Moldovei se transformă într-o pură ficțiune.

Pe baza Acordului, imperiul va putea supraviețui chiar și în absența „Noului tratat de uniune politică”, cerut asiduu de Gorbaciov (el amenință cu demisia dacă nu se va semna un astfel de document pînă la sfîrșitul lui decembrie). Faptul că U.R.S.S. a devenit U.S.S. nu trebuie să ne înșele. Vorba proverbului: ce mi-i baba Rada, ce mi-i Rada baba. Iată de ce sperăm că parlamentul de la Chișinău va respinge aderarea Moldovei la „Comunitatea Economică” moscovită iar Bucureștii își va face datoria în vederea revenirii Basarabiei acasă.

ION D. GOIA ■

MICROMAGAZIN FLACĂRA

Starurile se mărturisesc

Don Johnson, seducătorul erou din serialul de televiziune „Miami-Vice”, și celebra vedetă americană Barbara Streisand s-au despărțit. Proiectata lor căsătorie, cu o lună de miere petrecută într-o stațiune de

Annie Girardot și Bob Decout au revenit la o viață mai liniștită. Dar și acum marea actriță se ferește să zîmbească.

iarnă din Coloradio s-a spulberat. Spovedania lui Don este tristă: „prefer să trăiesc în libertate decît să suport dragostea sălbatică, plină de gelozie a Barbarei”. Fire foarte po-

sesivă actrița a devenit despotică chiar din prima zi în care Johnson s-a mutat în frumoasa ei vilă.

„Mi-a interzis revederea cu unele prietene din adolescență - mărturisește Don - iar cînd sint nevoit să-mi sărut partenerule de film, Barbara înnăbușește. Într-o zi mi-a descoperit în haină o factură de la florăria „Beverly Hills”. Cînd m-am întors acasă am găsit o surpriză „plăcută”. Toate hainele, după ce fuseseră scotocite, au fost aruncate prin încăperi. Barbara căutase scrisori de dragoste de la rivalele ei imaginare. Astfel, a distrus tot ce a fost frumos între noi. Cu ea fiecare clipă era o tragedie”. Azi Barbara Streisand este iar singură și poate se mai gîndește la efemera ei dragoste.

În cadrul unei emisiuni franceze televizate, cunoscută și populara actriță Annie Girardot a făcut o serie de mărturisiri care au emoționat pe telespectatori. Ea nu și-a cunoscut niciodată tatăl simțîndu-i lipsa în multe momente ale vieții, mai ales în tinerețe. Din căsătoria cu Renato Salvatore a rezultat unica ei fiică, Julie, căreia nu i-a mai putut dărui

frați și surori, deși ar fi dorit foarte mult acest lucru. „Am rămas sterilă - spune Annie - după o sarcină extrauterină. Înainte de măriș făcusem multe avorturi, pe care le-am provocat cu tot felul de „leacuri” și „metode” băbești. De murit nu am murit, dar totul a lăsat urme. Mai tîrziu fiica mea a intrat într-un cerc vicios și a început să se drogheze. Avea crize, uneori credeam că-mi va muri în brațe. După curele de dezintoxicare, cînd jucam într-un nou film, Julie se arunca, din nou, în brațele stupefiantelor”. Annie Girardot nu s-a atins niciodată de droguri, în schimb a căpătat patima băuturii. „Trăiam cu un bărbat, Bob Decout, care bea enorm. El m-a învățat și pe mine - mărturisește marea actriță - Îmi spunea că vom fi mai intimi și mai legați. Ce aberație! Legați printr-o patimă comună. Mi-am dat seama că mă îngrășasem și mă buhăisem. Eram de nerecunoscut. Atunci m-am lăsat de băutură”. Annie nu uită anul 1978, cînd Bob, într-un acces de violență, i-a aruncat, în cap, o lampă, spîrgîndu-i dinții din față.

Deși au fost reparați, actrița este și azi obsedată de această amintire, ori de cîte ori este nevoită să surîdă. De aceea o face foarte rar. Azi Bob, cu care își împarte viața de zece ani, a devenit un bărbat tandru, iar Girardot își continuă cariera în mod strălucit, mai liniștită acum de cînd unica ei fiică s-a măritat.

Șef de trib cu greutate

În rezervația Drozning Creek, din regiunea Maxton - Carolina de Nord (SUA) - se află tribul de piei roșii „Tuscarora”, al cărui șef este Wise Owl, în traducere „Bufnița înțeleaptă”, în vîrstă de 47 de ani și care cîntărește nu mai puțin de... 425 kilograme. „Șeful” are o înălțime de 1,65 metri și un diametru de doi metri în jurul taliei, adică este mai lat decît înalt. Cînd a vrut să voiajeze cu avionul i s-a cerut să plătească trei locuri. Deoarece suma, pentru bilet, i s-a părut prea mare, Wise Owl a renunțat la acest mijloc de transport folosîndu-și mașina proprie, construită special pentru o asemenea dimensiune. „Bufnița înțeleaptă”, a participat la un concurs, organizat de revista „Enquirer”, pentru cel mai greu om, obținînd premiul „întîi”.

Premiatul a primit, pentru performanța sa, suma de 1000 de dolari și o masă pe măsura abdomenului său. Cu toate acestea „reușite” el este necăjit că nu se poate abține de la mîncare. La micul dejun el consumă o „mică” omletă din 16 ouă, un pachet de 200 grame unt, piine și aproximativ un kilogram de cereale fierte amestecate cu lapte și frîșcă. La dejun este mai „modest” hrănindu-se cam cu două kilograme suncă afumată, multe legume proaspete, fructe, piine integrală, iar de băut consumă cîteva litri de lapte sau suc de fructe. La cină sint savurate 4-5 găini la grătar cu cartofi pregătiți la cuptor, salate, piine și preferata lui tortă de lămîie sau înghețată. „Noroc că nu trebuie să mai călătorească - mărturisește șeful de trib - ca strămoșii mei, pentru că as strivi caii sub greutatea mea. Pentru că nu mă pot deplasa decît cu multă greutate, mă ocup cu țesutul covoarelor și cuverturilor, cu motive indiene, pe care le vînd. În casă, patul, scaunele și fotoliile sint consolidate cu bare de oțel”. Și totuși, cu acest regim de hrană, Wise Owl speră să slăbească măcar cu vrea 200 de kilograme.

AUREL DIANU ■

● TOV. AGATHA NICOLAU AMENINȚĂ

Zilele acestea la Odeon va fi premiera cu „...au pus cătușe florilor” de Fernando Arrabal în regia canadianului Alexander Hausvater. Repetițiile s-au făcut cu ușile închise. Treptat, în jurul spectacolului s-au jecut o serie de zvonuri: că este violent, că actorii apar goi și altele. Într-o bună zi Florin Zamfirescu a primit un plic nesemnăat și în care era o foaie galbenă și câteva rânduri bătute la mașină cu articolul 30, alineatele 7 și 8 despre atentatul la bunele moravuri, fragmente din Constituția încă neotată. Seara Florin Zamfirescu a primit telefon de la Agatha Nicolau care a confirmat că ea a trimis scrisoarea anonimă. Dorea să-l atenționeze și verbal, să aibă grijă ce fac...

Imediat nuclelele feseniste din teatru au lansat zvonul că a fost trimis un memoriu despre acest spectacol la Comisia culturală a Parlamentului. S-a verificat. Nu este adevărat. Toate aceste manevre seamănă însă cu o încercare de intimidare a celor care participă la nașterea acestui spectacol. Nu mai există cenzură și se pare că mulți suferă din această cauză. În Agatha Nicolau s-au trezit instinctele ex-Tamarei Dobrin. Dumneaei uită că nu are nici calitatea morală și nici chiar profesională de a se amesteca în treburile acestui spectacol. Ignoră că acest mod insinuant de a acționa seamănă mult a cenzură.

Pentru a discuta cu cărțile pe față situația creată conducerea teatrului a convocat o conferință de presă. Agatha Nicolau, deși a fost invitată, nu a catadifcșit să vină. Se pare că ea iubeste numai manevrele de culise.

Zilele acestea va fi premiera. Vom vedea ce spune publicul.

P.S. Dar dacă Agatha Nicolau este „îngerul păzitor” al teatrului și nu a dorit decit să facă publicitate spectacolului?! (A. Boriga).

● POLITICĂ SAU REGRETABILĂ

SCĂPARE ?

Al doilea ministru al culturii românești, domnul Ion Ungureanu a venit din Basarabia la Festivalul național de teatru I. L. Caragiale însoțit de o numeroasă și prestigioasă echipă. Interesul pe care dl. Ungureanu l-a arătat festivalului se datorează calității sale de ministru, desigur, dar și formației sale ca om de teatru. L-am întâlnit pe dl. ministru român din Chișinău la cîteva coloșii UNITER și conferințe de presă, pînă la ultimele spectacole ale festivalului, Ubu Rex și Papagalul verde. Numai că în ziua finală a premierii, în modesta și neîncăpătoare sală a Teatrului de comedia, lipsită de fast și total nepregătită pentru strălucirea pe care ar trebui s-o aibă un asemenea festival, dl. Ion Ungureanu a fost neglijat într-un mod nepotrivit, atît statutului său oficial, cît și calității sale de oaspete și frate.

La festivitatea de premiere care a precedat spectacolul Papagalul verde, dl. Costache Olăreanu, directorul festivalului, a anunțat prezența în sală doar a ministrului culturii de la București, după care a enumerat componența juriului. Noroc că Marin Sorescu, președintele juriului, a salvat situația, cu recunoșcerea sa prezență de spirit din poeme, anunțînd și prezența celui alt ministru român al culturii, dl. Ion Ungureanu.

ION ZUBAȘCU ■

Valeria Seciu înșală timpul

În ziua în care am întâlnit-o pe Valeria Seciu, boala își tunesea părul. Se uita îngrijorată dar și amuzată în oglindă să se obișnuiască cu noul chip. Rămăsese însă suvîja de păr care îi umbrește ochii ca un voal după care se ascunde. În geantă avea bluză și eșarfa de la costumația pe care o va îmbrăca la deschiderea teatrului ei particular. Nu vă dezvăluiți culoarea. Teatrul Valeriei Seciu se numește „Levant”.

Cînd v-a venit ideea unui teatru particular ?
Valeria Seciu : — Acum un an și jumătate. Am senzația că lucrurile au venit spre mine, s-au legat de mine imi erau predestinate. La început m-am gîndit că spectacolele în care joc singură sînt într-adevăr numai ale mele. Să fiu stăpînă pe ele din toate punctele de vedere. Să le pot juca oriunde, să-mi aleg publicul, orașul. Nu prea am încredere în a a zisul impresariat de stat.

Aveți un impresar particular ?
— Am chiar mai mulți. Sînt oameni pe care eu i-am ales și numai pe criteriu comercial. Am vrut să aibă și o anumite condiție intelectuală. Unii sînt foști actori.

Puțini știu cîteva nume ?
— Nu încă. Încep să fiu foarte atentă și să vorbesc eî mai puțin despre planurile mele. Nu numai din supărări ci și pentru că este concurență. Și nu înțeleg de ce.

În premieră absolută:

LITERATURĂ

memoriile lui Nichifor Crainic

Nichifor Crainic, poet ortodoxist de valoare recunoscută, viguros „polemist ideologic” (cum îl numea Tudor Vianu), mentor al revistei Gîndirea și al gîndirismului și important om politic de orientare naționalistă, în perioada dinaintea războiului, a fost judecat în contumacie în 1945 și condamnat la închisoare pe viață. Toată lumea îl credea refugiat undeva în Germania, fără să bănuiască măcar că timp de trei ani, între 1944 și 1947, vag deghizat (își lăsase barbă) și cu acte false (pe numele Ion Vladimir Spănu) se ascunsese în diferite sate din Transilvania, în casele unor preoți cărora le fusese profesor la seminarul teologic. În 1947, crezînd că atmosfera se mai destinsese și că va fi repus în drepturi, s-a predat autorităților comuniste. Acestea au anulat, într-adevăr, sentința nedreaptă din 1945, dar l-au ținut închis fără judecată, la Aiud, timp de... cincisprezece ani ! Iar preotul care l-a găzduit ultima oară a făcut și el cinci ani de închisoare.

Inchizitoriile de formație marxist-leninistă nu știau că în timpul peregrinării sale cărturarul își scrisese memoriile, intitulate Zile albe, zile negre și că prețiosul manuscris fusese luat în păstrare, cu evlavie, de oameni devotați memorialistului. Eliberat în 1962, fără să se fi vindecat de naivitate, Nichifor Crainic își face iluzia că noii conducători comunisti, care îl promisesea că îi vor permite să-și tipărească opera, se vor ține de cuvînt. În vederea acestui eveniment, scriitorul își revizuieste memoriile, făcînd unele modificări pe care le pretindea obtuzitatea guvernantilor. Dar, cu toate aceste concesii, nu-și vede scrierile publicate și moare, edificat, în 1972.

Alexandru Cojan, un om de caracter, care nu a ezitat să devină ginerele lui Nichifor Crainic exact

în perioada cînd acesta se afla în cea mai neagră dizgrație, și Nedie Lemnar, un foarte bun cunoscător al activității scriitorului, și-au unit forțele pentru a publica, într-o admirabilă ediție, prima variantă a memoriilor, aceea cu adevărat demnă de interes, pentru că nu este umbrîtă de nici o concesie.

Nichifor Crainic își prezintă evoluția, din perioada copilăriei, petrecute într-un sat de cîmpie, Bulbucata, de pe apa Neajlovului și pînă în anii cînd, cu studiile teologice încheiate, se avîntă în virteul vieții publicistice și politice. Retrospectiva este realizată cu mare putere de sinteză, de un om cultivat, care știe să se exprime în fraze elegante, acoperînd întreg registrul stilistic, de la imn la pamflet. Avem multe de învățat din această carte și — dacă ne este îngăduită o izbucnire de sentimentalism — ne crește inima de bucurie constatînd că și Nichifor Crainic dovedește, prin personalitatea sa, puterea civilizației românești din perioada precomunistă de a produce exemple umane alese. Există însă și ceva care ne dezamăgește și anume grija autorului de a nu dezvălui profunzimile ființei sale sau, poate, incapacitatea sa de a le dezvălui. Memoriile, deși impecabil scrise, suferă de un anumit conventionalism. Ele oferă o imagine ideologizată a existenței scriitorului și constituie mai mult o pledoarie în favoarea unei anumite atitudini politice decît o descriere a celor mai intime experiențe umane. Aflăm mai mult cum a vrut să fie Nichifor Crainic decît cum a fost.

Nichifor Crainic, Zile albe, zile negre. Memorii. I. Ediție îngrijită de Nedie Lemnar. București, Casa Editorială Gîndirea, 1991.

ALEX. ȘTEFANESCU ■

JORA, JORA, JORA...

MUZICĂ

Să nu ne mire prea mult istoria uîrării unui artist, așa cum depinde ea de timpuri și de ce fac oamenii... Exemplele sînt numeroase dar, pentru noi, muzicienii, cel mai nedreptățit nume pare să fie, în momentul acesta, Mihail Jora. Poate că nu s-a contestat vreodată că, alături de George Enescu, el a reprezentat una dintre valorile de certitudine și definire a muzicii românești moderne. Tăcerea voită s-a așternut însă peste viața operelor acestui boier moldovean de viață veche și nu puține generații au auzit doar de numele său, fără să-i fi ascultat opera. Un „îndepărat” din rațiuni politice, pînă la o aproape totală uitare, atunci cînd personalitatea sa ar fi trebuit să fie luminată de celebritate meritată, iată cine a fost Jora. Iată justificată alegerea sa ca „patron” al Uniunii criticilor, redactorilor și realizatorilor muzicali din România, în prajma centenarului nașterii sale. Cu mijloace extrem de modeste, adică sprijinul de bunăvoință al celor care au înțeles sensul faptelor, Fundația „Jora” a

Sînt puțin speriată. Unii oameni au început să-mi folosească numele. Au fost la sponsorii mei, au vorbit în numele meu pentru a obține bani.

- I-ați identificat ?
- Da, însă nu vă spun numele lor.
- Primul text care se va lucra la „Levant” este de Vișniec. Regizorul ales este Nicolae Scarlat. De ce tocmai el ?
- Îmi place mult Vișniec. Cu Nicolae Scarlat nu am lucrat niciodată dar mi-au plăcut mulți spectacolele lui. Împreună cu Scarlat am ales actorii din primul spectacol, „Angajare de clovn” : Mitică Popescu, Valentin Uritescu, Alexandru Bindea.
- Veți mai rămîne la Teatrul Mic ?
- Nu mă despart de Teatrul Mic. Nu-mi pot permite acest risc. În plus, aici e locul meu de acțiune, mai ales că nu mă îndrept spre un alt teatru dintr-o frustrare. Dar simt că e momentul să pornim aceste teatre particulare. Eu cred că în direcția asta vor evolua lucrurile în anii viitori.

AGRESIVITATEA...

- Parlați pe dramaturgi tineri ?
- Cred mult în ei. Noi toți ar trebui să credem în ei. Sînt deja în circuit. Al doilea spectacol va fi pe un text de Horia Gârbea, „Doamna Bovary sînt cellalți”.
- Cum v-ați întâlnit cu acești dramaturgi ? Au puține texte publicate.
- Îi citeșc de mult. L-am căutat pe Bogdan Lefter care e prieten cu ei și el mi-a adus textele. Mă apropiez cu sfîrlă de ei. Ar fi o formă de agresivitate să spun : „Sînt cu cei tineri. Sînt cu avangarda”.
- Ați vorbit de agresivitate. Nu ați fost ocolită de atacuri în presă, nici de curiozitatea răutăcioasă a multora.
- Da, uneori în formele cele mai neașteptate. E mai greu decît s-ar putea crede să le faci față. Agresivitatea a devenit o stare și atunci te simți expus din absolut toate punctele de vedere.

E TRAGIC DACĂ NU EȘTI ÎN PRIMUL EȘALON

Am văzut-o pe Valeria Seciu pe stradă. Merge parcă învăluită într-un nor de coajă. Pare absentă. E felul ei de a se apăra. În realitate este un om care știe ce vrea, ca toți cei din zodia leului... Sînt în zodia leului cu ascendent în taur. Oamenii mă văd altfel, ca pe o ființă care stă, visează. De fapt am mult simț practic. Întuiesc întotdeauna cum trebuie să procedez, simt ce trebuie să resping.

Prin Hotărârea Guvernului 530 din 1 august 1991, fosta Centrală „Româniafilm” a fost transformată în Regie autonomă de distribuție și exploatare a filmelor. Și aceasta ca „răspuns” la grevele oamenilor din rețea care cereau eliminarea de la conducerea cinematografului a domnului Pita și Nicolaescu, cit și acordarea de independență întreprinderilor cinematografice. Întreprinderea cinematografică a Municipiului București a județului Constanța și a județului Argeș, care au cerut în mod expres această independență, au rămas în continuare dependente de „centru”. Această dependență este însă tot mai acuzată de întreprinderile cinematografului întrucât munca lor „se duce pe apa simbetel”, vorba d-nei Nicolaescu, directoarea întreprinderii cinematografului a județului Dolj.

Prin „apa simbetel” trebuie să se înțeleagă „filmul românesc”. Căci producția națională de filme este finanțată, în urma acestei noi centralizări „democratice” a cinematografului, tot de sectorul difuzării filmelor, exact ca în trecut. Până aici nimic neobișnuit. Dar de unde vine paguba? Din faptul că filmele românești care se realizează sunt aproape fără excepție, falimentare. Se investesc cite 10 milioane de lei într-un film, precum A unsprezecea poruncă, de pildă, care rulează cu 15 spectatori în sală. Înainte filmele românești aveau spectatori... de la filmul străin. Adică prin practica „raportărilor de cifre false”, se treceau spectatorii de la filmul străin la filmul românesc. Azi, după Revoluție, s-a câștigat măcar acest drept: să se raporteze exact. Nimănuși nu-i mai convine să-și fure singur căciula.

Situația difuzării filmului românesc în județul Dolj, de pildă, poate fi o oglindă a ceea ce se întâmplă în toată rețeaua cinematografică a țării. Să luăm câteva exemple din lista premierelor de după Revoluție. Drumeți în calea lupilor, filmul despre Iorga, care a avut premiera la Craiova în iulie 1990, nu a înregistrat până la 1 noiembrie 1991 decât 4452 de spectatori. De ce trag clopoțele, Mitică?, din octombrie 1990 până la 1 noiembrie 1991, doar 13320 spectatori. Marea sfidare, din noiembrie 1990 până la 1 noiembrie 1991 — într-un an deci, doar 3675 spectatori. Sezonul

pesărușilor, din decembrie 1990 și până la 1 noiembrie 1991, numai 1160 spectatori. Un bulgăre de humă, din februarie 1991 până la 1 noiembrie 1991, doar 1132 spectatori. Undeva în Est, din octombrie 1991 până la 1 noiembrie 1991, 1032 spectatori. Și tot așa. Cu excepția filmelor Liceului rock'n roll și Miss Litoral, care au înregistrat din mai 1991 și octombrie 1991 până la 1 noiembrie 1991, 84113 spectatori și respectiv 34427 spectatori, restul filmelor românești care rulează în premieră sau în reluare, în număr de 28, sînt falimentare.

Am întrebat-o pe d-na Nicolaescu de ce se petrec astfel lucrurile. Nu sînt bine difuzate filmele românești? „Am fost recent la București și mi s-a spus că sînt gata 10 filme românești și că trebuie să le difuzăm până la sfîrșitul anului. Normal că este o planificare proastă. A început să ne fie frică de filmul românesc pentru că oricine ia să difuzeze un film românesc, își ia o belea pe cap. Eu sînt pentru înființarea unei rețele de mandatar de cinematografe. Atunci n-ai mai fi obligată să difuzezi ce-mi dă Centrala, adică Regia. Noi acum sîntem filiale ale acelei Regii. Lăsați-mă pe mine, le-am spus, să lău filmul pe care îl vreau, fiindcă eu știu ce film merge în județ la mine și ce nu. De pildă, aici merg foarte bine comedile. Lăsați-mă, deci, pe mine să fac programările. Dacă aș fi independentă, aș face contract direct între mine, difuzor, și producător. Nu avem independență, e clar, și ne bagă pe gît filme proaste care nu merg la public. Lăsați-mă să mă gospodăresc singură! Dar lor nu le convine. Pentru că atunci domnul Daneluc și ceilalți regizori de unde, cu ce bani ar mai face filmele lor falimentare? Noi, rețeaua, le dăm bani, noi finanțăm filmele românești. Noi, județul Dolj, plătim Regiei 25 la sută locație și 0,50 lei taxa de timbru la bilet. Asta e o sumă de ordinul milioanelei de lei. Dacă am avea independență, ar fi și oamenii mai mulțumiti, pentru că n-am mai sluji un cadavru, cinematografia românească, și am câștiga și noi mai bine. Eu sînt pentru filmul românesc, dar să fie sponsorizat și să se facă după gustul publicului.”

GRID MODORCEA

inceput cruciada „redescoperirii”. Greu și fără șanse oficiale. Casa memorială, dorită de compozitor prin testamentul său, rămîne în continuare o locuință particulară, în loc să intre în circuitul cultural național. Incredințarea numelui de Mihail Jora Filarmonicii din Bacău, genericul galeilor sînt de asemenea rezultatul unor inițiative neoficiale, dar demonstrează că această Uniune nu s-a „împodobit” doar cu rezonanțele jorrene, de dragul celebrității.

Nu întîmplător rîndurile acestea succed un eveniment pe traseul redescoperirilor. Prima ediție a Concursului național de interpretare muzicală „Mihail Jora”, organizat de Fundație în colaborare cu Academia de muzică, a propus un repertoriu care, alături de dificultăți comparabile cu cele ale marilor competiții, oferea ocazia abordării muzicii marelui artist. Este de fapt vorba de reimplantarea în generațiile tinere a cunoașterii și studiului acestei muzici ce devine, treptat, o valoare care circulă. Se discută adesea despre nevoia de a repune în drepturi creații artistice de referință. În multe cazuri se vorbește numai. Iată

însă și un demers care va avea, să sperăm, urmări. Linia unei asemenea ascensiuni se profilează. Tinerilor li s-au oferit sfaturi și modele, artiști de primă mărime li se alătură. Mai mult, acum cînd o competiție internațională pune probleme de participare aproape imposibile de rezolvat pe plan material, un asemenea concurs național înseamnă altceva decît trista amintire a competițiilor de tipul „Cîntărilor...”. Este o platformă de afirmare, o deschidere spre consacrare. Laureatii primei ediții vor înțelege? Dar publicul? Dar ceilalți tineri muzicieni sau dascălii lor? Răspunsul aparține timpului pe care, dincolo de orice praguri, trebuie să-l privim cu încredere. Ca să nu începem din nou să uităm, să trecem prin viață fără părinți, cu destin de orfani lăsați la voia întîmplării, lipsiți, după cum spunea Jora, de acel freamăt interior care este izvorul, cit și rațiunea de a fi...

GRIGORE CONSTANTINESCU

Îmi place mult să muncesc. Pentru acest teatru particular a trebuit să fac o mulțime de lucruri: am alergat la tipografie, am căutat un anume fel de stampilă. Am cunoscut o mulțime de ingineri, economiști, sponsori, directori, oameni din minister sau guvern.

— De fapt cit aparțineți familiei și cit teatrului?

— Eu sîntem mulți. Sîntem și al publicului și al celor de lingă noi. Lucrăm cu sufletul, cu trupul, cu nervii, cu tot ce sîntem. E greu să fii tu în acest fel de vînzare. E o încercare extrem de dură.

— Ce faceți seara cînd se termină spectacolul?

— Mă observ, reiau în minte anumite momente. E felul meu de a mă întoarce spre mine.

— Puteți să plecați de la teatru, să ajungeți acasă și să faceți cartofi prăjiți?

— Sigur că da. Doar că port în mine tot timpul o stare.

— Cum vă înțelegeți cu fiul dumneavoastră, Alexandru? A apărut vreo dată gelozia?

— Ne împăcăm foarte bine. Are mult umor. Pentru el sînt mamă și nimic mai mult. Din cînd în cînd îi spun: Tu știi că eu sînt actriță?! Cred că-i place că sînt actriță. S-a obișnuit cu premierele noastre.

— Fiul Valeriei Seciu și al lui Octavian Cotescu face facultatea de construcții. Sună neobișnuit.

— De ce nu?! Chiar din clasa a X-a s-a hotărît să urmeze construcțiile și noi l-am încurajat. Să fii actor trebuie să fii foarte sus. E tragic dacă nu ești în primul eșalon. Nu aș fi suportat să i se întîmple așa ceva băiatului meu.

— Cum a fost întîlnirea pe scenă cu Florin Piensic jr.?

— Pentru mine a fost o șansă. Asta înseamnă că sînt în mers.

— Dar reîntîlnirea cu Cătălina Buzoianu? Ce a fost nou?

— Nou a fost timpul în care ne-am găsit. Ne-a făcut să ne uităm una la alta din nou cu interes.

— Porniți teatrul particular într-un moment neprielnic. Nu există încă o lege a teatrelor, nu sînt decizii care să încurajeze sponsorizarea.

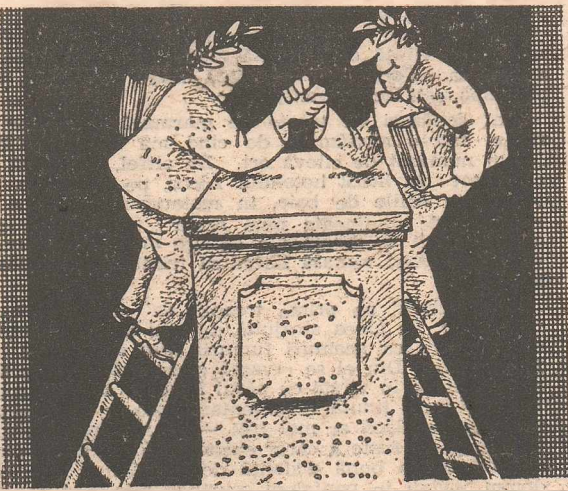
— Există însă o complicitate în a ne ajuta unul pe celălalt! Simți că dacă reușește celălalt poți reuși și tu. Lucrul acesta are o anumită noblete. Pe unii sponsori i-am căutat eu, alții m-au căutat chiar ei.

— Se poate spune că ați devenit un om de afaceri.

— Da. Am o contabilă care în fiecare lună îmi prezintă registrele și actele. Am o prietenă doctoriță, Luiza Ciobotaru, care face munca de secretar literar. Nu vreau ca „Levant” să fie... încă un teatru. Vreau să string oameni deosebiți.

E un alt timp pe care trebuie să-l înșel într-un anume fel. Nu doar pentru a învinge. Și plîderile au rostul lor.

AURELIA BORIGA

Desen de AUREL ST. ALEXANDRESCU

PICTORII SÎNT ALUNGAȚI ÎN STRADĂ

Pe strada Tîrgul din Vale din Pitești, nr. 20, se află o clădire veche dar frumoasă, cu o curte largă, ce adăpostește sediul Uniunii Artiștilor Plastici din oras. Casa, proprietate a I.C.R.A.L.-ului Pitești, a fost închiriată la U.A.P. în anul 1982. Pentru lucrările de renovare și consolidare efectuate în acel an U.A.P. a plătit suma de 500 000 lei, o sumă importantă în acel timp. Clădirea are 14 etajere pentru cei 20 de pictori locali. Pe 11.07.1991, prin procesul verbal nr. 8, casa este închiriată de Regocom (fost I.C.R.A.L.) Pitești, filialei U.A.P. pe timp de un an. Chiria pe acest spațiu (care între timp a primit statutul de patrimoniu cultural) a fost fixată conform legii, U.A.P. a plătit-o și pictorii și-au văzut de treabă... Numai că...

La sfîrșitul lunii septembrie, inspectori de la Regocom încep să dea tircoale casei. Verifică prezența pictorilor la program (?), constată mizeria (spun dînsii) din curte, iarba care a crescut nepermis de mult și întocmesc procese

verbele de constatare în care îi demască pe pictori, „acești oameni întîrziți de popor, tovarășii!” nu folosesc corespunzător spațiul incredințat de partid... Vechile mentalități comuniste n-au dispărut: artiștii trebuie să lucreze la normă, cu program de opt ore. Printre inspectori de la Regocom apare și un personaj ciudat, un domn Corbu, pensionar, fost director pe vremea odiosului la I.L.F. Pitești, avînd acum o funcție în P.D.A.R., care îi avertizează pe pictori că în curînd casa va fi cedată Direcției Agricole și transformată în Casa Agronomului, cu numeroase cabinete metodologice. Cabinetele vor salva de la faliment agricultura argeșeană. Li se dă un termen verbal și neoficial, pînă pe 15 noiembrie să părăsească localul. Pictorilor nu le vine să creadă. O manevră demnă de propagandă comunistă este și un articol apărut în presa fesenistă, „Argesul liber”, semnat de fostul ideolog al partidului din județ, Ion Necula, care îi condamnă pe pictori că nu folosesc cum

se cuvine spațiul din strada Tîrgul din Vale.

În spatele acestor lucruri, ce li se pregătește pictorilor? La Prefectură este un dosar făcut de Direcția Agricolă prin care se cere transferarea casei de la Regocom (reziliindu-se contractul cu U.A.P.) în proprietatea Direcției Agricole Argeș, invocîndu-se niste motive hilare. În clipa de față, Prefectura nu s-a hotărît, dar se pare că există șanse serioase ca pictorii din Pitești să-și piardă atelierele, deși există hotărîrea guvernului nr. 51 din 17 ianuarie 1991 ce prevede că un spațiu cu destinație culturală nu poate fi înstrăinat decît cu acordul guvernului.

Astfel de metode arbitrare și dictatoriale, pregătite în culise, nu vor reabilita condiția artistului într-o societate mizeră, atînsă de corupție. Aruncarea lor în stradă nu rezolvă nimic. Artiștii, dragi tovarășii ai locului, trebuie adunați în lagăr!

PETRE BARBU

Flacăra

PE GHEAȚA FIERBINTE

COMPANIA KARINE SAPORTA

Personalitatea Karinel Saporta are un impact imediat asupra publicului. Un chip aparte, o privire iluminată din interior și mai presus de toate... dansul. Arta sa pornește, în ciuda propriilor declarații, nu de la mișcare ci de la idee și aceasta este și explicația succesului său.

Iată, de exemplu, „Carmen” — spectacolul prezentat în 14 noiembrie la Opera Română, spectacol care trăiește din trei idei evidente: 1) revelația afinităților esențiale între cultura spaniolă și cea japoneză, similitudinea specificului lor tragic; 2) omul ca marionetă angrenată prin subtile fire și mașinării în jocul dragostei și al orgoliului; 3) lumea — circ, mecanism închis irevocabil.

Muzica semnată de Guy Cascales este departe de a fi un element secundar. Dacă mișcarea coreografică suprapune sau pendulează între stilul andaluz, cel al marionetelor teatrului japonez „Bunraku” sau al numerelor de circ, muzica își afirmă propria sa pendulare între baroc, muzica electronică și citate întretăiate din ariile celebrei „Carmen” de Bizet.

Joc de stiluri în coregrafie, joc de stiluri în muzică. Gestul coregrafic n sine nu e interesant reapărat prin noutate, și prin tragismul acerb al repetitivității. Dincolo de unele mici imperfec-

țiuni (cîteva lungimi, fiialul coborînd neconvîngător asupra spectacolului) în „Carmen” este o mișcare economică de mîncare — încă un semn al talentului autentic.

Karine Saporta este categoric o personalitate de vîră, coregrafiei franceze contemporane, ar publicat atent și entuziasmat care a umplut ca ai o aia sala Operei Române n-o va uita ușor.

O reușă a proiectului Franța — România „La dans en voyage” — și un succes incontestabil al prezentei culturale franceze la București.

MAIA CIOBANU

JUMĂTATE LA BUCUREȘTI,

JUMĂTATE LA CHIȘINĂU

Teatrul Luceafărul din Chișinău urmează să fie reconstruit. Cincizeci de proiecte ale unor arhitecți din București așteaptă opțiunea juriului pentru proiectul cîștigător al viitorului teatru basarabean. În afara acestuia, teatrul muzical Gînta latină, teatrul literar Alexe Mateevici și un teatru cameral de 200—300 de locuri își așteaptă sediile optime. De ziua nasterii dramaturgului Eugen Ionescu, teatrul care-i poartă numele (desprins de sub tutela asociației Valeologia) își va începe activitatea la Chișinău într-un fost sediu al p.c. Ministerul Culturii din Moldova a cîștigat, de asemenea, lupta pentru cîteva clădiri destinate filarmonicii de stat. Abia de aici încolo se poate spera la inaugurarea unui Centr internațional de teatru de avangardă și experimental. Chișinăul a început să aibă, astfel, capacitatea de-a organiza, în perspectivă, prestigioase festivaluri — lucru absolut firesc pentru ca grupele de studenți care termină anul acesta facultatea la București, cit și cele care studiază artele teatrale la Chișinău, Moscova și Tbilisi, să-și poată împlini vocația pentru „această frumoasă religie care e teatrul”, astfel încît România care are „cei mai mari regizori din lume pe metru pătrat” să devină, pe ambele maluri ale Prutului, o mare putere teatrală.

ION ZUBAȘCU

ETAPA, PE SCURT

● Cea de-a 13-a etapă a campionatului primei divizii a consemnat în continuare revirimentul formațiilor bucureștene. ● În debutul rundei, Dinamo și-a consolidat poziția de lider întrecind categoric (4-1) pe ocupanta locului patru, Ofelul Galați („dublele” lui Gerstenmajer și Dorinel Munteanu, produse în primele 34 minute de joc, prevesteau o adevărată catastrofă pentru echipa dunăreană, noroc cu automulțumirea gazdelor și cu arbitrul constantean V. Curt care i-a oferit un penalty transformat de Males). Oaspeții nu puteau emite pretenții având în vedere și faptul că în prima repriză au expediat un singur șut (în minutul 42!) spre poarta dinamovistilor prin fundasul Anghelinei, în timp ce Ion Viorel a evoluat destul de modest. ● În „Regie” s-a disputat o partidă în care ar fi fost păcat să existe un învingător, după o repriză secundă în care Sportul Studențesc și Rapid au făcut risipă de energie creind numeroase faze electrizante ce se succedau cu repeziune de la o poartă la alta, astfel încît spectatorii n-au regretat „nulul” înregistrat. ● Pregătind revanșa cu Genoa 1893 (care a cîștigat la Bari cu 2-1), Steaua a obținut singura victorie a oaspeților, învingînd la un scor de forfait (prin hat-trickul lui Ilie Dumitrescu), pe „Poli” Timișoara. ● Petrolul — Dacia Unirea Brăila 3-1, Catinca — 2 și Costel Lazăr (la golul său cu numărul 10, în urmărirea lui Gerstenmajer, cu 11 astfel de reușite), respectiv Drăgoi din 11 m. ● Una caldă, alta rece pentru echipele craiovene: Universitatea — Gloria Bistrița 2-0 (ambele goluri marcate

de juniorul Stîngă), F.C. Bacău — Electroputere 2-0 (Buțereli — 2). ● Goluri multe la Hundoara, însă dezolant de puțini spectatori: Corvinul — A.S.A. Tg. Mureș 4-2 (Banc — 2, Mitrică și Cocan, respectiv Tirnoveanu — autogol și Cioloboe). ● Două victorii la limită: F.C. Inter Sibiu — F.C. Brașov (Mărgărit și Văsii, Marcu întreținînd pentru 5 minute iluzia unei remize), F.C. Farul — F.C. Argeș 1-0 (Moraru). ● Situație neschimbată pe primele locuri în clasament: Dinamo (24 p), Petrolul (19 p), Steaua (18 p). ● Astăzi are loc o nouă etapă, cap de afiș Steaua — Universitatea Craiova.

POMPIU L. DUMITRESCU ■

Tenis ca un drog

Vor trece zile bune pînă o să mai putem vedea pe o arenă de tenis întimplări precum cele petrecute la Lyon, în finala Cupei Davis, dintre Franța și Statele Unite, cînd Leconte și Forget au fost pur și simplu duși către victorie, clipă de clipă, mîngie de mîngie, de o ambiție fără egal prezentă tot timpul celor trei zile oferite de televiziune și bineînțeles de Ion Tiriac. Ambiția a fost atît de mare încît spectatorii au pulverizat regulile în general respectate la un meci de tenis, transformînd ambianța într-una obișnuită mai degrabă unei partide de fotbal. După fiecare mîngie ei erau în picioare, la fel ca și echipa Franței, pentru a împinge, a ține în priză pe cei de pe teren. Americanii nu au rezistat la presiunea într-adevăr extraordinară a suporterilor. A fost remarcabilă și sportivitatea lor ca și fireas-

ca dorință de revanșă, deja măturisită de căpitanul nejuccător Tom Gorman. O finală greu de uitat care a arătat încă o dată cît de important este angajamentul psihic pentru obținerea victoriei.

Poate a fost un accident

Numai suporter să nu fii, îmi spuneam după înfrîngerea suferită de Steaua, miercuri trecută, în partida cu Genoa 1893. Întoarcerea acasă s-a făcut în compania unui grup de fani ai echipei militare, într-un tramvai 41, la o oră după terminarea meciului. N-am auzit nici o vorbă de ocară la adresa stelistilor: fanii au cîntat numai de bine, inclusiv binecunoscutul „Orice ar fi, noi mereu te vom iubi”. Așa că mai degrabă aș spune, numai jucător să nu fii, cu asemenea suporter.

Înainte cu exact 4 zile de înfrîngerea cu Genoa 1893, Emerich Jenei măturisea că ar dori să nu primească gol și să dea măcar unul italianilor. Din păcate, s-a întimplat exact pe dos și tot din păcate, îngrijorarea noastră exprimată după partida Steaua — Farul s-a dovedit a fi justificată. Am dorit victoria, dar ce folos, n-am avut luciditatea și forța atît de necesare pentru a trece de o formație din a doua jumătate a campionatului italian. Steaua nu a fost la înălțimea așteptărilor noastre și este posibil să fi pierdut o ocazie importantă de a deveni mai repede o echipă așa cum a mai fost. Sigur, așa cum afirma tot Emerich Jenei, să nu facem o dramă din acest rezultat, dar trîști nu putem să nu fim, mai ales cînd niște lucruri evidente, precum șuturile de la distanță, de exemplu, au lipsit aproape cu desăvîrșire.

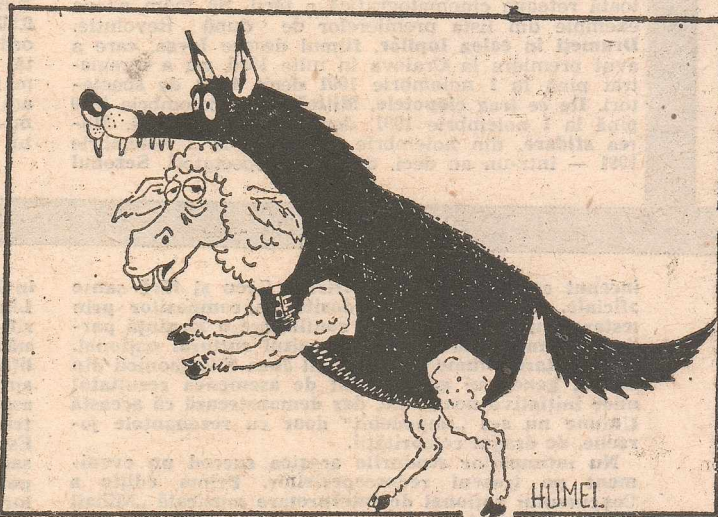
Ne-am bucura să fi fost doar un accident în viața unei echipe tinere. De altfel, rezultatul obținut duminică în meciul de la Timișoara, 3-0 cu „Poli”, poate fi o promisiune pentru revenirea la forma din meciurile cu Sporting Gijon, iar cele trei goluri înscrise de Ilie Dumitrescu arată un apetit ofensiv

care bine ar fi să țină pînă miercuri viitoare măcar. Sperăm tînd ca măcar în al doilea meci să nu primim gol și poate să ne vindem cît mai scump pielea, adică să dăm cel puțin un gol.

MIHAI SÂNDOIU ■

Nu le puteți citi decît în CUVÎNTUL nr. 49

- Scandalul Cornel Dinu se lămurește. Fostul secretar de stat la Ministerul Tineretului și Sportului a încercat să jecmănească cluburile de fotbal de sute de mii de dolari în baza unei hotărîri guvernamentale care n-a existat niciodată.
- Traficul cu copii din România. Hotărîri judecătorești mai mult decît stranii.
- Milionul de dolari plătit de guvernul Roman firmei străine care a studiat reformarea economiei românești. Documentele oficiale ale tranzacției arată că a fost evitată scoaterea la licitație a acestei oferte guvernamentale.
- Florian Pittiș va invita la „five o'clock”.

concursul nostru cu mari premii:

„AFLAȚI CINE-Î CRIMINALUL!”

TERORISTUL DE REZERVĂ

-1-

În următoarele noastre trei numere (49, 50, 51) vom publica episoade din povestirea polițistă TERORISTUL DE REZERVĂ. Parcurgîndu-le, vă veți reîntîlni cu Andrei Mladin protagonistul cărților ATAC ÎN BIBLIOTECA, PROFESIONISTUL, TRUCAJ. Și de data aceasta, eroul nimereste întimplător în vîrtejul unor întimplări senzaționale din care, pînă la urmă, va ieși cu bine. În încercarea sa de a descoperi un criminal odios, îi puteți veni în ajutor dacă îi veți urmări cu atenție acțiunile, relațiile cu celelalte personaje. La sfîrșitul lecturii celor trei episoade, dacă aveți perspectivele unui detectiv, puteți și dumneavoastră descoperi ucigașul. Recompensa va fi pe măsura efortului: un televizor color (ocupantul locului 1), un premiu de 50.000 lei (ocupantul locului 2) și un premiu de 25.000 de lei (ocupantul locului 3).

Fericiții cîștigători vor fi anunțați în primul număr al revistei noastre din anul 1992. Dacă vor fi mai mulți, se va proceda la o tragere la sorti.

Important! Însotîți răspunsul dumneavoastră (cine este criminalul și ce anume îl indică drept vinovat)

TALON DE PARTICIPARE

NR. 1

Nume:

Prenume:

Adresă:

de cele trei taloane de participare care vor fi prezente în numerele 49, 50, 51 ale revistei FLACĂRA. Trimiteți răspunsul dv. în plic pe adresa redacției PUBLICAȚIILOR FLACĂRA, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București, pînă la data de 20 decembrie 1991 (data poștei). Vă dorim inspirație!

Uneori am și eu baftă.

De pe dimbu' cu pantă domoală zăresc în piscină o singură ființă care înoată alene. O înțeleg; pe o asemenea căldură de iad, dacă miști un deget, fie și în apă, ești lac de transpirație.

Sînt douăzeci de trepte de marmură care duc la bazin. Într-o săptămînă de cînd mă aflu în Cîttă le-am numărat de cîteva ori. De altfel, marmură e peste tot: în holul hotelului Alcor, pe coridoare, pe terasă, în sălile de baie, în restaurant. Îți vine să crezi că de dimineața pînă seara italienii nu fac altoeva decît să scoată din cariere marmură și unde vîd o porțiune rămasă liberă să trîntească imediat o lespede.

Pun pictorului pe prima treaptă da' mă opresc și mă întorc. Pe aleea străjuită de pini apare un autocar albastru cu geamuri fumurii care se oprește în fața intrării. Din el se revarsă turiști gălăgioși și veseli. Doamne în vîrstă cu părul în toate culorile spectrului și cu o ținută vestimentară care ar face pe pîrînișii lor — dacă ar mai trăi — să roșească, puicute îmbrăcate cu fuste a căror existență o descoperi după ce parcurgi o bună distanță de la pămînt spre cer, domni joviali în pantaloni scurți și mîroșind a after shave marca „hai să te înnebunesc” și tineri cu ochii cît sarma în căutarea unor duduci fără mofturi.

N-au decît să trîlăscă așa cum vor.

Și, slavă domnului, au cu ce să-și umple zilele cînd conturile de la bancă le sînt atît de gămiste. Nu ca ale noastre, bieți turiști români cazați la Alcor, rîniți în decembrie 1989 și trimiși de statul român să-și mai aline durerile în străinătate.

Iar eu, al dumneavoastră pentru totdeauna ziaristul Andrei Mladin, îi însoțesc pentru a le consemna impresiile și a trimite în tară reportaje despre fericirea de care sînt cuprinși aflîndu-se într-o astfel de situație. Însotit, bineînțeles, de prietenaru' Haralambie Neculescu — Hara pentru inițiali — foto-reporterul de senzație și de percepție, așa cum se autointitulează.

Din prima zi cînd l-am cunoscut pe cei treizeci de tineri în hirbu' de autocar care ne-a adus pe ruta București — Timișoara — Belgrad — Trieste — Cîttă ni s-a făcut silă de ceea ce trebuie să facem.

Ce să-l mai întreb pe cineva din trupul cărui au fost scoase trei gloanțe și care simte ca pe un foc orice gură de aer inspirată? Vă place cerul Italiei? O, ați fost rănit în coapsă! Pentru asta admirați litoralul Adriaticii! Sau imaginea Vezuviului vă impresionează mai mult? Rănille din talpa piciorului se vindecă și mai repede după o vizită prin magazinele din Napoli!

Aerul vibrează scurt în preajmă da' nu zăresc pe nimeni zburînd în picaj. A fost doar o pală de vînt. Chiar dacă n-am pe mine decît niște pantaloni scurți și o bluză albă cu un desen fistichiu în dreptul inimii, simt că leșin de căldură. Nici în apartamentu' meu de la București nu e un asemenea zăduf vara,

Trebuie profitat de norocul că piscina nu e plină de oameni care stau umăr lîngă umăr din pricina inghesiei. Las pe mai tirziu filozofia de trei paralele și m-avînt volîncoș pe trepte.

Ajung la umbrelele uriașe, cu o reclamă atrăgătoare la o băutură capitalistă odinioară vehement criticată la noi — Coca Cola, trag un sezlone ce pare să țină cele nouăzeci de kilograme ale mele și prin cîteva mișcări care ar face visătoare pe o câmpioană la streap-tease rămîn într-un șlip frumos croit după ultimul răcnet în materie gen „pînă-ici ți-a fost, micuțo!”. În același timp îi vorbesc omului din piscină pe care l-am recunoscut; e Lucian Cornea, unu' din membrii grupului nostru.

— Cum e apa?

Nu-mi răspunde. E și firec: ce să răspundă la o întrebare stupidă? Cum să fie, cînd la ora asta, de mai bine de o lună sînt cel puțin 30 de grade la umbră?

— Sper să începem amîndoi, o dau eu pe glumă și cu un mare chef de a sporovăi. Azi am scos doar cîteva vombe cu Hara care s-a evaporat după vreo oxigenată cu puține cunoștințe de morală.

Iarăși nici un răspuns.

Chiar dacă eu am scăpat fără nici un glonte în revolutie, ar trebui să mi se acorde și mie puțină considerație.

— Ce? Dacă ești în apă trebuie să fii mut ca un pește?

Soarele îmi izbește necrutător scăfîrîia. M-arunc în piscină și am senzația că ridic temperatura apei cu cîteva grade. Străbat de două ori în lungime bazinul și apoi mă odihnesc făcînd pluta pe spate. E amiază, aerul tremură albastru de căldură, o pasăre cu nume care-mi scapă îl strîbate cu bătai leneșe din aripi. Iar domnu' Lucian nu catadicsește să rostească nici un cuvînt.

Nu mai rabd și din cîteva bătaii din înotătoare sînt lîngă el.

— Hei! Ai surzit?

Dar de-abia îi arunc o privire și eu greu îmi opresc un țipăt de groază.

Da, Lucian a surzit. A orbit. Nu va mai mirosi nici o floare. Nu va mai mîngia nici o fată. Nu va mai rosti nici un cuvînt. Nu va mai gusta fructele exotice după care se-nnebunea.

Apa din jurul capului său e colorată în roșu. Pata se lățește încet. Iar din tîmplă i se scurge încetîșor singele, într-un pîrîiș domol.

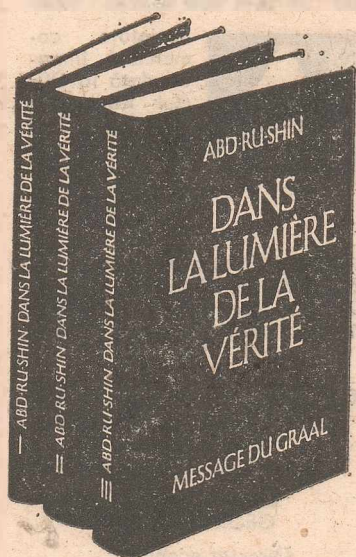
Cuprîns de spaimă înot pînă la marginea piscinei, îmi fac vînt cu brațele peste ea și alerg așa cum mă aflu spre hotel. În goană mă lovesc de o doamnă cu un buchet imens de flori și cu un rinjet prietenos pe chip ocolesc în ultima clipă o jună cu picioarele ponite din canin.

— Mascalone, aud în urma mea, da' n-am vreme să-mi cer scuze ca la curtea Angliei. Mă reped la recepția hotelului unde un tînar calm, impecabil îmbrăcat și deosebit de binevoitor scrie într-un registru datele dintr-un pașaport. Își ridică ochii și mă măsoară cu o privire lungă. Da' n-apucă să-mi arate inscripția care recomandă turiștilor să nu intre în costumație de plajă.

— Antonio! E un morto nella piscina! Chiama la polizia!

GEORGE ARION ■

COMEMORARE: 50 DE ANI DE LA MOARTEA LUI ABD-RU-SHIN

La 6 decembrie 1991 se împlinesc 50 de ani de la moartea lui Abd-ru-shin (Oskar Ernest Bernhardt).

Această zi comemorativă oferă prilejul aducerii la cunoștință publicului a o seamă de explicații importante extrase din Mesajul Graalului — operă în trei volume purtând titlul „În lumina Adevărului” —, explicații care au fost revelate de Abd-ru-shin.

Autorul și-a ales numele de Abd-ru-shin într-o împlinire a unei vieți terestre anterioare care a fost o pregătire pentru activitatea ce a depus-o în veacul nostru.

În fapt, Mesajul Graalului transmite cunoașterea structurii creației. Fără lacune, el explică raporturile și oferă o vedere de ansamblu asupra tuturor evenimentelor care au conturat Geneza. El se adresează fiecărei ființe umane în parte, dat fiind faptul că fiecare poartă singură responsabilitatea deplină a tot ceea ce gindește și înfăptuiește. Astfel, dacă omul se orientează spre Bine, mai devreme sau mai târziu, totul se va transforma în bine în jurul lui. Efectul se va simți imediat în căsnicie, în

întreaga familie și, în cele din urmă, în viața întregului popor. Explicarea legilor Creației este una dintre cele mai importante revelații ale Mesajului Graalului. Aceste legi acționează în mod omogen în întreaga Creație, atât în planul terestru, cât și în părțile ei nevăzute.

LEGEA CAUZEI ȘI A EFECTULUI — sau legea acțiunii și a reacțiunii — este menționată în mod explicit și în Biblie: „Să nu vă amăgiți, Dumnezeu nu poate fi batjocorit. Ceea ce va semăna omul, aceea va și secera” (Gal. 6,7). Această lege nu este însă valabilă numai pentru semănăturile pământului, ci, în egală măsură și pentru semănăturile și recoltele spirituale.

Atunci când ființa umană concepe gânduri bune, intuiții și fapte bune, ea va recolta la un timp bine determinat. În virtutea acestei legi, o multime de binefaceri. Din contra, când dovedește rea voință, ca răsplătă va primi lovituri grele, pe neașteptate. Alegerea între buna și rea voință rezidă în fapt în liberul său arbitru, de care este însă legată direct și responsabilitatea sa.

Este deci în virtutea acestei legi împlinirea destinului omului (karma). Dacă omul este lovit greu de către destinul său, iar el ajunge să-l facă vinovat pe Dumnezeu de aceasta, nu-i mai puțin adevărat că el însuși este cauza, dat fiind liberul său arbitru. Mai mult, astfel de cauze se acumulează și se transmit din toate viețile terestre anterioare, trăite de fiecare om în parte.

Ființa umană are în schimb puterea de a orienta totul spre Bine, dacă se străduiește cu seriozitate să se conformeze legilor și poruncilor lui Dumnezeu.

În această lege a semănăturii și a recoltatului — sau legea cauzei și a efectului — se

regăsește deopotrivă și explicația teribililor destine colective și individuale ale omenirii, pe care le trăim în prezent și care ne trezesc compătimirea. În plus, ținând cont că Judecata de Apoi se apropie, o forță spirituală din ce în ce mai intensă se revărsă în întreaga Creație, împingând spre un deznodământ mai rapid toate acțiunile bune și rele care s-au acumulat de-a lungul mileniilor și accelerând în egală măsură catastrofele naturale! Este timpul „sfârșitului acestei lumi”, anunțată de Iisus (capitolul 24 al evangheliei lui Matei). Și totuși, nu este decât sfârșitul acestei omeniri, căreia trebuie să-i urmeze o lume nouă guvernată de pacea de o mie de ani după această ultimă Judecată. În Apocalipsul lui Ioan, atât vechea cât și noua lume sunt prezentate sugestiv prin simboluri și imagini metaforice.

LEGEA GRAVITAȚIEI — o observăm în modul cel mai simplu dacă, de exemplu, aruncăm într-un pahar cu apă o piesă de fier și o bucată de plumb: metalul se va duce la fund în timp ce pluta va rămâne la suprafața apei.

În viața omului, procesul este exact același: în funcție de buna, sau de rea sa voință, sufletul său devine mai ușor sau mai greu. În consecință, după moartea terestră va urca în regiunile mai luminoase, sau dimpotrivă, se va cufunda în regiunile joase și întunecate.

LEGEA ATRACȚIEI AFINIȚĂȚILOR — se regăsește exprimată foarte bine în zicala „Cine se aseamănă, se-adună”.

Viața în comun a întregii umanități terestre se desfășoară de asemenea sub influența acestei legi. Fie că este vorba de uniunea între popoare sau rase, fie uniuni pe criterii religioase,

sociale, profesionale, economice sau politice, persoanele care — într-un fel sau altul — se aseamănă fiind „în afinitate unele cu altele”, se regăsesc în mod negreșit.

Încă din vechime, populațiile resimțeau efectul acestei importante legi pe care o urmau înconștient, asociindu-se în bresle și după nivelul fiecăruia. În felul acesta, fiecare avea posibilitatea de a trăi și a se dezvoltă în funcție de afinitățile sale.

Dimpotrivă, separarea în clase superioare, mijlocii și inferioare, apărută cu timpul, era falsă! Pe de o parte ea suscita invidia și ura, iar pe de altă parte trufia, orgoliul și lenea, ceea ce a avut până la urmă drept consecință apariția luptei de clasă.

În realitate, numai gruparea laolaltă a tuturor claselor și munca împreună pot permite o evoluție armonioasă. De fapt, fiecare clasă este valoroasă în felul său, posedând capacități și calități pe care celelalte nu le au, fiind o verigă necesară ansamblului. Mai târziu, când această lege va fi cu adevărat recunoscută, toate problemele sociale vor putea fi rezolvate. Progresul și pacea socială durabilă vor fi astfel garantate.

LEGEA ECHILIBRULUI NECESAR ÎNTRE A DA ȘI A PRIMII — Când Iisus spunea: „Este mai mare fericire să dai decât să primești” (Fapte 20; 35), El se referea la această lege.

În întreaga Creație toate procesele sunt supuse acestei legi. Putem lua ca exemplu jocul de forțe care se exercită între corpurile celeste, sau semnificația echilibrului la corpurile fizice.

Noi aplicăm zilnic această lege — în cea mai mare parte a timpului în mod înconștient — inspirind și expirând sau

străduindu-ne să punem ceva „în echilibru”. Pe de altă parte, suferim pagube mari atunci când „ne pierdem echilibrul” într-un fel sau altul. Nerespectarea acestei legi face loc stagnărilor și perturbărilor, atrăgând chiar declinul și istovirea atunci când se persistă în a o neglija.

Legea compensației între a da și a primi va contribui într-o zi la formarea bazei unei veritabile înțelegeri între popoare. Aceasta va fi epoca în care popoarele și rasele vor conviețui unele lângă altele respectându-se reciproc, ajutându-se și stimulându-se, deplin conștienți că fiecare în parte posedă valori materiale și spirituale pe care celelalte nu le au și care sunt absolut necesare perfecționării ansamblului omenirii. Aceasta va determina un schimb vital de valori care, conform legii compensației, va echilibra umanitatea într-o manieră general acceptabilă.

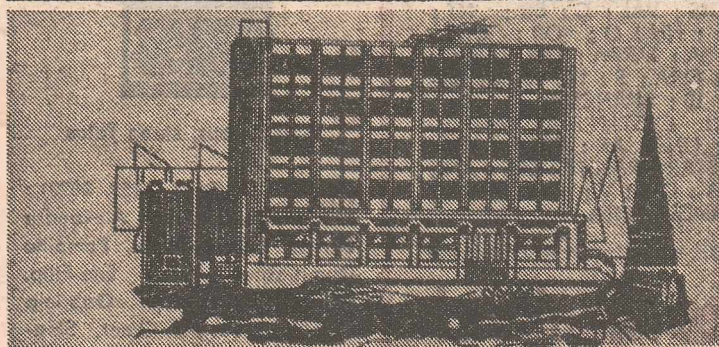
Aceste câteva referințe privind conținutul Mesajului Graalului sînt dedicate comemorării operei lui Abd-ru-shin care, acum 50 de ani, la 6 decembrie 1941, a urmat chemarea Eternului. El își împlinise înalta sa Misiune de a aduce oamenilor pacea interioară și de a le arăta calea spre înălțimile luminoase.

HERBERT VOLLMANN
Vomperberg — Austria

NOTĂ: Persoanele care doresc primirea gratuită a broșurii „Conférences choisies” (extrase din Mesajul Graalului) se pot adresa în scris la „Éditions Françaises du Graal” — 23, rue Colbert — 93.100 Montreuil/Bois — FRANCE.

URB SOCIETATEA COMERCIALĂ

„RULMENTUL SUCEAVA S.A.”

Produce și livrează rulmenți de înaltă calitate cu durabilități superioare.

Adresa: Platforma industrială Scheia.

Telefon: 987/2 24 52.

Telex: 2 33 03.

Telefax: 2 59 47.

BILE PENTRU RULMENȚI

DIAMETRUL NOMINAL,
AL BILEI

mm	inch
6,35000	1/4"
7,50000	—
8,73125	11/32"
11,11250	7/16"
11,90625	15/32"
12,70000	1/2"
14,28750	9/16"
15,08125	19/32"
17,46250	11/16"

CLASA DE PRECIZIE

150 3290-75
STAS 5906-75
10-16-20-28
10-16-20-28
10-16-20-28
10-16-20-28-40
10-16-20-28-40
10-16-20-28-40
16-20-28-40
16-20-28-40
16-20-28-40

NOTĂ:

1. Bilele se execută din oțel pentru rulmenți RUL 1VC2 STAS 11250-89.
2. La cererea beneficiarului, bilele se pot executa și din alte materiale: aluminiu, oțeluri carbon, cupru, aliaje metalice, etc.
3. La cerere, pot fi fabricate și alte dimensiuni de bile cuprinse între 1/4"-1".

RULMENȚI RADIALI AXIALI, CU ROLE CONICE

Tipodimensiune

30203A
30204A
30205A
30207A
30208A
30209A

RULMENȚI RADIALI CU BILE

Tipodimensiune

6207
6207 - 2ZR, RSR
6208
6208 - 2ZR, RSR
6209
6209 - 2ZR, RSR
6210
6210 - 2ZR, RSR
6306
6306 - 2ZR, RSR
6307
6307 - 2ZR, RSR
6308
6308 - 2ZR, RSR
6309
6309 - 2ZR, RSR

RULMENȚI RADIALI, CU ROLE BUTOI PE DOUA RINDURI ÎN ASIMILARE

Tipodimensiune

22205 C
22206 C
22207 C
22208 C
22208 C
22209 C
22210 C
22211 C
22212 C
22213 C
22214 C
22215 C
22216 C
22308 C
22311 C
21308 C

SOCIETATEA COMERCIALĂ

„COMRE S.A.”

Str. Lt. Drăghescu nr. 9 -
PIATRA NEAMȚ
Telefon: 936/1 32 60 ; 1 84 60;
1 84 61 ; 1 73 43 ;
Telex: 2 52 40 ; Telefax:
1 32 60.

COMRE - S.A. - O FIRMĂ
CU TRADITIE, O FIRMĂ
CU PESTE 30 ANI
DE ACTIVITATE
ÎN CONSTRUCȚII

Scurt istoric: Prin preluarea patrimoniului ICTAD (unitate specializată în executarea lucrărilor de corecții torenți în bazinul de acumulare - BICAZ) în anul 1960 s-a înființat I.C.F. (Întreprinderea de Construcții Forestiere și Industriale P. Neamț).

Din 1960 I.C.F. s-a dezvoltat an de an - transformându-se în 1973 în G.S.C.F.I. (Grup Șantier Construcții Forestiere și Industriale) cu activitate în 6 județe din Moldova și în județul Harghita.

În 1984 - GSFI se constituie în Antrepriza de Construcții Forestiere și Industriale (A.C.M.R. - cu forul tutelar TAGCMR Brașov) executând lucrări din ce în ce mai complexe.

Din 1990 - ACMR - devine firma de prestigiu care este astăzi „COMRE” - S.A. P. NEAMȚ.

COMRE - S.A. - PARTENER
IDEAL ÎN AFACERI

Ne recomandă: PARTENERII
POLONEZI, ELVEȚIENI, FINLANDEZI ȘI GERMANI cu care s-a colaborat ideal la montarea utilajelor la obiectivele industriale de la fosta IHC Reconstrucția, fosta „COMUNĂ DIN PARIS” P. Neamț, HIRTIE FILTRU MOLIDU - SUCEAVA, APE

MINERALE TOȘOROG - BICAZ.
BENEFICIARII NOSTRI:

„MOLDOCIM” - Bicăz,
„ZOO CERAM” - S.A. P. Neamț,
„ROMSILVA” - filiala Neamț,
RENEL - P. Neamț, ELBAC -
Bacău, „COMPREL” - S.A.,
„SIRETUL” - S.A. Pașcani,
„MOLDOMOBILA” Iași.

În condiții de maximă competență, eficiență și probitate profesională COMRE - S.A. - vă oferă serviciile sale în CONSTRUCȚII ȘI INSTALAȚII, MONTAJ UTILAJE TEHNOLOGICE ȘI REPARAȚII, PROIECTARE ȘI EXECUȚIE obiective în domeniul industriei lemnului, industriei sticlei și ceramicii fine, industriei hirtiei, industriei materialelor de construcții, zootehniei, inclusiv pentru investitori particulari din țară și străinătate la prețuri negociabile avantajoase.

COMRE - S.A. - GARANTEAZĂ CALITATEA LUCRĂRILOR ȘI SERVICIILOR!

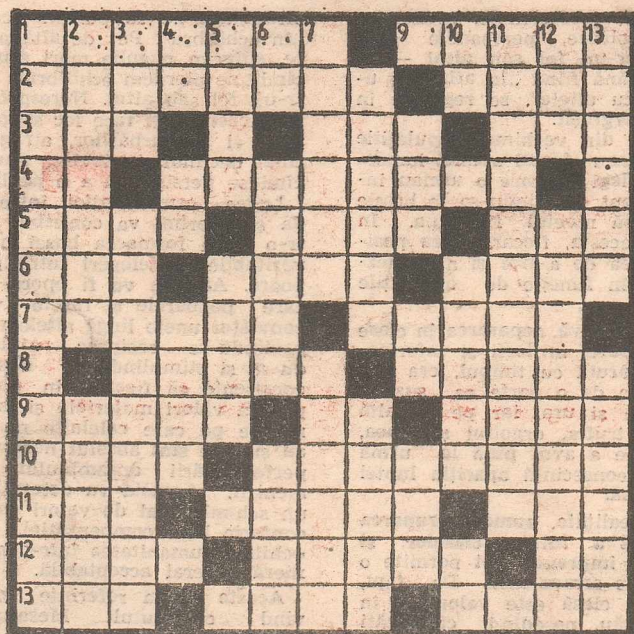
COMRE - S.A. - RĂSPUNDE CU PROMPTITUDINE LA COMENZILE DVS.!

COMRE - S.A.:

- asigură câștiguri ridicate muncitorilor și specialiștilor;
- asigură cadru adecvat pentru pregătirea și calificarea personalului;
- asigură spații corespunzătoare de cazare, transport zilnic și săptăminal la punctele de lucru, echipamentul de protecție corespunzător.

Pentru relații suplimentare, precum și pentru programarea din timp a executării lucrărilor, ne puteți contacta la telefon 1 32 60, telex 2 52 40, telefax 1 32 60.

DE TOAMNĂ

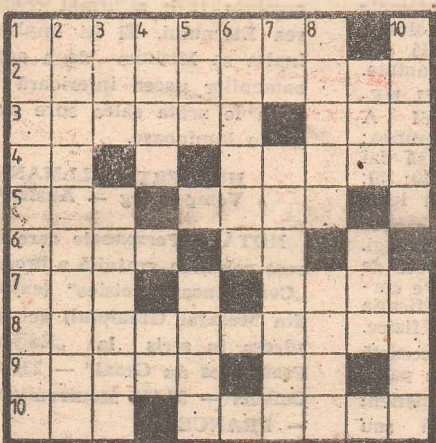

ORIZONTAL : 1) Lucrare agricolă de toamnă - Vin obținut din fructe de munte. 2) Se servește la crâmă cu mămăligă și must - Cere ploaia de toamnă. 3) Republica Centrafricană (abr.) - În divan! - Conjunție latină. 4) Osie! - Se prezintă la cursuri toamna. 5) Receptivitate pentru diferite produse recoltate - Macină cerealele - Stea de... mare. 6) Refren oltenesc - Direcție de mers - A forța pe cineva să facă un lucru. 7) Un fel de cais - Animal cu țepi. 8) Accesoriu vestimentar pentru femei când e vreme rea - Aliaj de cupru și zinc. 9) Vechi măsuri de greutate - Radu Oprea - Se face din vin. 10) Rodelele muncii elevilor și studenților - Locul de aprovizionare al gospodinelor (pl.). 11) Riu în Italia - Ne părăsește toamna - Abreviație medicală pentru „Imagine toracică normală”. 12) Greu de găsit - Stringe recolta de pe cimp - Ana Enache. 13) Localitate în Nigeria - Pești de apă dulce - Se întorc pline de roade de pe cimp.

VERTICAL : 1) Principală preocupare autumnală a gospodinelor. 2) Banală boală de sezon - Hornar. 3) În acest mod - A cinsti cum se cuvine unele evenimente. 4) Tudor Tatu - Simbolul seleniului - Imbrăcăminte pentru cavalerii medievale. 5) Timp de toamnă tirzie - Trăiesc zile efervescente în fiecare toamnă. 6) Soare antic - Sprijin la nevoie (pl.) - Locuitori din Apuseni. 7) Făină de cartofi - Prăjină bifurcată la un capăt. 8) Ploaie de scurtă durată și repede - A pregăti pământul pentru culturi. 9) Din toamnă în toamnă (pl.) - Radu Andone - Pagal palindromic. 10) Campion - Depozit de cereale - Nuc găunos! 11) Acțiunea de pregătire și conservare a vinurilor (pl.). 12) Fir textil - Sector al industriei cu mare pondere în aprovizionarea de toamnă. 13) Depozite alimentare la domiciliul fiecăruia - Case de cultură.

Dictionar : NAM, ILA, ASO, ITN, ERI, ARA.

MARIAN FIRIMIȚĂ

RAZE DE SOARE

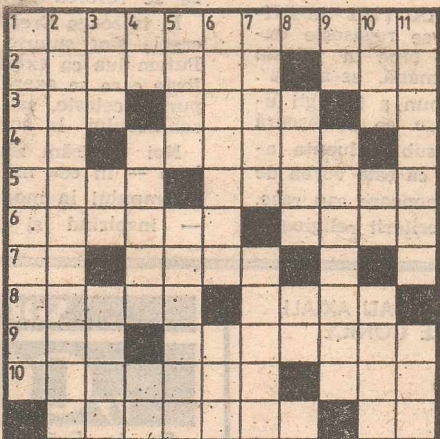
ORIZONTAL : 1) A sclipi ca soarele. 2) Perioadă de timp înainte de răsăritul soarelui (pl.). 3) Se coc la căldura soarelui - Apărătoare de soare la pălărie. 4) La asfințit! - A se feri. 5) Cuvint cu care se atrage atenția cuiva să tacă - Rami-ficație a unui riu. 6) Un punct... la judo - În pîrg! 7) Cîntec de greier - Boală tropicală. 8) Locul unde răsare sau apune soarele (pl.). 9) A emite raze de lumină și de căldură - Bluze țărănești. 10) Inso-rită spre est! - Sclipiri.

VERTICAL : 1) Strălucitori. 2) Nădușit din cauza soarelui. 3) Rumegător nordic - Foarte călduroasă. 4) Asfințit - De la răsărit pînă la asfințit. 5) Localitate în Suedia - Tesătură fină de mătase. 6) Por-tari. 7) Bîce! - Specific sezonului cald. 8) Soarele ei... - A se topi de căldură. 9)

Parcelă - Umbrelă naturală de soare. 10) Servește răcoritoare... cu guler - Mese servite după apusul soarelui. Dictionar : PST, IPON, LUR.

MIHAI ZGUBEA

OFSAID

ORIZONTAL : 1) Execută treceri rapide de la o extremă la alta (fem.). 2) Acțiune finalizată... cu o bară - Face marcajul pe teren. 3) A cunoaște... la fotbalisti! - Evidențiat în deplasare - Club fără fon-duri, ce mai, fără nici un leu! 4) Aripa stîngă la Farul! - Jînta tuturor șuturilor. 5) Pistă pentru evoluția bobului (pl.) - Cadou primit cu ocazia zilei de naștere. 6) Lider la categoria onoare (pl.) - Cu serviciu în lung de linie. 7) Debutul lui Răducanu la Rapid! - A efectua opera-ția de împărțire. 8) Un blocaj în fața ina-ntării - Ținută de gală. 9) Numai fibră...

în esență - Termen pentru un suspendat. 10) Scopul care scuza mijloacele - A apărea pe teren la pitici! 11) Plecare în recunoaștere - Finale pentru un scrimer!

VERTICAL : 1) Evidențiat într-o partidă de dublu-mixt. 2) Mișcare sportivă. 3) Ju-nior la categoria cocoș - Trece în spate! - Se îndepărtează de la piste! 4) Recul! - Acesta din popor - Extrem dreapta la Cremonese! 5) Un picior pus la inspira-ție - Presing efectuat pe tot terenul. 6) Reușite personale de mare artă - la fața. 7) A lăsa o infracțiune nesancționată - Anunță meciul. 8) Teren... fără gazon - Repere! 9) Apărător consacrat (abr.) - A folosi atacul prin depozitare. 10) Sparingpartner pentru un boxer - Co-mune pentru oină și natație! - Astea vo-ciferează permanent. 11) Om de ordine la meciuri - Sport în care se mărează multe goluri.

GHEORGHE TOIA

DEZLEGAREA CĂREURILOR APĂRUTE ÎN NUMĂRUL TRECUT

Acupunctură : PRIVIRE ; APUS ; RE-
NUME ; ERORI ; ULI ; UTOPIE ; N ; DI-
MINETI ; TIC ; EGALITATE ; DE ; NI ; UTA ;
ACTOR ; TEAMA ; UF ; ALI ; A ; MITAN ;
URIT ; PANEGIRIC ; A ; SOBA ; EROU ;
UT ; O ; IRONIC ; BRE ; TALENT ; ARTA.

Iarba verde de acasă : SINGURĂTATE ;
AMAN ; BRADIS ; VAL ; C ; BR ; NT ;
ASTRONOMIE ; NU ; O ; OR ; ORB ;
ARMINDEN ; IA ; IARBA ; UM ; L ; C ;
IE ; LUMINA ; ORA ; S ; D ; NOR ; SA-
LATA ; SCAI ; IS ; BRÂNCUȘI.

Transformări : CASTANIETĂ ; ANTICI-
PARE ; NOR ; UNS ; AR ; TRAP ; SOA-
ȚĂ ; AGILA ; STAR ; RANIȚE ; ERE ; AN ;
SERALE ; GIRA ; ORI ; V ; ICI ; NIMENI ;
IADES ; ARTA.

Puteți câștiga 30 000 dolari Ruleta mondială — o idee genială!

Nu este prima dată cînd cad în extaz în fața ideilor altora. Uneori mă încercă și serioase frisoane de invidie — homo sum, de...

De pildă, acum cîțiva ani am citit la rubrica de umor a unei publicații o anecdotă care suna cam așa : „În ziarul cutare a apărut următorul anunț : «Do-riți să vă îmbogățiți rapid ? Dacă da [arătați-mi și mie ipochimenul care ar răspunde nu la această întrebare ; vreau să-l pipăi și să urlu : este ! n.n. Gh. P.], atunci trimiteți-mi 10 dolari și un plic timbrat ; în cel mai scurt timp vă voi dezvălui metoda prin care eu am reușit să fac avere.» Cei care au dat curs in-vitației au primit, într-adevăr, plicurile înapoi, cu următorul conținut : «Faceti ca mine !».

Extaz și invidie, mărturisesc.

Ruleta mondială este un fel de soră mai mare (că frate este de alt gen) a rețetei de îmbogățire din anecdotă. Mult mai elaborată însă, cu un scenariu mo-bilizator, pus la punct de profesioniști : prezentarea este agrementată cu calcule precise („matematică — mijloc de pro-pagandă”, un subiect deloc inedit), e-xistă obiective imediate (vînderea celor patru scrisori, contra 120 dolari) care forțează continuarea jocului. În speran-ța atingerii obiectivului major — cîști-garea celor 30 000 de dolari — și există posibilitatea reală (!) a cîștigului, cu fi-rescul ecou de publicitate al unei ase-menea întimplări.

Dar, din nimic nimic nu iese, se spu-ne pe vremea studenției mele că ar fi spus filozoful... vecin (pe-atunci toți ve-cinii ne erau și prieteni...). Dacă activi-tatea de participare la acest joc bazat pe un sistem aritmetic și logic nu oferă doar șansa, ci siguranța cîștigului (am colat sintagme din instrucțiunile rule-tei), atunci CCI Viena a descoperit pia-ța filozofală ! (CC știu ce înseamnă ; ce-o fi I ?...). Extaz și invidie.

Dar, să fim sobri și să spunem, pe te-meieri matematice, ce șanse de cîștig au cei care vor să intre în horă (am colat sintagme din prezentarea regulamentu-lui ruletei). În acest scop, am comis ta-belul alăturat. Cîteva concluzii doar :

— Numărul de jucători crește expo-nențial, deci jocul se blochează extrem de repede. (După 12 etape, întreaga populație a României ar trebui să fie intrată în joc, adică ar plăti cei 90 de dolari.)

— În fiecare moment, (aproximativ) un sfert dintre jucători și-au recuperat cei 90 de dolari și numai a mia parte au primit 30 000 de dolari. (În etapa în care toată populația României ar fi cu-prinsă în joc, numărul total al cîștigăto-rilor ar fi de 21.845, iar dintre ne-cîști-gători 16.777.216 ar avea pur și simplu o pagubă de 90 de dolari.)

— O persoană primește 30 000 de do-lari numai dacă ruleta continuă încă cinci etape după intrarea sa în joc (doci dacă există cele 1024 de persoane de la

care trebuie să primească bani).

Pe scurt, cîștigul este posibil, dar nu și probabil, iar șansele de cîștig scad vertiginos de la o etapă a jocului la alta.

Există însă un lucru cert : cei 30 de do-lari pe care fiecare jucător trebuie să-i trimită la CCI Viena „pentru a vă înscrie pe ordinator”. Înmulțiți cu 30 numerele de pe coloana a treia a tabelului, pen-tru a vedea cît costă „înscrierea pe or-dinator” la CCI Viena (apropo : CC știu ce înseamnă, dar ce-o fi I ?...).

În concluzie : recitiți anecdota și or-ganizați și dumneavoastră o ruletă ; dacă nu iese una mondială, măcar bal-canică să fie. Vă garantez îmbogățirea (contra comision, desigur).

etapa noi	jucători	total	cîștigători	total
		jucători	noi	cîștigători
0	1	1	0	0
1	4	5	0	0
2	16	21	0	0
3	64	85	0	0
4	256	341	0	0
5	1024	1365	1	1
6	4096	5461	4	5
7	16384	21845	16	21
8	65536	87381	64	85
9	262144	349525	256	341
10	1048576	1398101	1024	1365
11	4194304	5592405	4096	5461
12	16777216	22369621	16384	21845

GH. PĂUN

Societate co-mercială înma-triculată la Ofi-ciul Registrului Co-merțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa : București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefone : 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) - 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) - 47 03.326.350-6 BRCE

Director general : GEORGE ARION

Director economic Nicolae Botin

Redactor șef :

Ion D. Gola

Secretar general de redacție : Eugen Mihăescu

REDACTIA : Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gharghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mi-hăilă, Gig Motoianu, Oltea Mu-tulescu, Roxana Paicu-Mănoles-cu, Cristian Pavel, Dorin Sălă-ja, Paul Vinicius, Ion Zubașcu.

Telefone : 2002 - secretariat director, 2558 - redactor șef, 2143 - secretar general de re-dacție, 1700 - eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 - cultu-ră, 2528 - fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef :

Tudor Octavian

Secretar general de redacție : Alexandru Păsărin

REDACTIA : Aurel Ștefan Ale-xandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefone : 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de re-dacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

TEHNIC (2123, 1453, 2072) : Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Sma-randa Petrea, Adrian Pe-trescu, Mircea Popp, Dan Mir-cea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefă-nescu, Eugenia Vasile

Compartiment juridic : Cor-neliu Olteanu

PUBLIC RELATION : (2634) : Mihai Săndoiu

DIFUZARE : Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octa-vian Popp, tel. 17 48 91.

FAX - 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 - 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Grivi-ței nr. 64-66, sau direct la re-dacție.

Tiparul : Imprimeria CORESI București